Harriet Blue trebuie
să părăsească orașul, urgent.

NICIODATĂ NICĂIERI

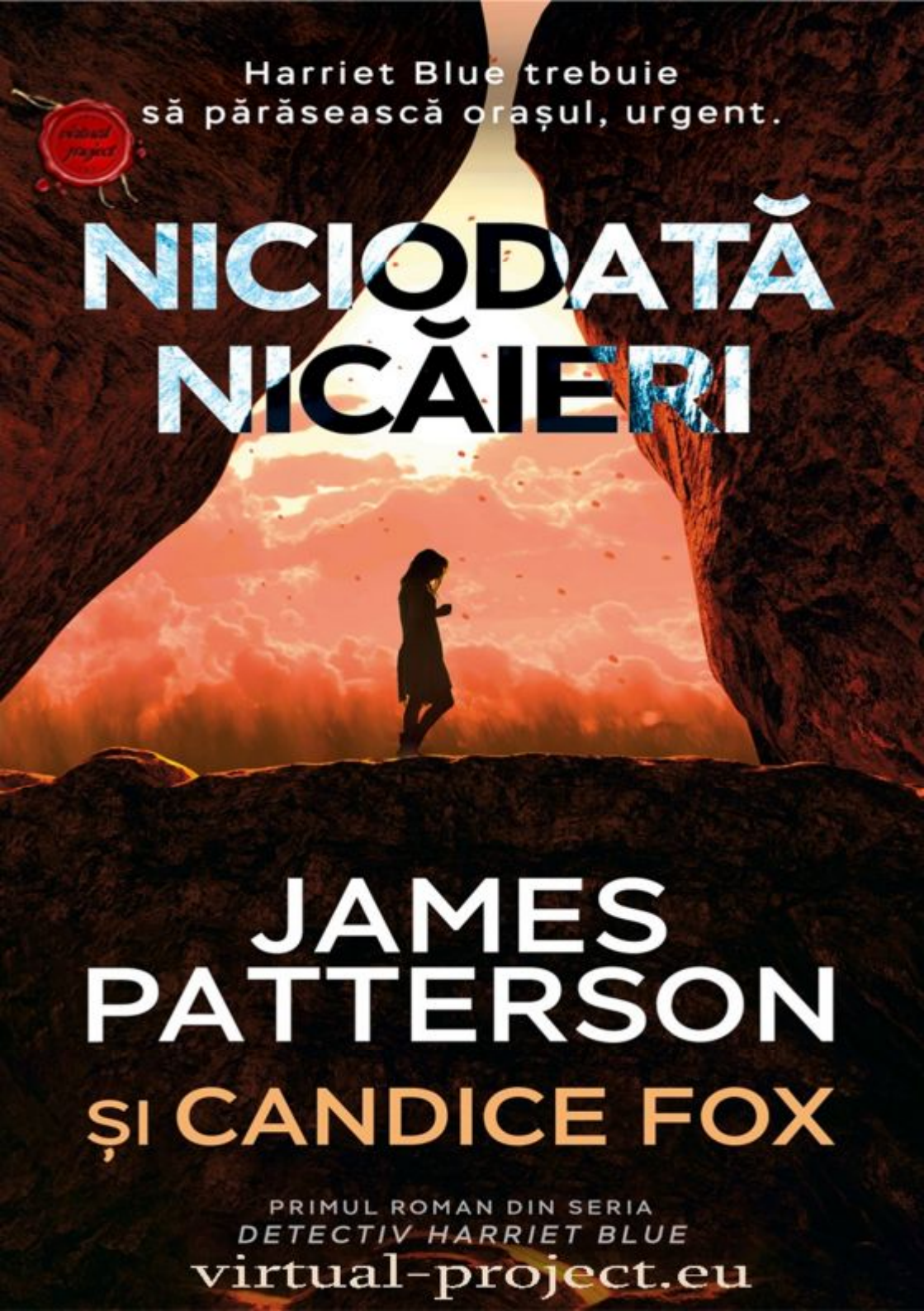

JAMES PATTERSON

ȘI CANDICE FOX

PRIMUL ROMAN DIN SERIA
DETECTIV HARRIET BLUE

virtual-project.eu

JAMES PATTERSON

ŞI CANDICE FOX

NICIODATĂ NICĂIERI

Traducere din limba engleză
Alexandru Szollo prin Lingua Connexion

Titlul original: *Never Never – 2016*

- 2019 -

Capitolul 1

— Dacă ajungi în tabără înaintea mea, s-ar putea să te las să scapi cu viaţă, spuse Soldatul.

Era şansa pe care-o dădea tuturor. Cea mai dreaptă judecată pentru fărădelegile comise împotriva oamenilor săi.

Tânărul zăcea smiorcăindu-se în nisipul de la picioarele lui.

Pe Soldat îl scârbiseră întotdeauna lacrimile. Cea mai josnică formă de exprimare, un simptom fizic al unei slăbiciuni psihologice! Soldatul înălţă capul şi privi peste deşertul întunecat, spre luminile de la marginea taberei. Cerul întunecat era doldora de stele, acoperite ici-colo de nori hoinari. Trase aer rece de deşert în plămâni.

— De ce faci treaba asta? scânci Danny.

Soldatul trânti uşa dubei şi răsuci cheia. Îşi puse ochelarii cu vedere pe timp de noapte la gât şi se îndepărtă cu paşi mari de trădătorul care tremura. Se apropie de o stâncă mare. Urcă pe ea şi arătă cu braţul întins spre nord-est.

— La un unghi de zero-patru-şapte, la o distanţă de un kilometru şaizeci şi doi, te-aşteaptă arma ta, se răsti Soldatul.

Se răsuci pe călcâie şi arătă spre nord-est.

— La un unghi de trei-unu-cinci, la o distanţă de un kilometru şaizeci şi şapte, mă aşteaptă arma mea. Mina se află chiar la nord de-aici.

— Ce vrei să spui cu asta? se tângui trădătorul. Iisuse Hristoase! Te rog, te rog eu mult, nu face asta!

Soldatul sări de pe stâncă, îşi aranjă centura şi-şi trase chipiul pe faţă. Tânărul trădător se ridicase anevoie în picioare şi stătea tremurând lângă dubă, cu braţele slăbite lipite de piept.

„Judecata e datoria celor drepţi”, gândi Soldatul. „Nu e loc de milă. Doar de furie faţă de cei care şi-au uitat onoarea!”

Chiar şi în timp ce cuvintele cunoscute îi treceau uşor prin minte, simţea furia rece crescând înlăuntrul lui. Umerii i se încordară, şi nu reuşi să nu rânjească în timp ce se întorcea să-şi înceapă misiunea.

— Avem undă verde, soldat, spuse el. Să plecăm!

Capitolul 2

Danny îl urmări pe Soldat dispărând în lumina palidă a lunii, cu puţin înainte să fie acoperită de nori. Întunericul care-l învăluia era desăvârşit. Căută uşa dubei din partea şoferului, trase de ea şi se opinti în fereastra din spate. O spărtură lungă se întindea în sus în mijlocul parbrizului. Alergă şi făcu la fel şi-n cealaltă parte. Îl cuprinse panica. Oare ce făcea? Chiar dacă reuşea să urce-n dubă, cheile dispăruseră. Se întoarse în direcţia opusă şi o luă la goană în beznă, spre nord-est. Cum dracului să fi găsit ceva acolo?

Luna străluci din nou printre nori, lăsându-l să întrevadă întinderea de nisip uscat şi stânci, apoi dispăru. Se împiedică şi alunecă pe un dig abrupt. Transpiraţia îi lipi nisipul de mâini şi de obraji. Respira gâfâind şi chinuindu-se nebuneşte să ia aer.

— Te rog, Doamne, striga el, plângând. Te rog, Doamne, te rog!

Alerga orbeşte prin întuneric, dând cu putere din braţe şi împiedicându-se din când în când de plante deşertice ascuţite ca briciul. Trecu un mic deal stâncos şi văzu luminile taberei sclipind în depărtare. Nu-şi dădea seama cât de departe erau. Oare trebuia să încerce să ajungă în tabără? Strigă. Poate avea să-l audă cineva care patrula.

Danny ţinea privirea în pământ în timp ce alerga. I se părea că fiecare umbră şi fiecare undă din nisip semănau a armă. Se năpusti asupra unui buştean uscat care semăna cu o puşcă, îngenunche şi se împletici prin întuneric. Pieptul i se scutura de suspine. Era o sarcină imposibilă.

Primul sunet fu un şuierat, mai ascuţit şi mai puternic decât vântul. Danny se îndreptă, alarmat. Al doilea şuierat fu urmat de o bufnitură greoaie, şi înainte să apuce să lege cele două sunete între ele, Danny se trezi pe spate, în nisip.

Durerea-i radie din braţ, ca într-un val roşu-aprins. Tânărul se prinse de cotul distrus şi simţi golul cumplit din locul unde-i fuseseră antebraţul şi mâna. Din stomac i se ridicară strigăte ascuţite, puternice. În valul roşu din spatele ochilor îi apărură vedenii cu mama lui. Se rostogoli şi se ridică în picioare, cu greu.

Nu avea să moară aşa. Nu avea să moară în întuneric.

Capitolul 3

Soldatul privea prin luneta puştii în timp ce tânărul se împleticea. Cu mâna care-i rămăsese se ţinea de ciot. Soldatul văzuse carabina Barrett M82 retezând cu totul capete de pe umeri în Fâşia Gaza. Nici în deşertul australian arma nu dezamăgea. Întins pe burtă pe o culme, Soldatul aranjă uriaşa carabină neagră şi-şi lipi partea de sus a ochiului de lunetă. Respiră, dădu înapoi, apăsă pe trăgaci şi-l privi pe puşti prăbuşindu-se în timp ce glonţul de intimidare-i şuiera pe lângă ureche.

„Ce urmează? Un picior? O ureche?”

Soldatul era surprins de propria brutalitate. Ştia că nu era demn de simţul dreptăţii unui militar să se joace cu trădătorul, dar tot ardea de furie.

„Ne-ai fi dat de gol”, îşi spuse el, fierbând, în timp ce-l urmărea pe băiat cum alerga prin întuneric. „Ne-ai fi sacrificat pe toţi.”

Nu există pe pământ o făptură mai josnică decât un hoţ, un escroc şi un trădător. Să aduci moartea unui camarad de front nu era niciodată uşor. Într-un fel, semăna cu o a doua trădare.

„Uită-te ce m-ai silit să fac”, gândi Soldatul, în timp ce-l urmărea pe puştiul care zbiera în vânt. Îl lăsă să zbiere. Vântul avea să-i ducă glasul spre sud, departe de tabără.

Strigătele unui trădător. Avea să le ţină minte, pentru vremurile când slăbiciunea avea să-l cuprindă.

Soldatul se foi în nisip, se pregăti să tragă un glonţ în cap şi-l urmări pe Danny în obiectivul lunetei. Se ridică pentru ultima oară.

— Ţintă detectată, murmură Soldatul pentru sine, expirând încet. Execut ordinul.

Apăsă pe trăgaci.

Ceea ce văzu prin lunetă îl făcu pe Soldat să zâmbească amar. Se ridică, închise bipodul din capătul armei uriaşe şi puse arma pe umăr.

— Ţintă eliminată. Misiune îndeplinită.

Capitolul 4

Şeful Morris a fost cel care m-a chemat în camera de interogatoriu. Stătea în partea stângă a mesei, pe unul dintre scaunele anchetatorilor, şi mi-a făcut semn să mă aşez în dreapta, unde stau de obicei infractorii.

— Ce? am întrebat. Ce-i cu toată chestia asta, Tataie? Am treabă.

Avea o expresie serioasă pe faţă. Nu-l mai văzusem aşa de ultima oară când îi trăsesem un pumn lui Nigel de la Omucideri pentru că-mi ocupase locul de parcare. Şeful fusese obligat să-mi dea o mustrare aspră, în scris, şi nu-i picase deloc bine.

— la loc, detectiv Blue.

„Să-mi bag picioarele", mă gândeam. „E groasă rău." Ştiu c-am dat de belea când Şeful mi se adresează cu titulatura oficială.

Adevărul e că petrecem cea mai mare parte a timpului împreună departe de holurile aglomerate ale Centrului Poliţiei Sydney din Surry Hills[1].

Aveam douăzeci şi unu de ani când am început să lucrez la Infracţiuni Sexuale. Era prima mea misiune după doi ani de patrulare pe străzi, aşa că m-am mutat în birourile Poliţiei Metropolitane din Sydney cu destul de multă frică-n sân, cu gândul la noua mea funcţie şi la responsabilităţile aferente ei. Mi se spusese că eram prima femeie din Departamentul de Infracţiuni Sexuale după cinci ani. Mie-mi revenea sarcina de-a-i învăţa pe băieţi cum să se poarte cu femeile în situaţii de criză. Departamentul era la pământ; eu trebuia să-l ridic, repede. În primele câteva săptămâni, la cafenea, Şeful mormăise un salut demoralizat către mine, şi-atât. Am avut destule nopţi nedormite în care m-am tot gândit la faptul că se vedea de la o poştă că n-avea încredere în mine, întrebându-mă cum să-i demonstrez că se înşela.

După o primă lună punctată de vreo două cazuri de viol cu violenţă şi două-trei atacuri violente, mă înscrisesem la antrenamente de box unu la unu la o sală de sport din apropierea apartamentului meu. Din ce văzusem, era bine pentru o femeie din oraşul ăsta să ştie să arunce un upercut iute. Aşteptasem în faţa biroului sălii de sport în seara aceea, fiind sigură că tânăra musculoasă care-şi bandaja pumnii în vestiar era antrenoarea mea.

Dar şeful Morris, într-un maiou gri, transpirat, a fost cel care m-a bătut pe umăr şi mi-a spus să intru în ring.

În ring, şeful îmi spunea „Blue”. În birou, mormăia.

Acolo, în camera de interogatoriu, nu era nici urmă de căldura care era între Blue şi Tataie în ring. Privirea şefului era rece. Am simţit ceva din groaza din primele mele zile la locul de muncă.

— Tataie, am spus. Care-i treaba?

Luă carneţelul de declaraţii şi un creion de lângă reportofon şi le împinse spre mine.

— Fă o listă cu lucruri din apartamentul tău de care o să ai nevoie cât eşti plecată. S-ar putea să dureze câteva săptămâni. Obiecte de toaletă. Haine. Lucruri de genul ăsta.

— Unde plec?

— Cât de departe poţi, oftă el.

— Şefule, vorbeşti aiurea, am spus. De ce nu pot să mă duc acasă şi să iau chiar eu lucrurile astea?

— Pentru că-n clipa de faţă apartamentul tău e plin de ofiţeri de la Criminalistică. Ăia de la Patrulă ţi-au blocat strada. Ţi-au blocat şi maşina, detectiv Blue, spuse el. Nu te duci acasă.

Capitolul 5

I-am râs şefului în nas, tare.

— Bună treabă, Tataie, am spus, ridicându-mă.

Scaunul meu scrâşni puternic pe gresie.

— Uite ce-i, îmi plac glumele bune, ca oricui, dar sunt ocupată până-n gât. Nu-mi vine să cred că te-au convins să faci treaba asta. Bună treabă, prietene. Hai, deschide uşa aia.

— Nu-i o glumă, Harriet. Stai jos la loc.

Am râs din nou. Asta fac când am emoţii. Râd şi zâmbesc larg.

— Am cazuri.

— Apartamentul şi maşina ta sunt supuse unei analize medico-legale în legătură cu cazul celor trei fete ucise la râul Georges[2], spuse Şeful. Trânti un dosar gros între noi, pe birou. Era burduşit cu hârtii şi fotografii, declaraţii ale martorilor, pe hârtie galbenă, şi fişe medico-legale, pe hârtie roz.

Ştiam bine dosarul. Îl văzusem dus de colo-colo de băieţii de la Omucideri, din mână-n mână, ca pe-o Biblie a ororilor. Trei studente frumoase de la universitate, toate brunete, toate găsite pe aceeaşi porţiune noroioasă a râului Georges. Morţile lor, survenite la exact treizeci de zile distanţă una de cealaltă, fuseseră violente, cumplite şi îndelung planificate. Tânjeam după cazul ăla. Dar i-l dădusem hoţului de locuri de parcare, detectivul Nigel Spader, şi haitei sale de copoi de la Omucideri. Săptămâni întregi stătusem la serviciu, fierbând de furie în faţa uşii biroului lor de caz, înainte ca furia să-mi dispară în sfârşit.

M-am lăsat la loc pe scaun.

— Ce-are de-a face asta cu mine? am întrebat.

— E rutină, Blue, spuse Şeful cu blândeţe.

Întinse mâna şi o puse peste a mea.

— Nu fac decât să se-asigure că nu ştii.

— Ce să ştiu?

— L-am găsit pe ucigaşul de la râul Georges, spuse el.

Mă privi în ochi.

— E fratele tău, Blue. E Sam.

Capitolul 6

Am trântit uşa camerei de interogatoriu în nasul Şefului şi am pornit cu pas hotărât spre biroul anchetei de la Omucideri, de vizavi. Zeci de perechi de ochi mă urmăreau. Am deschis uşa cu putere şi l-am văzut pe jegosul ăla de Nigel Spader cum stătea în faţa unui panou uriaş plin de imagini, pagini şi schiţe agăţate în cuie. S-a ferit să nu-l lovesc în timp ce mă îndreptam spre el, dar m-am abţinut şi i-am trântit dosarul pe care-l ţinea în mâini. Paginile zburau peste tot.

— Dobitoc smiorcăit ce eşti! am ţipat, arătând cu putere cu degetul spre faţa lui. Puţoi mizerabil şi smiorcăit ce eşti!

Eram atât de furioasă, încât nici să vorbesc nu puteam, şi chiar era prima oară când mi se întâmpla aşa ceva. Nu puteam să respir. Parcă-mi luase tot gâtlejul foc. N-am mai putut să mă stăpânesc şi l-am apucat pe Nigel de partea din faţă a cămăşii, strângând în pumni două mănunchiuri de fire portocalii de păr de pe piept în timp ce-l târâm spre podea. Cineva m-a prins de pumn înainte să apuc să-i trag una. A mai fost nevoie de doi bărbaţi ca să-i dau drumul din strânsoare. Am dat înapoi cu greu, lovindu-ne de o masă plină de ceşti de cafea şi de brioşe. Vasele se făcură ţăndări lovindu-se de podea.

— Cum ai putut să te-nşeli în halul ăsta? am strigat. Măi, dar tu nu eşti bun de *absolut* nimic! Eşti jalnic, eşti un...

— Ajunge!

Şeful făcu un pas în faţă şi mă luă de braţ.

— Detectiv Blue, calmează-te dracului în clipa asta, că-i pun pe băieţi să te scoată-n stradă dacă nu te calmezi.

Deodată, scăpasem din braţele tuturor şi m-am împiedicat. Îmi bubuia capul.

Apoi, le-am văzut.

Cele trei fete, în portrete de la autopsie, lângă imagini cu ele zâmbind, făcute în zile însorite şi puse la dispoziţia poliţiei de către familii. Urma unei mâini pe gâtul cuiva. O poză cu mâna fratelui meu. O hartă a oraşului Sydney în care erau înfipte piuneze în zonele în care locuiau victimele şi familiile lor, în zona în care locuia fratele meu şi unde fuseseră găsite cadavrele fetelor. Fotografii cu interiorul apartamentului fratelui meu, dar nu aşa cum îl ştiam eu. Din sertare şi din dulapuri fuseseră scoase lucruri care nu-mi erau familiare. Materiale pornografice. Grămezi

de reviste, DVD-uri, poze pe hârtie lucioasă. O frânghie. Un cuţit. Un tricou plin de sânge. Fotografii cu oameni care stăteau şi priveau la locurile crimelor. Faţa fratelui meu în mulţime.

În mijloc era o fotografie cu Sam. Am luat fotografia de pe panou şi am desfăcut jumătatea imaginii care era împăturită. Faţa mea. Eram amândoi înghesuiţi în ramă. Ochii albaştri ai fratelui meu sclipeau.

Semănăm atât de mult. Detectiva Harry Blue şi ucigaşul de la râul Georges.

Capitolul 7

În ultimii zece ani am fumat două ţigări. Pe ambele le-am fumat în faţa firmei de pompe funebre unde trupul neînsufleţit al câte unui coleg căzut la datorie era pregătit pentru ultimul drum.

Stăteam pe aleea din spatele secţiei de poliţie, terminând-o pe a treia. Am aprins-o imediat pe a patra, am tras un fum zdravăn din ea şi am expirat adânc în aerul rece al dimineţii. Deşi era foarte frig, tricoul mi se lipise de piele din cauza transpiraţiei. Am încercat să-l sun pe fratele meu de trei ori. Nu mi-a răspuns.

Şeful şi-a făcut apariţia de la ieşirea de incendiu de lângă mine. Am ridicat mâna. Nu doar că n-aveam chef de vorbă, nici măcar nu eram sigură că aş fi reuşit dacă încercam. Bătrânul stătea şi mă privea în timp ce fumam, îmi tremurau mâinile.

— Ăla... şobolanul ăla... gunoiul ăla uman de Nigel Spader o să plătească foarte scump pentru asta, am spus. Şi dac-o fi să fie ultimul lucru pe care-l fac, o să mă asigur că...

— Am supravegheat întreaga operaţiune, spuse Şeful. N-am putut să-ţi spun că era în desfăşurare, că l-ai fi alertat pe Sam. Te-am lăsat să-ţi vezi de treabă, ca de obicei. Nigel şi echipa au făcut o treabă foarte bună. Se ţin de fratele tău de trei săptămâni deja.

Mi-am privit şeful. Mentorul. Prietenul.

— Mă gândeam că n-arăţi prea bine, am spus, cu dispreţ. Nu dormi noaptea, Şefule?

— Nu. Chiar nu dorm. N-am mai dormit din dimineaţa în care echipa de la Omucideri mi-a comunicat bănuielile. Nu mi-a plăcut deloc că trebuia să te mint, Blue.

Sfărâmă o bucată de asfalt cu călcâiul şi o aruncă în canal. În lumina de la blocurile impunătoare din jurul nostru, părea bătrân.

— Unde e fratele meu?

— L-au luat azi-dimineaţă. E cercetat de Poliţia Federală, la secţia din Parramatta[3].

— Trebuie neapărat s-ajung acolo.

— N-o să te poţi apropia de el în faza asta.

Şeful mă apucă de umeri înainte să apuc să trec de el şi să dau buzna pe uşa de incendiu.

— E în faza de procesare. Depinde dacă vrea sau nu să coopereze, dar s-ar putea să nu primească vizite o săptămână, chiar două.

— Sam n-a făcut lucrul ăsta, am spus. Aţi înţeles greşit. Nigel a înţeles greşit. Trebuie neapărat să fiu aici şi să rezolv toate astea.

— Ba nu, nu trebuie. Trebuie să-ţi iei lucrurile şi să pleci de-aici.

— Păi şi cum, să-l las baltă?

— Harry, Sam o să fie considerat unul dintre cei mai sadici perverşi sexuali de la Ucigaşul cu Rucsac încoace. Fie că tu crezi sau nu c-a făcut-o, în momentul de faţă eşti inamicul public numărul doi. Dacă te prind ăştia din presă acum, te mănâncă de vie.

Am mai scos o ţigară din pachetul pe care-l şterpelisem de pe biroul lui Nigel. Mintea mi-o luase razna.

— Nu te-ajuţi cu absolut nimic aici, Harry. Dacă ieşi în faţa camerelor şi zbieri cum ai zbierat în biroul ăla de anchetă, o să pari nebună de legat.

— Mă doare-n cur de cum o să par!

— N-ar trebui să te doară, spuse Şeful. Toată ţara o să se uite la asta la ştirile de la ora şase. Oamenii sunt furioşi. Dacă nu pot să pună mâna pe Sam, o să încerce să pună mâna pe tine. Gândeşte-te bine la asta. E ca-n literatură, în mă-sa. Sora ucigaşului e o poliţistă iute la mânie, cu izbucniri violente dese şi cu o gură spurcată. Mai mult de-atât, e la Infracţiuni Sexuale, şi a reuşit cumva să scape din vedere obsedatul sexual de la grătarul din familie.

Scoase o foaie de hârtie din buzunarul de la piept al gecii şi mi-o întinse. Era un itinerar de zbor scos la imprimantă. Scoase un dosar subţire de la subraţ şi mi-l puse în mâini. L-am deschis şi am văzut că era un dosar de caz, dar n-am reuşit să rămân cu ochii pe el mai mult de câteva secunde. Mi se făcea rău de teamă şi de nesiguranţă.

— Ce-i asta? am întrebat.

— E un caz cu o moarte neelucidată într-o mină din deşert, în apropiere de Kalgoorlie[4], spuse Şeful.

— Tataie, eu sunt de la Infracţiuni Sexuale. Nu de la echipa de curăţenie.

— Nu-mi pasă de unde eşti. Te duci. Am tras nişte sfori cu nişte prieteni vechi din Perth. Cazul în sine e o aburealã totală, dar zona e izolată, o să fie o ascunzătoare perfectă.

— Nu vreau să merg la mama dracu-n praznic, în Kalgoorlie! Tu te-ai dilit?

— N-ai de ales, detectiv. Chiar dacă nu ştii ce e cel mai bine pentru tine în momentul de faţă, eu ştiu. Îţi dau un ordin direct, ca ofiţer superior. Dacă nu te duci, te închid şi te interoghez. O să-i spun unui judecător că vreau să ştiu dacă ştiai ceva despre crimele-astea, şi-o să arunc cheia până când se termină de tot cu situaţia asta de căcat. Vrei asta?

Am încercat să mă îndepărtez. Şeful mă prinse din nou de mână.

— Uită-te la mine, spuse el.

Nu m-am uitat.

— Nu ai ce să faci ca să-ţi ajuţi fratele, Blue, spuse bătrânul. S-a terminat.

Capitolul 8

Nu ştiu care deştept de la Poliţia Metropolitană din Sydney mi-a făcut bagajele, dar n-a reuşit să găsească valizele din dressingul din apartamentul meu micuţ din Woolloomoolloo[5]. Am ieşit din zona de preluare a bagajelor din aeroportul din Kalgoorlie cu trei saci negri de gunoi plini cu lucrurile mele. Din câte-am văzut în lumina palidă a farurilor maşinilor de închiriat, unele dintre lucrurile pe care le cerusem erau acolo, dar şi destule pe care nu le cerusem. Mi-am recunoscut telecomanda de la televizor printre calabalâcurile pline de amprente.

Amorţeala care mă cuprinsese în legătură cu arestarea fratelui meu a început după primul pahar de vin din timpul zborului. Începea să-mi afecteze mişcările. Mi-am dat seama că stăteam la ghişeul firmei de închiriat maşini ameţită, când funcţionarul începu să pocnească tare din degete în faţa mea, trezindu-mă la realitate.

— Domnişoară? Alo! Domnişoară!

M-am încruntat, m-am întins şi am dărâmat o cutie cu creioane care stătea pe marginea ghişeului. Creioanele i se împrăştiară pe toată tastatura.

— Deci sunteţi trează, oftă el, teatral, adunând creioanele.

— Sunt trează.

— Cum vă numiţi?

— Blue.

Tastă ceva pe tastatură. Scoase la imprimantă un formular demoralizant de lung pe care mi-l dădu să-l completez şi-mi dădu un set de chei.

— Blue şi Whittacker. Aveţi Camry[6] ăla mic şi roşu.

— Cine-i Whittacker?

— Eu sunt, spuse o voce din spatele meu.

M-am întors, iar un bărbat suplu, cu umerii laţi, punea două valize Armani, din piele, imaculate, pe micile lor suporturi aurii. Scoase o mână cu degete lungi.

— Edward. Tu cred că eşti Harriet, nu?

— Harry. Tu eşti şoferul? am întrebat.

— De fapt, eu sunt partenerul tău, răspunse el, zâmbind.

Capitolul 9

L-am sunat întâi pe Şeful, stând pe bancheta din spate a maşinii, ca să-i spun că ajunsesem şi să-l întreb dacă mai avea ceva veşti despre Sam. Nu erau veşti despre fratele meu. Am sunat un cunoscut de la Poliţia Federală. Când n-am reuşit să aflu nimic de la el, am sunat nişte jurnalişti în care puteam să am încredere, ca să văd dacă aveau ei ceva informaţii în exclusivitate. Sam parcă fusese înfăşurat într-un cocon de linişte. Când am renunţat să-i mai sun prietenii şi vecinii, pentru că auzeam de la ei aceeaşi groază pe care-o simţeam eu însămi, Whittacker ne scosese deja din oraş şi ajunseserăm pe autostradă.

— Toate bune? întrebă el.

— Tu vezi-ţi de drum, Whitt, şi lasă-mă pe mine să-mi văd de mine.

— De fapt, prefer Edward, spuse el.

— Zici foarte des „de fapt”.

În oglinda retrovizoare, fruntea i se încreţi. M-am sprijinit de geam şi am privit peisajul şters din deşert cum trecea pe lângă mine. Când n-am mai putut să suport să mă gândesc că fratele meu era în închisoare, am trecut peste golul dintre scaune şi am ajuns în faţă, lângă Whitt. Pe podea, am găsit exemplarul lui din dosar, care era mai mare decât al meu.

— Reaminteşte-mi de ce lucrez cu un partener, am spus. Eu n-am cerut partener.

— M-am accidentat la spate acum vreo lună. Am făcut compresie la un disc de la coloana lombară. Deci prestez munci uşoare. Eram la Brigada Antidrog, dar trebuia să sparg multe uşi cu piciorul la Brigada Antidrog, după cum îţi închipui, probabil.

Zâmbi.

— Pune-mă la curent cu cazul ăsta, Whitt. Încotro ne-ndreptăm?

— Tocmai la dracu-n praznic.

— Doar ce-am fost acolo.

Am arătat scurt cu degetul mare spre autostrada din spatele nostru, spre orăşelul din mijlocul unui abis nisipos.

— A, nu, stai, că mai avem multă pustietate de străbătut. Chiar acum suntem la marginile Marelui Deşert Victoria. E cât California de mare, şi în cea mai mare parte nelocuit. Mina de

uraniu Bandya[7] e fix în mijlocul lui. Mai avem cinci ore de peisaje de-astea.

Făcu un gest spre peisajul pustiu.

— Cinci ore? Dumnezeule mare!

M-am lăsat înapoi în scaun.

— Suntem pe urmele unui anume Daniel Stanton, de douăzeci şi unu de ani.

Am deschis dosarul şi am găsit fotografia unui tânăr bronzat, cu părul blond şi miţos. Avea un zâmbet larg, contagios. În poză, avea braţul în jurul gâtului unui labrador negru.

— Drăguţ. Ce-a făcut ăsta?

— A murit.

— Proastă alegere.

Am oftat.

— Managerul diviziei lui de la Bandya l-a dat dispărut pe Stanton acum vreo unsprezece zile, spuse Whitt. La început, n-a fost mare brânză. Îmi zice că oamenii dispar din mină tot timpul.

— Serios?

— Ce vreau să zic e că în cele din urmă apar. Minele astea sunt atât de izolate, încât lucrează în ele muncitori care vin cu avionul din oraşe din toată ţara. Lucrează trei săptămâni, apoi zboară iar spre oraşele natale şi-şi iau câte-o săptămână liberă. Tinerii vor să lucreze aici pentru că-i vorba de foarte mulţi bani.

— Cât de mulţi bani?

— Chiar vrei să ştii?

— Eu pun întrebările aici, detectiv Whittacker.

— Salariile pentru începători sunt de trei ori mai mari aici decât salariile noastre de detectivi, spuse el.

N-am putut să răspund. Mă holbam la noul meu partener, cu gura căscată.

— Da, râse el.

— Păi şi-atunci de ce dracului dispar?

— Păi, există un motiv pentru care salariul e atât de bun. E muncă grea, periculoasă, şi trei săptămâni pe lună, rămân aici, în mijlocul deşertului, departe de familiile lor. Cei mai mulţi dintre ei sunt tineri şi nerăbdători. Când se satură de treaba asta, îşi iau concediu, pur şi simplu, şi nu se mai întorc. Sau îşi lasă uneltele jos, iau o maşină spre oraş şi pleacă acasă. Şi cei mai duri dintre oameni cedează după o vreme.

— Păi şi ce s-a întâmplat cu Danny Stanton? A plecat pur şi simplu de la slujbă?

— Păi, dac-a plecat, a plecat intr-o direcţie total greşită.

Whitt îmi aruncă o privire.

— A luat-o chiar prin deşert.

Capitolul 10

— Dă cu câteva fotografii în faţă, spuse Whitt.

Am trecut repede peste ele şi am ajuns la o poză din laboratorul de medicină legală cu un picior care începea să se descompună.

— A, salutare! am zis, ţinând poza la lumina slabă a maşinii. Să nu pleci de-acasă fără ambele picioare, Whitt. N-o să ajungi prea departe.

— Piciorul a fost găsit, de fapt, în tabără, spuse el. La trei zile după ce a dispărut Danny, doi mineri au găsit un dingo[8] după garduri, care trăgea după el laba unui picior încălţat cu un bocanc cu vârf de oţel, şi încerca s-ajungă la ce era înăuntru. Mina era plină de dingo care căutau resturi de mâncare, deci la început nu s-a alarmat nimeni. În bocanc, băieţii au găsit laba piciorului, iar laba piciorului e a lui Danny. A fost a lui Danny. Cum o fi.

Am mijit ochii la fotografie. Laba piciorului fusese retezată de la gleznă. Fotografia era destul de bună încât să se vadă bucăţi de material alb, făcute ferfeniţă, lipite de pielea păroasă la sfârtecătura inegală. Era şoseta lui.

— Băieţii de la medicină legală din Perth au spus că laba piciorului a fost despărţită de corpul lui Danny postmortem, de către animalele de pradă.

— Deci puştiul murise deja când au început câinii dingo să-l facă bucăţi.

— Într-adevăr.

— Păi, văd un dingo în stare să ducă un bocanc foarte departe. Probabil distanţa dintre cadavru şi mină era cam până unde-ar fi putut duce un bocanc, nu?

— Greşit, spuse Whitt. Asta-i partea interesantă. Încă n-au găsit cadavrul. Operatorii minei şi poliţia din Perth au trimis echipe de căutare aeriene şi terestre timp de două zile. N-au găsit nimic. Nici urmă.

— N-are nicio logică.

Whitt ridică din umeri.

— Nu ridica din umeri, Whitt. Eu vreau răspunsuri.

— N-am ce răspunsuri să-ţi dau, spuse el. Nici măcar n-am ajuns încă în tabără.

M-am lăsat pe spate şi am privit din nou spre fotografia labei piciorului lui Danny. De ce-ar fi luat-o puştiul ăsta la pas prin deşert, dacă voia să se facă nevăzut? De ce n-ar fi luat pur şi simplu o maşină până-n oraş? Dacă plecase singur prin deşert şi se rătăcise, poate murise de deshidratare încercând să găsească drumul de întoarcere, dar de ce nu-i era laba piciorului plină de băşici de la transpiraţia care i se scursese de pe glezne în bocanc?

Am privit fix laba piciorului până când am adormit cu capul lipit de parbriz. Soarele apunea. Îi simţeam căldura după pleoape. Şeful avusese dreptate. Deodată, pe nesimţite, mintea mea era plină, chiar dacă era aşa doar pentru că un eveniment sumbru din viaţa mea fusese înlocuit de altul.

— Acum ce mai e? întrebă Whitt, încetinind maşina.

M-am trezit brusc.

În faţa noastră pe drumul neasfaltat, izolat, apăru o berlină, cu capota ridicată şi cu farurile aprinse. O siluetă deşirată stătea lângă ea şi dădea din mâini.

— Unde suntem?

— Tocmai am trecut de Bandya, zise Whitt. Cred că ăstuia tocmai i-a murit rabla.

În timp ce ne apropiam de vehiculul omului, farurile noastre i-au luminat partea inferioară a feţei. O şapcă închisă la culoare îi era trasă peste ochi. Aproape că-şi băgă capul prin parbrizul meu. Îmi mirosea a fum de ţigară.

— Care-i baiul? întrebă Whitt.

— Niciun bai, amice.

Bărbatul zâmbi larg. Avea prea mulţi dinţi.

— Hai, afară din maşină.

Din întuneric, apărură şase bărbaţi care ne înconjurară.

Bărbatul înalt îmi deschise uşa cu forţa şi se întinse peste mine, desfacându-mi centura de siguranţă.

— Măi! am ţipat. Îmi trebuie doar câteva secunde ca să mi se declanşeze reflexele de luptă. Şeful mă plesnise peste faţă de atâtea ori în mijlocul ringului, încât să-mi declanşeze un soi de furie la comandă:

„Trezirea, tigroaico!” striga el.

Bărbatul înalt trezise tigroaica.

În timp ce mă trăgea din maşină de încheieturi, mi-am luat avânt, am sărit în sus şi l-am izbit cu fruntea în nas. Se dădu înapoi, iar eu mi-am încolăcit piciorul în jurul genunchilor lui şi l-am împins în piept cu ambele mâini. Amândoi am ajuns întinşi în pământ. Reacţia tuturor a fost una de bucurie amestecată cu surprindere. Cineva m-a apucat de braţe şi m-a tras de pe bărbat, dar nu înainte s-apuc să-i trag un croşeu de dreapta în ureche.

— Eşti bine, Richie?

— Băga-mi-aş!

Richie se ridică în picioare, atingându-şi buza însângerată.

— Nu m-aşteptam la asta!

Bărbaţii râseră.

Am fost împinsă şi lipită de maşină, lângă Whitt. O mână aspră îmi ţinea capul lipit de partea de sus a maşinii calde. Whitt mă privea. Nu i se citea panica pe faţă. Părea aproape curios. Oare ăştia erau răspunzători pentru ce i se întâmplase lui Danny? Oare dăduserăm deja de răspunsul la întrebările noastre, chiar înainte s-ajungem la mină? Tocmai mă pregăteam să strig că suntem poliţişti, dar faţa lui Whitt mă făcu să-mi ţin gura. Poate aflam ceva de-aici.

— Unde mergeţi voi doi?

Richie mă apucă de cap şi mă întoarse cu faţa spre el.

— Cum te cheamă, frumuşico?

— Harriet Blue, zise cineva.

Îmi luaseră portofelul. Am auzit cum trăgeau sacii de gunoi plini cu lucrurile mele de pe bancheta din spate.

— Eşti departe de casă, păsărico, spuse Richie, sprijinindu-se de maşină lângă mine, cu braţele lui lungi încrucişate. Ce faci tocmai prin părţile astea? Tolomacul ăsta e gagiul tău?

— Înapoi, ratatule, am mârâit.

— Ooo, făcu Richie, zâmbind. Eşti fată obraznică.

— Dacă mi-ar fi zis cineva că pe-aici sunt porci sălbatici, mi-aş fi adus arcul şi săgeata.

— Dar, iubire, mi-ai tras deja cu o săgeată drept în inimă.

Richie zâmbi şi se apucă de piept. Din grup se auzi un geamăt gutural de plăcere.

— Păsărica şi prietenul ei împopoţonat, tocmai din Sydney. Ce surpriză.

— De fapt, eu sunt din Perth, spuse Whitt.

— Păi, nu poţi să treci pe-aici fără să plăteşti taxa. Drumurile astea-s ale noastre, şi nu-s gratuite.

Bărbaţii găsiseră valizele lui Whitt în portbagaj. Le-am auzit căzând cu zgomot pe drum.

— Pot să-i las pe băieţi să caute plata în catrafusele tale.

Richie se linse pe buza însângerată.

— Sau putem să împărţim „factura”, tu şi cu mine.

— Îh! făcu unul dintre băieţii din maşină. Ăştia au poze cu picioare dă morţi!

Unul dintre complicii lui Richie ocoli capota maşinii cu dosarul lui Danny şi pozele de la Medicină Legală.

— Fiţi atenţi! zise unul. Ţinea pistolul meu din dotare – şi insigna mea de poliţistă.

Deodată, eram liberă.

— Hopa, zise Richie.

— Da, hopa, în mă-ta de nemernic!

L-am îmbrâncit pe cel care mă prinsese.

Îmi venea să-i sparg faţa lui Richie. Dar ştiam că dacă îi arestam pe-ăştia pentru că ne bruscaseră în mijlocul deşertului, nu mai ajungeam să aflu dacă ei fuseseră cei care-l omorâseră pe Danny Stanton. Trebuia să-i observăm în mediul lor natural. Să-i lăsăm să ne conducă la nişte probe. Whitt mi-a recuperat pistolul de la gunoiul care îl găsise. Cu toţii mergeau cu spatele, îndreptându-se spre maşinile lor.

— Ce ziceai tu de-o taxă?

Înaintam spre Richie.

El zâmbea în continuare.

— Uitaţi, oameni buni, vă facem o reducere pentru angajaţii guvernului. Intrare gratuită. Cu acces în toate zonele.

— Ce frumos din partea voastră.

— Păi, ce pot să zic, sunt un gentleman.

— Urcaţi în maşină şi ştergeţi-o dracului de-aici, am spus.

Le-am trântit capota.

— Fugiţi, rataţilor.

I-am urmărit cum dădeau cu spatele şi întorceau maşina. Lucrurile noastre erau împrăştiate pe tot drumul, în întuneric.

— Ce noroc avem. Primii suspecţi, spuse Whitt, vesel. Şi nici măcar n-am ajuns încă.

În timp ce se îndepărtau în noapte, Richie imită forma unui pistol cu degetele şi le îndreptă spre faţa mea.

Capitolul 12

Mina era o monstruozitate din oţel din mijlocul unui platou de pământ cu pietriş. O grămadă de maşinării înalte, luminate cu lămpi cu sodiu care se reflectau în norii joşi. Era agitată, plină de muncitori în salopete fluorescente, portocalii cu albastru-deschis care mergeau pe drumuri chiar dacă se apropia miezul nopţii. Excavatoarele treceau încet pe-acolo. Luminile intermitente ale farurilor lor trecură peste o grămadă de clădiri demontabile pe care erau pancarte din carton.

M-am întors chiar în timp ce o trupă de fete îmbrăcate în haine simple treceau în pas vioi de noi, chicotind.

— Astea cine-s?

— Iepuraşi marsupiali[{9}].

Cum n-am răspuns, zise:

— Cele mai simpatice animale din deşertul australian.

— Prostituate? Tocmai aici?

— Pentru unii, trei săptămâni înseamnă o perioadă lungă. Sunt bani frumoşi. Mai mult decât câştigă în oraşe.

Nu voiam să aflu cu cât câştigau *fetele* de la mină mai mult decât mine. Whitt opri maşina la o clădire demontabilă de lângă gardul de la graniţă.

— Asta-i donga[{10}] noastră.

Privi spre foaia de hârtie pe care-o primiserăm la poartă.

— Iepuraşi marsupiali, donga. Cam deocheată treaba pe-aici, Whitt.

Tocmai mă pregăteam să împing uşa clădirii de tablă, când un găligan păros, înfăşurat cu un prosop, trase de ea şi o deschise dinăuntru. Trecu de mine încruntat.

Chiar la intrarea pe uşă am dat de-un paravan mobil, de acelaşi gen precum cel pe care-l folosise Nigel Spader ca să-l atace pe fratele meu. Paravanele alcătuiau un hol lung, împărţind clădirea mică în trei camere minuscule.

— La stânga, spuse Whitt din spatele meu.

„Camera” mea era mai mică decât majoritatea celulelor de închisoare. Erau două paturi de tabără la treizeci de centimetri depărtare unul de altul, ocupând aproape tot spaţiul rămas liber.

— Asta-i pentru noi doi? Împreună? am întrebat.

— Cred că da.

Whitt era piept în piept cu mine în holul minuscul din faţa camerei noastre.

— Parteneri şi colegi de cameră, ce zici de-asta?

Îmi era rău. Sperasem să am parte de puţină intimitate, ca să pot plânge de una singură pentru Sam. Când plângeam, ceea ce se întâmpla cam o dată pe an, plângeam doar un minut, şi doar în singurătate desăvârşită. Abia aşteptasem momentul ăsta.

Am cotrobăit prin sacii de gunoi după ţigările mele. Dincolo de paravanul pliant, cineva se întoarse pe cealaltă parte în pat, făcând paravanul să se clatine pe picioarele lui inegale.

Am făcut o plimbare în jurul minei, să mă limpezesc la minte, am găsit cea mai apropiată cabină de duş şi am aruncat o privire în interior, ascultându-i pe bărbaţii care cântau printre aburi. Am mai văzut nişte „iepuraşi marsupiali" cum stăteau cu nişte mineri în faţa unei donga şi fumau, plimbându-şi mâinile pe sub fuste scurte de blugi, în timp ce treceam pe lângă o arteră delimitată cu un gard, plină de excavatoare, am observat un miner cu părul lung care stătea în cabina pentru o singură persoană. Turnă o substanţă dintr-un tubuleţ de plastic pe dosul palmei şi trase o linie groasă pe care apoi o inhală. Clipi de câteva ori, îşi îndreptă casca de protecţie, porni maşinăria şi ieşi cu ea din parcare.

Eram la a treia ţigară când am făcut un tur complet al părţii din mină unde erau cazaţi oamenii. În ciuda faptului că existau ture de zi şi de noapte, muzica răsuna din aproape fiecare donga, şi se auzeau multe râsete zgomotoase. Telefoanele sunau, iar mirosul de marijuana se simţea de la ferestre. Privirile bărbaţilor care mă urmăreau în timp ce mergeam erau sumbre, înăsprite de epuizare şi de nopţile singuratice din mijlocul deşertului. Visau cu toţii la casele lor. Dimineaţă aveam de gând să aflu ce puteam despre Richie şi despre gaşca lui. Dar dacă nu aflam nimic urmărind pista asta, din câte văzusem, erau destui dubioşi prin mină de care să pot să mă leg.

Capitolul 13

Războiul mental era la fel de important pentru reuşită precum războiul fizic. Soldatul ştia asta din zilele de instrucţie, când îi văzuse pe cei slabi prăbuşindu-se în jurul lui, cu minţile cedându-le sub povara datoriei. O minte puternică putea face faţă trupului care tânjea după hrană, confort, lipsa durerii.

Frica şi furia erau cele mai cumplite boli. În Afganistan, trecând spre vest, prin satele mici din provincia Nangarhar, primise ordin din partea comandantului să meargă prin oraşe noaptea şi să ia o tânără. S-o târască după el prin deşert şi s-o lase să alerge înapoi spre casă desculţă, cu hainele sfâşiate, trezind tot satul cu bocetele ei. Numeau acest ritual „jumulirea găinii". Membrii unităţii sale nu violau niciodată fetele pe care le furau – cu niciun chip nu-şi permitea vreunul să rişte ca sânge din sângele lui să crească în mizeria în care trăiau oamenii ăia. Răpirile îi înfuriau pe săteni, dar şi pe cei din satele din împrejurimi. Soldaţii furioşi erau soldaţi tâmpiţi. Erau neglijenţi şi brutali. Orbiţi de emoţii.

Femeia-detectiv părea a avea tăria mentală a unui adversar vrednic, după cum gândea Soldatul. Dar încă nu apucase s-o observe prea mult. Frica era cea mai grea încercare. Din clipa în care pusese ochii pe ea, îşi dorise să-i vadă frica.

Era ora 4:12 când se trezi. După gardul de sârmă orizontul tocmai căpăta culoarea cenuşie a sosirii zorilor. Soldatul o privea mergând cu pas legănat pe pământul gol, învelită cu prosopul, cu papucii în picioare, cu o geantă cu produse de toaletă la piept.

În zona băii, era singură. El lăsă aburul să pătrundă după paravanul demontabil, apoi intră. Lateralul cabinei se ridica până în dreptul sânilor mici. O perioadă lungă rămase cu faţa în jetul de apă, oftând adânc, de parc-ar fi fost gata să plângă. Chiar încerca să plângă. Părea greu să renunţe. Soldatul ştia cum se simţea. Ştia că renunţarea la mască devenea cu totul nefirească, înspăimântătoare. Se întreba ce-o tulbura pe femeia-detectiv. Dacă putea profita de asta. Secretele erau unelte extraordinare.

Se strecură spre mormanul de lucruri pe care ea le lăsase pe bancă şi se ghemui. Îi căută prin telefon. Paginile de internet pe care le vizitase. Pozele, care erau dezamăgitor de puţine. Făcu un inventar al articolelor ei de îngrijire. Vitamine şi o cutie de

diclofenac. Întoarse cutia pe cealaltă parte. Pentru tratamentul inflamaţiilor articulare. Băgă cutia în geacă.

Ea îşi pusese şampon în părul scurt şi închis la culoare şi stătea cu faţa spre el şi cu ochii închişi, în timp ce-şi zgrepţăna scalpul cu degetele. El îi privi buzele ţuguiate, trupul gol. Săpunul care i se scurgea pe burtă şi pe picioarele puternice.

Ea se întoarse, iar el întinse mâna şi trecu un deget peste părul ud, lăsat să cadă ca o coadă pe ceafa ei.

Ea căscă gura, iar el se ascunse după uşa cabinei. O auzi cum îşi clăteşte apa din ochi şi cum scuipă. Nu era nimic de văzut. Tot corpul i se încordase de cât era de excitat. Îi văzu mâna ieşind prin deschizătura uşii cabinei, întinzându-se după balsam. El se ridică încet în timp ce ea închise din nou ochii.

El strânse pumnul şi-l izbi de uşa cabinei ei.

— Iisuse! ţipă ea. În pauza de dinainte să deschidă uşa cabinei, se trase înapoi în abur, apoi se retrase în întunericul de lângă clădirea demontabilă. O ascultă cum oprea duşul înăuntru. Ea deschise uşa şi coborî scările, împleticindu-se şi ajungând pe pământ. Picioarele i se umplură imediat de nisip.

— Cine-a fost? Cine-i acolo? Ieşi, fir-ai al dracului tu să fii de căcat ce eşti!

Era spurcată la gură.

Soldatul se ghemui în întuneric. Îi privi muşchii bine definiţi ai umerilor mişcându-se, şi gâtul suplu. Tremura?

Se hotărî c-avea să fie un recrut bun. Avea s-o pregătească să moară ca lumea.

Capitolul 14

Fusese o noapte foarte zgomotoasă. Din partea cealaltă a paravanului răsunau sforăituri şi râsete. Din celelalte donga răsuna muzica. Sperasem că un duş fierbinte avea să mă adoarmă, dar mă agitase şi mă făcuse furioasă pe cel care făcuse mişto de mine în întuneric. Urmărisem lumina trecând peste tavan, unde un păianjen-vânător{11} cât palma mea de mare stătea ca o stană de piatră direct deasupra patului meu. Whitt dormea cu spatele la mine. Gulerul pijamalelor lui albastre-închise se vedea deasupra păturii.

M-am rostogolit din pat. N-aveam pe mine decât chiloţii. Era ora şapte. Când m-a văzut, s-a înecat şi şi-a acoperit ochii.

— Moamă!

— Sunt doar nişte ţâţe! Obişnuieşte-te, colega, i-am spus.

În drum spre micul dejun cu omul nostru de legătură de la mină, Whitt mi-a vorbit pe ocolite despre problemele pe care le avusesem. Chiar şi după standardele mele, fusesem deosebit de neprietenoasă cu el. Dar ceea ce se întâmpla în Sydney părea să-mi ocupe toată mintea. Făceam un efort incredibil fie şi numai pentru a vorbi cu Whitt. În dimineaţa aceea stătusem întinsă în pat, în tăcere, uitându-mă pe telefon pe site-urile de ştiri după noutăţi despre Sam, în timp ce el îşi călca din nou cămăşile pe care nenorociţii ăia de pe drum i le făcuseră varză.

În două incidente diferite, două fete ieşiseră în faţă şi îl acuzaseră pe Sam că le atacase pe cărări pentru biciclişti, nu chiar în zona râului Georges, ci în suburbiile din împrejurimi. Una dintre fete spunea că îi băgase un băţ între spiţele roţii de la bicicletă şi o târâse în tufiş, în timp ce ea sângera şi ţipa. Se simţea în largul ei vorbind despre asta abia din momentul în care îl găsiseră pe atacatorul ei. Avea şaisprezece ani.

— Se pare că s-au petrecut adevărate drame ieri la telefon, zise Whitt în timp ce ne îndreptam spre sala de mese. Pot să te-ajut cu ceva?

— Nu.

— Sam ţi-e prieten, sau...?

M-am oprit. Pentru a doua oară, mi-am dat seama că Whitt ar fi putut fi un spion trimis de echipa lui Nigel din Sydney pentru a mă observa, pentru a afla dacă ştiam ceva despre presupusele infracţiuni comise de Sam. La urma urmei, cum să-mi fi scăpat?

Trebuia să ştiu toate semnalmentele unui obsedat sexual. Trebuia să fiu expertă în detectarea unui bărbat cu gusturi periculoase. Poate sperau să mă apropii de Whitt, să-i mărturisesc că ştiam, dar nu puteam să-mi părăsesc singurul membru al familiei care-mi mai rămăsese.

Stătea acolo şi se uita la mine. Ce înţelegător din partea lui. Ce atent. Ce spectacol reuşit dădea.

— Unde spuneai că ţi-e sediul de bază? am întrebat. Cine-i partenerul tău obişnuit?

— Perth.

Se întoarse brusc şi continuă să meargă.

— Şi partenerul?

— Ishmael... Carmody.

— Care-i fostul tău departament? Cine ţi-e şeful?

— Bun, am înţeles, spuse el către mine, oftând. Eram doar curios.

— Fă-mi o favoare şi păstrează-ţi curiozităţile pentru tine, Whitt, bine?

— Nicio problemă.

Salută.

Am pornit după el, traversând mina, urmărindu-i picioarele cum mergeau pe pământ în faţa mea. Veselia lui era doar o şmecherie, aşa am hotărât. Oricât de mare domn părea Edward Whittacker, ştiam că nu pot să am încredere în el.

Capitolul 15

Sala de mese era alcătuită din trei clădiri demontabile alăturate, cu mese şi scaune pliante. Grupuri de mineri stăteau ici şi colo, aplecaţi asupra unui mic dejun gătit, servit pe farfurii de plastic. Am mers direct la urnele cu cafea şi am luat un pumn de punguliţe, aruncând destulă cafea şi zahăr intr-o ceaşcă încât să-mi iau doza de dimineaţă.

Am simţit o prezenţă lângă mine în timp ce desfăceam o cutie de lapte. Era un bărbat scund şi vânos, cu ochii mici mijiţi permanent. Părea că petrecuse ani de zile în soarele din deşert. O mână bătută de vreme se întinse către lada cu cafea şi o împinse la loc pe perete.

— Raţia de cafea e de două punguliţe pe zi! mârâi el.

— Pardon? am zis.

Pe ecusonul lui scria „Linbacher”.

Uniforma lui era diferită de cea a minerilor, cu salopetele lor reflectorizante şi cu bocancii lor. Purta o cămaşă albă, cu pliuri pe piept. Credeam că-i ceva paznic.

— Raţia de cafea, spuse el, rar, de parc-ar fi vorbit cu un copil, e de două... punguliţe... pe zi. Eşti bătută-n cap, sau ce-ai?

— Nu, eu...

— Raţia zilnică pusă la dispoziţie pentru personalul din mină e de două punguliţe de cafea, două de zahăr, două de lapte. Tu eşti *vizitatoare* în mină, deci nici nu eşti pusă la socoteală la raţie. Deja ne-ai băgat pe deficit. Mai şi vii aici şi bagi în tine cât te taie capul. Mina asta primeşte mâncare şi băutură o dată la treizeci de zile fix. Dacă toată lumea vine-aici şi consumă resurse după bunul plac, rămânem fără mâncare. Vrei aşa ceva? Hă?

— Da, vreau aşa ceva, am spus, tărăgănat. Vreau să rămânem fără mâncare.

— Hai, n-o face pe deşteapta.

— Auzi, prietene, hai, c-aici nu suntem pe Marte, am spus. Nu poţi să mergi şi tu la Bandya dacă rămâi fără cafea?

— Nu despre asta-i vorba!

Omului începuseră să i se umfle venele de la tâmple, aşa că nu m-am mai certat cu el. Dacă făcea vreun atac cerebral din cauza mea, nu eram sigură că mina avea la dispoziţie proviziile medicale necesare pentru a se confrunta cu aşa ceva. Mi-am

sorbit cafeaua cât de zgomotos am putut şi l-am lăsat să-şi verse nervii.

La micul dejun ne-au servit cu mâncare din penitenciar. Recunoşteam praful de ouă şi feliile subţiri de pâine din vizitele la deţinuţii de la Long Bay Correctional Center{12}, unde mergeam să mai găsim piste în legătură cu cazurile de viol. Roşiile prăjite înotau în apă chioară, şi în spatele bufeturilor, vedeam conserve de fasole mari cât butoaiele de bere. Linbacher mă urmări îndeaproape în timp ce mă uitam la meniu cu amărâta mea de farfurie în mână.

L-am găsit pe Whitt la o masă în apropiere de ferestre, scoţând capacul unei cutii de granola{13} de foarte bună calitate, cu smochine uscate. Avea şi lapte cu termen de valabilitate extins într-o cutiuţă.

— Mare figură mai eşti şi tu, aşa-i, Whitt?

— Cu pregătirea eviţi nenorocirea, zise el.

— Fac pariu că asta ţi-ai tatuat pe cur.

Un miner se îndreptă spre capătul mesei noastre lungi şi trânti un exemplar dintr-un ziar din Perth pe ea. Probabil adusese cineva un teanc din oraş. Pe prima pagină, din câte vedeam, era o fotografie cu Sam la o petrecere de Crăciun de la lucru. Avea zâmbetul lui timid. Titlul era un singur cuvânt: MONSTRU.

Degetele lui Whitt începură să danseze pe masă. Înainte să apuc să descopăr ce anume-l neliniştea, un om mătăhălos într-o uniformă de miner apăru lângă mine.

— Harriet şi Edward?

— Noi suntem.

M-am ridicat şi i-am întins bărbosului mâna. Avea un zâmbet larg şi blând. Părea abia trecut de patruzeci de ani şi era chipeş, cam cum erau fermierii şi oamenii din deşert, care parcă emanau puterea pământului prin toţi porii.

— Eu sunt Gabe Carter, spuse el. Pe puştiul meu îl căutaţi voi.

— Puştiul tău? întrebă Whitt.

— Păi, ştiţi, aşa mi se pare uneori, spuse Gabe. Puse o cască albă de protecţie pe masă.

— Eu am fost şeful diviziei lui Danny Stanton. Am douăzeci de tineri sub supraveghere la mină. Lucrează pentru mine, şi vin la mine cu problemele lor, fie personale, fie de altă natură. Orice au

nevoie, la mine vin. Şi aşa o să trebuiască să fie şi în cazul vostru cât sunteţi la mină.

— De ce?

Am înclinat capul.

— Păi, spuse el râzând, apoi îşi luă o mină mai serioasă, pentru că nu vă vrea nimeni pe-aici.

Capitolul 16

— Şefii minei parc-au intrat pe avarii, spuse Gabe. Acum două luni a fost un reportaj la *60 Minutes*[14] în care apăreau câţiva mineri din mina asta. Era vorba despre minerit şi zborurile dus-întors, şi greutăţile vieţii de miner.

— Zboruri dus-întors? am întrebat.

— ZDI le zic ei. Cele mai multe ture sau „schimburi" sunt alcătuite din trei săptămâni în tabără şi o săptămână acasă. Aproape că n-avem muncitori permanenţi în tabără. E mai ieftin ca mina să funcţioneze aşa, cu mineri care zboară dus-întors în şi din oraşele mari, decât să se pună bazele unui oraş minier în sine. Aici totul e temporar. Când se termină resursele, toată mina merge pur şi simplu mai departe.

— Păi şi ce-au spus în emisiune care să fi făcut atât de mult rău? întrebă Whitt.

— Păi, ăştia de la *60 Minutes* s-au concentrat mai mult pe partea întunecată a lumii mineritului. Pe droguri. Pe iepuraşii marsupiali. Pe sinucideri. Şefii minei nu mai vor publicitate negativă şi sunt siguri că voi doi o veţi aduce, indiferent că aflaţi sau nu ce s-a întâmplat cu Danny.

Am aprobat amândoi din cap.

— Ce crezi *tu* că s-a întâmplat cu el? am întrebat.

Whitt scosese un carneţel şi lua notiţe în timp ce Gabe vorbea.

— Nu ştiu. N-am nici cea mai vagă idee. Mulţi de pe aici încearcă să-mi dea de înţeles c-ar fi fost vorba despre o sinucidere. Dar eu nu văd de ce.

Ridică din umeri.

— Era un tip destul de optimist.

— Sunt multe sinucideri în mină?

— Stilul de viaţă însuşi contribuie la asta, spuse Gabe. Izolarea. Singurătatea. Unii dintre membrii echipei mele mi-au spus de-a lungul anilor că slujba asta devine un ciclu din care nu mai găsesc scăpare. Aici sunt plătiţi bine şi au o slujbă asigurată, şi când sunt plecaţi nu trebuie să cheltuiască nici măcar un dolar dacă nu vor. Cazarea, mâncarea, uniformele, toate sunt plătite. Mulţi vin aici fără pic de experienţă. Renunţă la liceu.

Am privit prin jur. Avea dreptate. Mulţi dintre minerii care stăteau în jurul nostru erau încă destul de tineri ca să aibă

coşuri. Unul dintre ei, care stătea aproape de noi, avea aparat dentar complet.

Gabe continuă:

— Unii dintre mineri au familii tinere, şi când îşi văd contul bancar după prima tură, înnebunesc. Îşi cumpără case mari, maşini mari, iar iubitele lor dau de căldurică şi încep să facă copii. După câteva luni, băieţii încep să obosească. Vor să renunţe, dar familiile lor au nevoie de ei. Au nişte ipoteci şi nişte rate la maşini nebuneşti. Părinţii lor sunt foarte mândri de ei c-au reuşit în viaţă. Dacă pleacă de-aici, au parte de un volum de muncă dublu, cu o treime din plata actuală.

— Multă presiune, am spus.

— Şi ce mai resimt ei presiunea asta! aprobă Gabe. Şi bineînţeles că nu spun nimănui că se simt dezorientaţi, pentru că nu vor să pară nişte tolomaci. Uneori, e pur şi simplu prea mult pentru ei.

Whitt părea distras de ziarul din capătul mesei. Se întinse şi-l întoarse pe partea cealaltă în timp ce Gabe vorbea, astfel încât să se vadă ultima pagină, pagina de sport. Fusese un gest fugar, menit să scape vederii. Nu mi-a scăpat.

— Şefii minei n-au vrut deloc o anchetă în legătură cu ceea ce i s-a întâmplat lui Danny, spuse Gabe. Eu tot mergeam la ei şi le spuneam ce mă îngrijorează, iar ei îmi ziceau că probabil renunţase la slujbă. Că o luase razna şi plecase de nebun în deşert. Unii dintre ăştia de-aici fac chestia asta destul de des. Dacă nu merg acasă de câteva ori, încep să o ia razna. Izolarea îi afectează la nivel mental.

— Danny a ratat vreun drum spre casă? întrebă Whitt.

— Nu.

— Vi s-a părut că îl afecta izolarea?

— Nu, repetă el. Mie nu. Părea un copil normal, vesel. Sunt ca un tată sau ca un frate mai mare pentru ei. Îmi dau seama când se întâmplă ceva. Le tot spuneam şefilor că e nevoie de o anchetă. Dar nu reuşeam să-i fac să înţeleagă.

— Şi ce s-a schimbat?

— Am mai pierdut doi mineri, spuse Gabe.

Capitolul 17

Gabe ne scoase din sala de mese în lumina dimineţii, în mină era agitaţie; minerii treceau de noi în drum spre intrarea principală, unde era ţinută o şedinţă de informare pe tema securităţii.

— De fapt, Hon Lu a dispărut acum două luni, spuse Gabe. Dar n-am ştiut până acum. La fel ca Danny, a dispărut pur şi simplu într-o noapte.

Îmi dădu fotografia xeroxată a unui tânăr asiatic aşezat la masă în ceea ce părea a fi o cafenea în aer liber. Îşi ascundea zâmbetul timid sub o şapcă deschisă la culoare, cu drapelul Australiei, de genul celor oferite gratuit cu ziarul de Ziua Australiei[15].

— De unde-ai luat-o pe-asta? l-am întrebat. Ai originalul?

— Am copiat-o după o poză pe care-am găsit-o pe peretele din camera lui Hon. Am crezut de cuviinţă să las camera aşa cum era.

Se foi, stânjenit.

— Ştii ce zic. În caz că aflăm că e, ăăă...

— Locul crimei.

— Îhî.

Gabe îşi feri privirea.

— Cum de v-au trebuit două luni ca să vă daţi seama că lipsea? întrebă Whitt. Era de-al vostru?

— Da, de-al meu era. Echipa mea principală e alcătuită numai din oameni din construcţii, dar am un grup mic de personal de la depozite în grijă. Hon se ocupa de depozitarea alimentelor. Am întrebat oamenii din jur despre Hon în dimineaţa în care trebuia să se prezinte la lucru, dar prietenii lui din mină mi-au spus c-a dispărut.

— De ce să fi spus asta dacă nu era adevărat? întrebă Whitt.

— Zvonurile se răspândesc mai repede ca fulgerul prin părţile-astea. E posibil să fi crezut cineva că plecase de unul singur şi să fi presupus toată lumea că dispăruse.

— Când nu s-a prezentat la lucru, aţi verificat să vedeţi dacă spusele celorlalţi băieţi erau adevărate?

— Am trimis alerte, să fie căutat prin mină. Sistemul de anunţuri ocupă tot locul ăsta, chiar şi jos în mine. Uneori, ăştia se îmbată sau se droghează în donga şi adorm pe jos, deci mă-ntrebam dacă nu cumva zăcea pe undeva şi aştepta să fie găsit.

— Aşa era şi Hon? Mai întârziase la lucru din motivul ăsta înainte?

— Nu. Dar cred că pentru toate există un început.

— Şi ce s-a întâmplat în urma alertelor?

— Nimic. Nu era nici urmă de el. Cineva a spus că l-a văzut îndreptându-se spre oraş cu o noapte înainte. Se fac drumuri regulate până-n oraş noaptea. Merg şi se întorc unii cu maşinile altora.

— Aţi verificat la hotelul din oraş să vedeţi dacă înnoptase acolo? încercă Whitt.

— Am verificat. Nu era acolo.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Am uitat pur şi simplu de asta. Ştiu că e o prostie, dar mă obişnuisem deja cu faptul că oamenii plecau când voiau.

Gabe miji ochii la deşertul roşu, cu mâinile în buzunare.

— Muncitorii ăştia tineri vin la lucru câteva săptămâni sau luni, după care dispar.

— Şi nu există niciun sistem prin care să li se dea de urmă?

— E ca la oricare altă slujbă, datoria şefilor minei de-a avea grijă de mineri încetează atunci când aceştia părăsesc mina. Şefii-mi spun asta mereu – dacă nu sunt la mină, nu sunt problema noastră.

— Corect, am spus. Ce drăguţi par ăştia.

— Păi, cred că-i preocupă numai timpul şi banii, ca pe majoritatea şefilor.

Gabe ridică din umeri.

— Dacă s-ar porni pe urmele minerilor, s-ar consuma foarte mult timp. Îi suni pe telefon şi nu răspund. Laşi e-mailuri. Le suni pe soţiile sau pe iubitele lor, şi ele nu ştiu unde s-au dus. Începi să intri în panică. Suni la poliţie, la părinţi, la prieteni. Pe urmă, după ce te-ai căcat pe tine de grija lor timp de patruzeci şi opt de ore, afli că-s în Darwin sau în Fremantle, sau Dumnezeu mai ştie pe unde. „Aaa, m-am săturat dă muncă, şefu'! Nu-i dă mine! M-am întâlnit cu nişte amici vechi pe-aici prin Freo şi ne-am făcut veacul p-aici şi ne-am îmbătat. Mă întorc curând acasă." Cu fetele e şi mai rău.

— De ce? întrebă Whitt.

— Băieţii îşi îneacă singurătatea în băutură. Fetele îi fac faţă agăţându-se de câte-un băiat. Când se despart de iubiţii lor de-aici din mină, fetele pleacă acasă fără să spună o vorbă nimănui.

— Şi când aţi ştiut sigur că Hon dispăruse? am întrebat.

— Am crezut ce mi-au spus băieţii, că se săturase pur şi simplu şi plecase acasă. N-am chemat pe nimeni să verifice; l-am scos de pe statul de plată şi am dat slujba şi patul lui altcuiva. Pe urmă, două luni mai târziu, mă sună părinţii lui. Îmi spun că el îi suna în fiecare lună şi nu i-a sunat. N-au aflat nimic. Am încercat din nou să-l sun pe Hon, dar numărul era deconectat.

— Şi-acum vrei să ne spui că lipseşte un al treilea?

— Da.

Gabe îmi dădu o altă fotografie. Fotografia unei tinere scunde, pistruiate, cu părul portocaliu-deschis.

— Tori King. Nouăsprezece ani. Sora ei e aici, la mină. Amy King şi-a tot bătut la cap şeful de divizie în legătură cu Tori trei zile. Spunea că sora ei n-ar fi plecat fără să-i spună că pleacă. Şeful diviziei lui Tori a făcut ce-am făcut şi eu când ea nu s-a prezentat la lucru: a căutat-o, n-a reuşit s-o găsească, şi nu şi-a mai bătut după aceea capul cu ea. Am aflat că Tori a dispărut abia după ce am început să le pun întrebări celorlalţi şefi de divizie.

— Povestea ăsteia care e?

Whitt ţinea fotografia lui Tori la umbra unei donga.

— A dispărut de la mină. Asta e tot ce ştiu. Fusese în oraş în ziua aceea, dar la patru după-amiaza s-a întors în mină, şi niciuna dintre camerele de supraveghere de la porţile de ieşire din mină n-a surprins-o plecând din nou.

— Unde-a fost văzută ultima oară în mină?

— În camera de recuperare. Le-a zis celorlalţi că se duce la culcare şi a ieşit pe uşă în întuneric. A fost ultimul semn pe care ni l-a dat.

Capitolul 18

Gabe ne lăsă în faţa dongăi lui Danny Stanton şi plecă într-o dubă. Voiam să-l întreb mai multe despre ce fel de oameni frecventau mina fără să fie mineri – Richie şi gaşca lui, prostituatele –, dar era zi de lucru, o zi pe care şefii lui n-aveau să-l lase s-o piardă ca să ne ajute pe noi.

I-am privit duba cum se îndepărta, cu parbrizul din spate spart şi plin de praf. Whitt începuse deja să transpire în arşiţa uscată. Cămaşa business strâmtă pe care-o purta i se îndepărtase de piept.

— Triunghiul Bermudelor pentru mineri, spuse el, privind spre orizontul roşu, întrerupt doar de mănunchiuri de plante deşertice ţepoase. Nu ştiu unde mi-ar plăcea să mor, dar ştiu sigur că nu aici.

— Nu ştim sigur că Hon şi Tori s-au dus acolo, am spus. O să sun la secţie la Sydney, să cer să le fie verificate conturile bancare, numerele de telefon şi adresele de e-mail.

— Bun plan. Ai putea să-l adaugi şi pe Danny la căutare. Să vezi cu cine interacţiona în zilele dinaintea dispariţiei, sugeră Whitt. Poate şi-o fi făcut intenţiile cunoscute cuiva.

Am intrat în donga şi am găsit-o împărţită în trei, ca pe a noastră. În părţile din dreapta şi din mijloc nu erau oameni. Pe paravanele de lângă paturi fuseseră agăţate fotografii de familie, orare de muncă şi poze cu femei goale. În secţiunea din stânga, am găsit un miner care zăcea întins pe pat cu căştile în urechi şi citea o revistă despre maşini. Deasupra capului lui atârna un poster cu o femeie blondă goală, cu picioarele larg desfăcute şi cu degetele deasupra sexului ei fără păr.

— Fain aşa! am spus.

Tânărul miner se ridică şi-şi smulse căştile din urechi.

— Asta-i soră-ta? am întrebat, făcând un semn cu capul spre poster.

— Ce? Nu! Tu cine pana mea mai eşti?

— Detectiv-inspector Harry Blue, de la Infracţiuni Sexuale. El e detectiv-inspector Whitt, de la Pregătire şi Ordine.

Whitt oftă.

— Ăsta e patul lui Danny Stanton? am întrebat, arătând spre patul gol.

— A fost.

Patul lui Danny era exact ca al meu, dar fusese golit de tot. Pe pereţi erau câteva fotografii personale, dar rămăsese o gaură mare unde fusese în mod evident un poster. Un dulăpior standard cu sertare, pus la dispoziţia fiecărui miner, stătea la capătul patului lui, lipit de perete. Când l-am deschis, am descoperit că şi acesta era aproape gol. Erau câteva lucruri rămase în urmă – un teanc de formulare cu măsuri de protecţie, câteva benzi elastice şi un deodorant gol.

— Unde-s lucrurile lui Danny? l-am întrebat pe un coleg de cameră.

— Aşa erau când am ajuns aici, spuse tânărul. N-am pus io mâna pă nimica.

Am aşteptat o secundă ca minerul să schimbe placa. Văzând că nu zicea nimic, m-am îndreptat cu paşi mari spre el, l-am apucat ca lumea de păr şi l-am ridicat cu forţa din pat.

— Unde. Sunt. Toate. Lucrurile?

— Harry!

Whitt mă apucă de braţ.

— Jur că dispăruseră toate când am ajuns io aicea! se văicări tânărul miner. Ăştia-ţi iau catrafusele dacă pleci. Aşa-s regulile. Le laşi în urmă şi pot să ţi le ia. Când s-a aflat că Danny a murit, au curăţat ăştia tot pe-aici.

— Cine?

— Toţi!

Se răsucea, încerca să-şi scoată capul din strânsoarea mea.

— Oricine! Lumea intră şi iese mereu din mină! Lasă haine şi reviste şi tot felul de căcaturi când pleacă acasă, şi ăştia le iau dacă-s bune dă ceva!

— Tu ai luat ceva?

— Nu! Ba da! Băga-mi-aş, i-am luat iPod-ul!

Făcu un semn cu mâna spre dispozitivul de pe patul lui. Şi nişte reviste cu prostii. Şi vreo două tricouri.

I-am dat părul pe spate.

— Ce mai era pe-acolo? Ceilalţi ce-au luat?

— Telefonul şi portofelul lui erau aici, gâfâi minerul. Cineva le-a luat. Erau şi nişte bani şi nişte cărţi.

— Cine-a luat portofelul şi telefonul?

— Nu ştiu.

L-am apăsat cu bocancul pe picior.

— Nu ştiu! Să-mi bag!

— Unde-au ajuns toate lucrurile pe care nu le-a vrut nimeni? întrebă Whitt din pragul uşii.

— Dacă nu le vrea nimeni, ajung la departamentul de obiecte pierdute.

— Unde-i departamentul de obiecte pierdute?

— În clădirea biroului administrativ! Încetează! Doare!

L-am îmbrâncit pe miner şi l-am doborât la podea. Nu mai aveam ce să aflu stând în fosta cameră a lui Danny. Am adunat toate fotografiile personale de pe peretele lui Danny şi le-am băgat în buzunar.

— Scapă de posterul ăla, i-am spus tânărului miner, arătând cu degetul spre afişul de deasupra patului lui. Nu-ţi face bine. Te uiţi toată ziua-n scorburica fetei. Perversul dracului.

Whitt prinse uşa dongăi în timp ce încercam s-o trântesc.

— Scorburică?

Zâmbi.

— Ăştia-s nişte animale.

Am făcut un semn cu mâna spre minerii care treceau pe-acolo.

— Dispare un om pentru câteva zile şi-i dau năvală printre lucruri ca hienele. Presupun c-au scotocit şi prin camerele lui Tori şi Hon. Ceea ce înseamnă că avem trei tineri dispăruţi şi niciun semn c-ar fi fost vreodată aici.

Capitolul 19

Am văzut camerele lui Tori şi Hon şi am găsit aceleaşi semne că le răvăşise cineva lucrurile. Tot ce era-n sertare fusese golit pe podeaua camerei lui Tori, în care stătuse doar ea. Nu-i mai rămăsese decât o grămăjoară de obiecte ciudate, perii de păr şi nişte resturi de hârtie. Am adunat fotografiile lui Hon şi Tori şi le-am pus în teancuri lângă ale lui Danny.

În drum spre biroul administrativ, l-am sunat pe Tataie, lăsându-l pe Whitt s-o ia înainte printre rândurile de excavatoare şi compresoare din curtea de transport. M-am oprit în timp ce telefonul suna la Sydney şi am urmărit doi tineri mineri cum se îmbrăţişau în umbrele lăsate de maşinăriile înalte de excavat. Căştile de protecţie li se ciocniră când se apropiară să se sărute.

— Blue, spuse Şeful când răspunse.

— Nu ştiu în ce văgăună mizerabilă m-ai băgat, Tataie, dar chiar te-ai întrecut de data asta, am spus.

— Bună şi ţie.

— Nu pot să-mi dau seama dacă-i grădină zoologică sau liceu. Nimeni n-are peste treizeci de ani. Pun muzică de rahat toată noaptea şi nu-i interesează câtuşi de puţin să-şi găsească tovarăşii. Lucrurile victimelor au fost toate furate. Toţi oamenii din tabără sunt cu mintea la droguri sau la pornoşaguri, şi dorm atât de aproape de partenerul meu, că aş putea să-l dobor din pat.

— Mai ai şi-alte plângeri?

— Mâncarea e naşpa. Şi văd... văd tot felul de ciudăţenii despre Sam la ştiri.

Bravada îmi dispăru în timp ce vocea-mi tremura rostind numele fratelui meu. M-am întors în partea cealaltă când Whitt îmi aruncă o privire.

Petrecusem primele ore ale dimineţii ascultând respiraţia lui Whitt, care dormea, şi gândindu-mă la Sam. Îmi închipuiam cum ar fi fost să-l sun, ce avea să-mi spună când luam în sfârşit legătura.

„N-am făcut eu asta, Harry.”

„Au înţeles totul greşit.”

Abia aşteptam să îmi aud fratele spunând cuvintele astea, prezentându-se drept cineva cu totul diferit de monstrul care apărea pe primele pagini ale ziarelor.

„Spune-mi că nu le-ai atacat tu pe femeile alea, Sam. Spune-mi că nu le-ai răpit, că nu le-ai torturat, că nu le-ai violat. Spune-mi că nu le vânai. Că nu eşti ceea ce spun ei că eşti."

— Avem trei tinere care-au lansat acuzaţii recente împotriva fratelui tău, spuse Şeful. Spun că le era frică să iasă în faţă înainte, dar au prins curaj acum, că l-au văzut pe prima pagină a ziarelor şi ştiu că e el. A treia tocmai s-a aşezat să facă raportul. Unele obiecte relevante au fost confiscate din apartamentul lui azi-noapte. Mostre ADN şi alte asemenea probe au fost prelevate, atât de la Sam, cât şi de la femeile care-au lansat acuzaţiile. Ne organizăm probele pentru a-l pune oficial sub acuzaţie. În momentul de faţă, e în faza de procesare. Asta-i tot ce pot să-ţi spun.

— Cine sunt femeile astea? Ce spun?

— Blue, ţi-am zis că asta-i tot ce pot să-ţi spun.

— Vreau să vorbesc cu el. Vreau să vorbesc cu avocatul lui şi să văd dosarul lui Nigel despre caz. Cine-l reprezintă pe Sam? Vreau numărul lui.

— Harriet, când vine vorba de cazul ăsta, tu eşti membru al familiei acuzatului.

— Sunt singurul membru al familiei lui!

— Ascultă-mă. Eşti membru al familiei, şi asta înseamnă că nu eşti poliţistă, spuse Tataie. Nu poţi să mergi şi să ceri să vorbeşti cu lumea. Nu poţi să mergi şi să ceri dosare. Trebuie să păstrăm integritatea acestei anchete, şi asta înseamnă că trebuie să stai la rând şi să aştepţi, ca oricare alt civil.

— Să aştept la rând? Aştept în *beznă,* Tataie. Aştept în beznă, la dracu-n praznic.

— Aşa-i. Mă bucur că aştepţi. Că dac-ai fi aici, ai sparge uşi cu picioarele şi-ai lua jurnaliştii la pumni, spuse el.

Avea dreptate. Când vorbi din nou, vocea i se îmblânzi.

— O să te sun în momentul în care ni se permite orice legătură. Fie cu Sam, fie cu avocatul. Îţi promit asta. Bine?

Am cerut numerele de telefon, adresele de e-mail şi conturile bancare ale lui Hon, Danny şi Tori şi l-am auzit pe Şef notându-şi toate astea. În fundal se auzeau sunetele cunoscute din biroul meu. Telefoane şi voci scăzute. Dacă aş fi fost la Sydney cu douăzeci şi patru de ore înainte, n-aş fi avut deloc parte de linişte. Îmi fierbea pielea de furie. Îmi rosesem unghiile până la sânge.

Whittacker stătea pe treptele biroului administrativ, admirând macaraua uriaşă care marca mijlocul minei, o structură înaltă cât un bloc cu paisprezece etaje, care putea ridica clădiri demontabile cu totul şi le putea muta dintr-o parte-n alta a minei.

— Încă un lucru înainte să plec, i-am spus Şefului. Nigel a pus pe cineva să stea cu ochii pe mine?

— I-am oferit lui Nigel putere absolută asupra acestui caz, din punct de vedere administrativ, Blue, spuse Şeful. Manevrele sale de supraveghere depind cu totul de el.

„Deci răspunsul e *da”* m-am gândit.

Capitolul 20

Într-un dulap din biroul administrativ Whitt şi cu mine am descoperit rafturi întregi de obiecte abandonate, etichetate după data la care sosiseră. Cele mai vechi erau pe raftul de „şase săptămâni”. Erau obiecte pe care se pregăteau să le arunce de tot. Niciunul dintre ele nu-i aparţinea lui Hon. Am început să scot obiecte de pe rafturile mai recente şi să le împrăştii pe podea, categorisindu-le. Erau tipare în obiectele pe care minerii le lăsau în urmă. Femeile lăsau chiloţi, tricouri şi produse cosmetice. Bărbaţii lăsau reviste, echipamente sportive şi încălţăminte. Mai erau şi unele excepţii – un set Monopoly pe care Whitt îl studie mult şi bine, o trompetă şi nişte hârtie de origami.

Am luat un caiet de pe raftul cu „două săptămâni” şi l-am deschis. Nu era niciun nume pe el, dar am recunoscut scrisul stângaci, pătrăţos, al lui Danny, de pe formularele de pregătire pe care le lăsase în urmă în donga lui.

— Ăsta-i el, am spus, aşezându-mă.

Whitt se ghemui pe podeaua prăfuită, lângă mine, să nu-şi murdărească dosul pantalonilor.

Am simţit furnicăturile din degete pe care le simt când am impresia că am descoperit ceva important în legătură cu un caz. Adrenalina mi se urcă până-n gât. Toţi poliţiştii simt asta la un moment dat. Îl privesc pe criminal în ochi. Găsesc cuţitul plin de sânge. Iar adrenalina le năvăleşte în vene, ameţitoare ca un drog.

Primele câteva pagini erau pline de notiţe despre şedinţe de siguranţă ţinute la sosirea lui Danny în mină. Apoi erau liste de scoruri şi iniţiale în ceea ce păreau a fi clasamente la fotbal. Era un desen rudimentar cu un miner care fuma un joint gros şi inevitabilele pagini cu desene cu femei goale pe care le găseşti în jurnalele şcolarilor. Cred că n-a trecut chiar atât de mult de la anii adolescenţei lui Danny.

Apoi, chiar pe ultima pagină, un rând de cuvinte.

Criminal. Întuneric. Vânător. Răzbunare.

Capitolul 21

Soldatul stătea în partea din spate a limuzinei, înghesuit pe al treilea rând de scaune, cu picioarele întinse şi cu mâinile în poală. Îi era uşor să-şi aducă aminte de strategiile de care se folosise în regiunile ierboase din afara Kabulului, când era santinelă în tabăra lui, în nopţile caniculare. În seriale santinelele se plimbă ici şi colo, fumează şi stau de vorbă, dar în realitate, un paznic bun e invizibil şi mortal, ca un şarpe. Stătea cu mâinile pe coapse şi cu capul ridicat, urmărind şi cea mai mică tresărire. Nu mişca din cap decât dacă trebuia s-o facă. Braţele îi rămâneau neclintite, iar respiraţia îi era ritmică. Era stană de piatră.

Detectivii se apropiau cu paşi greoi. Vehiculul se legănă în timp ce urcau pe locurile din faţă, cam la un metru de locul în care stăteau.

Începură să conducă, iar Soldatul închise ochii şi încercă să detecteze respiraţia femeii peste uruitul cauciucurilor. Corpul îi zvâcni şi i se încordă la auzul vocii lui. Îşi aminti cum stătea întins la umbra unui copac în deşertul din Janda{16}, vânând oameni care coborau de pe versantul muntelui cu carabina lui Barrett. Furnici negre, uriaşe îi ajunseseră pe degete, peste ceafa. Nu mişcase nici măcar un muşchi.

Darul liniştii era bun şi pentru lupta corp-la-corp. Plutonul lui străbătuse în linişte aleile din Peshawar{17}, în serile înmiresmate, în misiuni de recunoaştere pentru câte-un singur agent. În spaţii strâmte, înconjuraţi de acoperişuri păzite de soldaţi inamici, le era imposibil să folosească armele de foc. Morţile tăcute erau de ajuns. El fusese cel care introdusese metoda strangulării cu un fir în plutonul său. Firul era pur şi simplu trecut peste capul victimei, într-o buclă, şi smucit şi strâns tare. Dacă era tras destul de puternic şi de repede, banda groasă, transparentă presa toată traheea, blocând aerul în plămâni înainte ca victima să fie forţată să-l scoată cu un ţipăt. Strangularea era de obicei o moarte foarte zgomotoasă şi spectaculoasă, din cauza slăbiciunii mâinilor omeneşti.

Singura problemă era doborârea soldatului inamic înainte de a apuca să fugă. Era strâns de gât cu o forţă nebunească. Dacă reuşeai să-i dobori destul de repede, după cum îi spunea el ofiţerului său superior, se concentrau pe a lua aer, înainte să fugă.

Soldatul îi ascultă pe detectivi vorbind şi se gândi ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi furişat peste bancheta din spatele lui şi ar fi pus un fir în jurul gâtului detectivului Whittacker. Care ar fi fost prioritatea detectivului Blue? Salvarea partenerului său sau menţinerea maşinii pe şosea? Cărei vieţi îi era ea devotată – vieţii partenerului său sau propriei vieţi?

„Interesantă mai e şi loialitatea asta pe timp de război", gândi Soldatul.

Capitolul 22

Am ocupat o masă în colţul barului aglomerat, punând două pahare de vin roşu între noi. Barul, una din doar trei clădiri care alcătuiau oraşul Bandya, era bine echipat, cu televizoare uriaşe pe care se vedea meciul de fotbal, cu canapele comode şi cu aparate cu fise pline de gustări care nu se găseau în mină.

Preţurile erau ceva de groază. Simţeam o vină cumplită pentru că dădusem pe-un pahar de vin cât aş fi dat la Sydney pentru o sticlă. Dar apoi mi-am dat seama că un sentiment ciudat, de tulburare, mă apăsase, fără să aibă vreo legătură cu vinul. Aveam un gol în stomac. Mă simţeam urmărită, şi mi-am dat seama că instinctele mele mă avertizau în legătură cu trădătorul de lângă mine, cu străinul care poza în partenerul meu.

Un pachet de medicamente antiinflamatorii pe care-l aveam mereu la mine îmi lipsea din geanta de toaletă. Ştiam că aveam medicamentele când sosisem la mină. În anii de experienţă ca boxer, cu câteva lupte aprige în palmares, resimţeam durerile datorate unor încheieturi lovite şi rupte. Când ploua, încheieturile şi pumnii îmi ardeau de durere şi se umflau. Se puteau întoarce oricând împotriva mea. Medicamentul era cu reţetă, deci mă enervasem rău pe cine mi-l luase. N-aveam cum să-l înlocuiesc tocmai în mijlocul pustietăţii.

Gabe Carter sosi. Stătea la bar cu câţiva prieteni şi se uita la meciul de fotbal, cu o bere rece în mână. Pe faţă îi apăru un zâmbet binevoitor auzind gluma prietenului său.

— Bine, măi, i-am spus lui Whitt. Hai să vedem ce-i cu minerii ăia dispăruţi.

Am pus fotografiile lui Danny, Hon şi Tori pe masă.

— Ce ştim?

— Păi, dacă ne uităm după vreun tipar, nu prea ştim nimic din ce avem, spuse Whitt. Hon e vietnamez, dar ceilalţi doi nu sunt, deci un motiv rasial pică. Nu există vreun tipar legat de gen. Sau vreo fixaţie pe o anumită vârstă. Tori avea nouăsprezece ani, Danny douăzeci şi unu, iar Hon treizeci şi unu. Nu au trecuturi asemănătoare. Hon avea o situaţie materială foarte bună, Danny era un băiat obişnuit din clasa muncitoare, iar Tori provine dintr-o familie care s-a obişnuit de mult să obţină ilegal ajutoare sociale.

— Ai reuşit să iei legătura cu familiile lor? am întrebat.

— Am sunat în după-amiaza asta la familiile lui Danny şi Hon, răspunse Whitt. Sunt distruşi, bineînţeles. Părinţii lui Tori n-aveau un număr stabil. Va trebui să luăm mâine legătura cu sora-sa şi să vedem care-i treaba cu adevărat.

— A pomenit careva dintre membrii familiei ceva de starea lor psihică ultima oară când au vorbit cu ei?

— Părinţii lui Han mi-au spus că el e o fire destul de puternică şi că dac-ar fi avut vreo problemă nu le-ar fi împărtăşit-o. Sora lui Danny a zis că părea cam neliniştit, dar nu ştia exact de ce. Nu dăduse vreun motiv clar. Am întrebat-o ce credea că înseamnă cuvintele scrise în caiet. Mi-a spus că habar n-are.

Gabe se îndreptă spre masa noastră şi se aşeză lângă mine, aliniind fotografiile minerilor dispăruţi în faţa lui. Prin ferestrele de lângă noi, l-am zărit pe Richie stând la o distanţă ceva mai mare de clădire, cu doi membri ai găştii lui şi fumând la lumina verandei.

— Ce veşti avem, echipă? întrebă Gabe.

— Avem veşti nasoale rău, am răspuns. Nu ştim cum a murit Danny, sau dacă Hon şi Tori au murit de fapt. Aşteptăm un raport de la Medicină Legală, pe care-o să-l primim din Perth şi numerele de telefon, adresele de e-mail şi conturile din bancă ale tuturor celor trei, care-o să vină din Sydney. În momentul ăsta, n-avem nici cadavre, nici suspecţi.

— O, Doamne, spuse Gabe.

— Păi, hai să vorbim despre suspecţi, am spus eu.

M-am întors şi am arătat cu degetul spre Richie, pe fereastră.

— Vreau să ştiu tot ce ştiţi despre ăla de-afară.

Capitolul 23

Gabe privi pe fereastră spre Richie.

— Richie? Ăsta-i traficantul de droguri din mină.

— Aveţi un traficant de droguri desemnat?

— Păi, cred c-au mai fost ceva rivali în trecut, spuse Gabe. Dar e mai frumos şi mai curat să avem doar un traficant care să aprovizioneze toată mina. Lucrurile nu fac decât să iasă urât dacă sunt mai mulţi tipi care se ocupă de treaba asta.

— Păi şi cum de sunt de acord grangurii ăştia mari cu faptul că există un traficant de droguri pe-aici?

— Păi, na, unii se mai droghează.

Gabe ridică din umeri.

— E o realitate. Dacă nu au aici pe cineva care să-i aprovizioneze, aduc din Perth sau cu avionul din Sydney. Astfel, riscurile ca mina să rămână fără mineri din cauza arestărilor şi să primească mai multă atenţie nedorită cresc simţitor.

— Păi şi şefii sunt de acord cu asta, pur şi simplu?

— Nu sunt *de acord,* dar nu fac niciun efort ca să oprească fenomenul. Se întâmplă, şi o să se întâmple, fie că şefilor le place sau nu. Iei un grup mare de oameni, îi izolezi şi-i laşi fără absolut nimic de făcut în timpul liber. Se-apucă de droguri. Se întâmplă în armată. Se întâmplă-n închisori.

— Richie şi gaşca lui ne-au oprit pe drumul de la intrarea în Bandya, spuse Whitt.

— A, da, ei fac de-astea. E Salutul Paznicilor Deşertului[18]. Am auzit că dacă prind oameni care călătoresc, îi jefuiesc. Dacă prind oameni care vin spre mină, de obicei îi lasă în pace – dar transmit un mesaj, să nu se ia vizitatorii de ei. Richie şi-o fi dat seama că eraţi în drum spre mină, nu?

— Nu, şi-a dat seama că suntem poliţişti, am zis.

Gabe râse.

— Ce penibil trebuie să fi fost.

— Chiar a fost. Îl ştii bine p-ăsta?

— Nu, spuse Gabe. N-am de-a face cu el. Sunt prea bătrân pentru rahaturi de-astea. Am prea multe responsabilităţi pe cap.

Pe ecranele televizoarelor apăru un buletin de ştiri, înlocuind terenul verde de fotbal cu griul rece al unui studio de ştiri. Whitt lăsă paharul jos şi se ridică, îndreptându-se direct către baie.

Primul reportaj era despre Sam. Îmi era teamă să mă uit. Am închis ochii şi am ascultat.

— În această seară, vă prezentăm în exclusivitate pe canalul 10 mai multe informaţii recent ieşite la iveală despre trecutul sumbru al lui Samuel Jacob Blue, spunea reporterul. Stăm de vorbă cu un părinte adoptiv pe termen lung al lui Blue şi al surorii sale, şi vă dezvăluim copilăria traumatizantă a celor doi în grija statului.

Am cedat şi am privit. Erau fotografii cu mine şi cu fratele meu în copilărie, jucându-ne în curtea câte unei familii adoptive. Nu-mi aduc aminte prin câte case ne-am plimbat când ne-au scos din dugheana infectă de drogaţi în care ne ţinea mama noastră. O imagine cu ea apăru brusc pe ecran. Am încercat să-mi aduc aminte de ea, dar nu-i vedeam decât braţele slăbănoage şi nu-i auzeam decât cuvintele împleticite, ca printr-o ceaţă. Aveam trei ani când m-au luat de-acolo. Sam avea şapte. Nu ne cunoşteam tatăl.

Am încremenit când mi-am retrăit trecutul timp de treizeci de secunde în prezentarea reportajului. Toţi ochii din bar erau aţintiţi asupra trecutului meu, a intimităţii mele. Din fericire, nu erau fotografii recente cu mine, şi nimeni nu părea să facă legătura cu numele meu de familie. Ştiam că era doar o chestiune de timp până când cineva avea să o facă.

Când am deschis ochii, mi-am dat seama că Gabe nu era atent deloc. Se uita afară, la Richie şi la oamenii lui. Lumina apusului care pătrundea prin fereastră îi scălda părul roşcat-închis. Privindu-l pe uriaşul din faţa mea, am simţit un val nefiresc de recunoştinţă luându-mă parcă pe sus.

„Mulţumesc că nu m-ai recunoscut”, mă gândeam.

Capitolul 24

Gabe mi-a propus să vorbesc cu „iepuraşii marsupiali” din mină, care ar fi putut să afle câte ceva despre dispariţii discutând cu minerii în pat. Am ieşit repede din bar şi am intrat în veranda unde erau adunate prostituatele, departe de ediţia specială a ştirilor în prime-time despre viaţa mea.

— Bună seara, doamnelor. Detectiv Harry Blue, Infracţiuni Sexuale... şi Persoane Dispărute, pentru moment. Poate şi Omucideri. Dracu’ mai ştie.

— Ooo! Salut! strigă una dintre fete, o roşcată cu buze ţuguiate. De la Omucideri, zici? Ce palpitant! Cine-a murit?

— *Danny Stanton,* Jaymee. Iisuse.

Una dintre celelalte fete se plesni peste frunte.

— Toată lumea din mină vorbeşte despre asta. Asta a trăit sub o piatră, în pana mea.

— Cine-i Danny Stanton? întrebă Jaymee, încruntându-se. Era drăguţ?

— A *murit,* iubita, am spus. Acuma-i cam la fel de drăguţ ca un sac plin de viermi. Vreau să ştiu cine l-a omorât, dacă l-o fi omorât cineva. Vă deranjează dacă vă pun câteva întrebări, fetelor?

— Cam ăsta ar fi singurul moment în care nu m-ar deranja! spuse Jaymee. E supertare, n-am mai fost martor, întreabă-ne orice!

— Îl ştiaţi bine pe Danny?

— Nu, spuse o fată înaltă, cu părul închis la culoare.

Purta un colier de argint cu numele „Beth” scris cu litere de mână la gât. Era atât de latră în umeri şi-avea o faţă parcă dăltuită, încât m-am întrebat dacă nu era cumva transsexual.

— Stanton era cuminţel. Prea tânăr pentru a se încadra în clientela noastră. Nu că n-am fi încercat. Noi încercăm mereu.

— Avea vreun duşman de care să ştiţi voi?

Clătinară din cap.

— Şi ăştia doi? Hon Lu şi Tori King.

Jaymee rămase cu gura căscată.

— Asta-i târâtura de mi-a luat placa de îndreptat părul.

— *Io-s* târâtura de ţi-a luat placa de îndreptat părul, fa, tâmpito, spuse o altă fată.

— A, da.

— Ştii, eşti destul dă bună pentru o doamnă poliţistă.

Cea înaltă, Beth, îşi trecu degetele peste braţul meu.

— Ai putea să faci o căruţă dă bani p-aici. Ai cătuşe?

— În momentul de faţă am o slujbă bine plătită, mulţumesc. Dar te rog să mă ţii la curent cu orice alte ocazii, i-am spus.

— Păcat.

Continua să mă mângâie.

— Uite, tocmai am rămas fără suspecţi în cazul ăsta.

I-am dat degetele la o parte cu fotografiile.

— La cine ar trebui să mai fiu atentă? E cineva din mină care să vi se pară genul violent?

— A, e destulă violenţă pe-aici, oftă Beth. Unii dintre băieţi sunt foşti soldaţi. Sunt obişnuiţi să-şi rezolve problemele cu pumnii.

— Mina e un loc bun unde poţi să-ţi găseşti de lucru dac-ai ieşit din închisoare, spuse una dintre fete. Ăştia-s destul de relaxaţi în legătură cu verificarea cazierului, aşa că unii dintre băieţi sunt foşti deţinuţi. Nu-i deranjează mâncarea nasoală.

— Sunt cam ciudaţi... foştii deţinuţi, spuse Jaymee. Le place să se joace. Io-s deţinutul, tu eşti paznicul. Câh! Ciudaţi!

— Mai e cineva care te deranjează? am întrebat. Fost deţinut sau nu?

— Păi mai e Linebacker[19]. Ce i-a făcut dingoului ăluia... zise una dintre ele.

Toate se opriră, amintindu-şi, cu feţele cernite.

— Ce? am întrebat.

— Aaron Linbacher, spuse Beth. Toţi îi spun Linebacker, ceea ce-i ciudat, pentru că-i un amărât de-ăla deşirat. El e şeful pazei.

— Cred că l-am întâlnit şi eu pe ăsta o dată, am recunoscut.

— Da, e un ciudat, zise Jaymee.

— El e responsabil cu controlul populaţiei de dingo din jurul minei, explică Beth. E de datoria lui să îi omoare repede şi fără să-i facă să sufere, dacă provoacă stricăciuni. Uneori, minerii îi hrănesc, iar câinilor le intră-n cap că e locul lor aici, şi Linebacker trebuie să se descotorosească de ei. Stăteam toate pe-aici într-o zi şi am auzit un foc de armă. Dup-aia am văzut un dingo care-a ocolit târâş zona toaletelor, fără picioarele din spate. Îl împuşcase.

Jaymee făcu o grimasă.

— Îi erau *retezate.* Adică, retezate de tot.

— Cred că înţeleg, am spus. Era o armă de calibru mare.

— Nu prea mă pricep la de-astea. Dar ne-apucase scârba pe toate. Pe urmă, apare Linebacker cu ditamai puşcociul ăla al lui şi râde, şi-l lasă să se târască şi să urle ca din gură de şarpe, spuse Beth. I-am spus să-l termine, dar n-a vrut. I se părea tare hazliu.

Am privit în jur, nerăbdătoare să-i spun lui Whitt despre pistă şi mi-am dat seama că tot plecat era. Vedeam pe fereastră că ştirile de pe ecranele televizoarelor nu mai erau despre Sam. Următorul reportaj era de ştiri locale. Un om mătăhălos şi mustăcios într-o uniformă de poliţie primea un premiu pe un podium. Titlul de sub imagini era „Detectivul Ishmael Carmody şi partenerul său din ultimii cincisprezece ani, detectivul Matt Horner, primesc medalii pentru curaj”.

În timp ce urmăream reportajul despre noul meu partener făcut praf la televizor, mincinosul ieşi din baie şi-mi zâmbi de la fereastră.

Capitolul 25

În faţa barului era adunat un grup de tineri. Erau foarte diferiţi de mineri; mulţi aveau dreadlocks{20} şi tatuaje, iar pielea le era foarte închisă la culoare. Ar fi putut trece drept ţigani după hainele colorate, dacă n-ar fi fost maşina lor cu tracţiune integrală de ultimă generaţie. Partea de sus a vehiculului era plină de echipamente solare şi de satelit, şi de lămpi uriaşe de ceaţă care stăteau peste schele improvizate. Pe o parte a camionului, cineva scrisese cu un spray, cu pricepere, numele „Soldaţii Pământului”.

Am hotărât să păstrez secret ceea ce aflasem despre Ishmael Carmody, să folosesc informaţiile la momentul potrivit pentru a-l lua pe Whitt prin surprindere. M-am oprit lângă el şi-i urmăream pe Soldaţii Pământului.

— Cine zici că-s păcălicii ăştia? am întrebat.

— Ăştia sunt activiştii, zise Richie.

Gaşca lui apăruse de nicăieri lângă maşina noastră. El stătea sprijinit de uşa şoferului, cu braţele încrucişate.

— Să nu cumva să te-ncurci cu ăştia, Păsărică. Sunt nişte ţăcăniţi.

Activiştii desfaşurară un banner uriaş într-o parte a camionului. Pe el scria: „Banii nu înseamnă nimic într-un holocaust nuclear”. Erau fotografii alb-negru de la Cernobîl.

Când m-am întors din nou, Richie era mai aproape de mine. Aproape că-mi atingea umărul cu al lui. Oamenii lui îl înconjuraseră pe Whitt.

— Mersi de sfat, Robin Hood, i-am spus. Dar dac-o să-mi mai răspunzi la întrebări, o să ai nevoie de nişte bomboane mentolate.

Mi-am fluturat mâna prin faţa nasului.

— Nu te-a-nvăţat mă-ta să te porţi frumos, madam poliţista? întrebă Richie.

— Era prostituată şi dependentă de droguri. Nu prea le-avea cu codul bunelor maniere.

— Vezi, uite, de-astea îmi place mie s-aud. Şi maică-mea era de meserie. Avem lucruri în comun! Zi-mi mai multe.

— De fapt, dacă vrei să stai de vorbă, am eu chef de vorbă, spuse Whitt.

Mă surprindea amabilitatea lui subită. Se îndreptă spre noi cu paşi mari şi se strecură între mine şi Richie.

Richie zâmbi larg. Doi dintre dinţii lui de jos erau din aur masiv. Arătă cu degetul mare spre Whitt.

— Ia uite la pişăciosul ăsta!

Zâmbetul îi dispăru.

— Pretenaş, eşti hazliu tare, dar dă-te-n pana mea dân calea mea.

Richie îl îmbrânci primul. Whitt îl îmbrânci al doilea, mai tare. M-am îndepărtat de cercul lor şi i-am lăsat să se încaiere.

— Richie, chiar sper că n-ai de gând să-l răneşti dracului p-ăsta, am spus. E cu mine.

— Cam bună eşti de gură, Păsărico.

Richie se întoarse spre mine.

— Aşa-i cu poliţistele. Bruschează câţiva şmecheri dă oraş şi se cred ăle mai ale dracului muieri. Ei, şi dacă io fac aşa?

Îl apucă pe Whitt de ceafa.

Cei doi se prinseră unul pe altul, apoi Whitt încasă un pumn zdravăn în burtă. Se prăbuşi la pământ, tuşind.

Richie înainta spre mine, dându-şi părul slinos pe spate. Intră în ringul imaginar de box pe care-l trasasem în jurul meu. Mi-am relaxat umerii şi mi-am aplecat gâtul spre stânga, unde era mereu ţeapăn, până când trosni.

„Sus mâinile, jos capul. Respiră, Tigroaico. Nu uita să respiri.”

Mi-am ridicat mâinile, mi-am ascuns capul după ele şi am luat poziţia de luptă.

— Ia uite la ea, spuse Richie râzând. E Rocky{21}.

Cântând melodia din *Rocky*{22}, veni spre mine, făcând toate greşelile majore deodată – faţa neacoperită, postura dreaptă, picioarele depărtate. Palmele-i erau deschise, gata să mă plesnească. Faptul că m-a subestimat a fost cea mai mare greşeală a lui.

M-am apropiat de el, i-am băgat mâinile sub braţe şi i-am tras una ca lumea cu pumnul drept. Stângul îl ţineam încleştat în dreptul ochiului, iar bărbia-mi era lipită de piept. Am dat din nou înapoi şi am început să ţopăi. A simţit durerea înainte să apuce să mă vadă cum mă mişc.

— Ce mă-sa-n...

Cuvintele i-au fost întrerupte în timp ce eu păşeam din nou în faţă şi-i trăgeam vreo două directe de stânga în nas. M-am îndepărtat de el, ţopăind, în timp ce el dădea înapoi cu paşi împleticiţi.

Avea nasul plin de sânge, înfundat. Am păşit într-o parte şi l-am izbit în coaste.

„Joacă-te cu el”, mi-am spus în gând. „Fii calmă şi nu-l răni. E doar un idiot.”

Aş fi putut să-l omor p-ăla cu un singur pumn. Trebuia să mă stăpânesc. Gaşca lui îl aclama. Aruncă o lovitură spre mine, cu tot braţul, una care dacă m-ar fi atins, m-ar fi făcut să zbor şi să mă izbesc de pământ.

M-am ferit, m-am dat spre dreapta şi i-am tras una scurtă în bărbie. I-am auzit dinţii scrâşnind. Eram iar în ring. Pierdeam noţiunea timpului şi nu mai ştiam unde mă aflu. Parcă pluteam, ca atunci când mă luptam cu Tataie. Mişcările-mi deveniseră mecanice. El lovea, eu mă feream. El arunca o directă, eu mă aplecam. Loveam din ce în ce mai tare. Ştiam că trebuia să mă abţin, dar mintea mea era în altă parte. Mă gândeam la Sam.

„Te rog, spune-mi că n-ai făcut-o, Sam. Te rog, rosteşte aceste cuvinte.”

Am auzit strigăte şi am revenit brusc în prezent. Nişte oameni mă trăgeau de umeri. Activiştii interveniseră, la fel ca oamenii lui Richie, ca să ne despartă, târându-ne. Richie era la pământ. Îi curgea sânge în ochi şi avea nisip în gură.

— Târfa dracului! urla el. S-o prindă cineva pe târfa aia!

La ferestrele barului era plin de curioşi. Mi-am făcut loc prin mulţime cu forţa şi am ajuns la Whitt.

— S-ar putea să trebuiască să încheiem seara asta aici, i-am spus.

Pe faţă i se citea dezamăgirea unui bărbat căruia-i luase faţa o femeie. O văzusem de foarte multe ori în cariera mea. A urcat pe locul şoferului, iar eu m-am înghesuit în maşină lângă el, în timp ce oamenii lui Richie loveau uşile cu picioarele şi băteau în parbriz.

În timp ce ne îndepărtam, am văzut o lumină licărind în deşert, un punctuleţ în beznă. Am încercat să calculez aproximativ distanţa la care era, dar mergeam prea repede. Lumina licări şi dispăru în timp ce noi mergeam mai departe în noapte.

Capitolul 26

Soldatul deschide uşa de la donga detectivilor şi intră în întuneric. Luna era sus pe cer. La ora 22:34 stătuse în faţa clădirii demontabile şi ascultase sunetele din interior, învăţând să deosebească scârţâiturile celor două paturi din capătul din stânga al clădirii şi ritmurile respiraţiei detectivilor. Corpul îi rămăsese nemişcat ca o piatră în umbrele de sub fereastră, până când şoaptele dinăuntru îl făcură să zâmbească.

— Şi zici că maică-ta era drogată?

— Tacă-ţi fleanca, Whitt. Sunt obosită.

— E destul de ciudat să-i spui aşa ceva de bunăvoie unui tip atât de periculos. E cam... intim.

— Cine mai ştie care-s ăia periculoşi?

— Ce?

— Las-o moartă.

— Oamenii ca ăsta se pot folosi de secretele tale împotriva ta.

— Probabil c-o s-o facă. Toţi or s-o facă.

— Adică?

— Adică dacă nu taci din gură, ţi-o astup cu perna. Sunt obosită. Culcă-te.

Soldatul ştia ce spunea femeia. O văzuse cum traversa cu paşi mari încăperea barului, trăgând cu ochii către ecranele televizoarelor, cu o expresie hotărâtă pe faţă, în timp ce suferinţa ei intimă era servită pe tavă mulţimii avide de senzaţional.

Umilinţa era o metodă excelentă de dezvoltare personală, un soi de ritual care putea căli şi cel mai slab soldat. Tinerii recruţi aveau nenumărate ocazii de a-i dezamăgi pe membrii detaşamentului lor, fie prin faptul că soseau ultimii la punctul stabilit pentru detaşare, fie prin faptul că se afla că primiseră un pat prost la bază. Detaşamentul său participase la umilirea recidiviştilor, a celor slabi, cei care nu puteau fi în rândul lumii. Soldatul care nu-şi ţinea uniforma dreaptă pe el era târât dezbrăcat în zona cazarmei şi bătut. Soldatul care nu se păstra curat era îmbibat în dezinfectant chimic şi curăţat cu mătura. Soldatul care nu ajungea la timp era ars cu o ţigară pentru fiecare minut întârziat. Dacă avea destulă tărie de caracter, soldatul umilit îşi accepta pedeapsa cu mândria unui bărbat care învăţase o lecţie şi care nu avea s-o uite niciodată.

Ce avea să înveţe detectivul Blue din păcatele fratelui ei? Ce avea să facă atunci când ritualul ei era dus la bun sfârşit?

Era ora 2:27. Soldatul intră cu grijă în partea din clădire care era repartizată celor doi detectivi şi rămase în întuneric între paturi, privindu-i. Harriet dormea somnul adânc ca moartea al unui recrut, fără vise. Trupul ei suplu era încurcat între cearşafuri, iar o mână-i era prinsă în părul scurt. Se aplecă aproape de ea, inhalându-i mirosul, transformându-l într-o amintire pe care-avea s-o recunoască în bătaia vântului din deşert. Deja purta mirosul noului ei mediu. Se adaptase întocmai ca un războinic adevărat. Părul ei purta mirosul de pârjolit al minei, de uleiuri arse şi oţel strivit, iar pielea-i mirosea a pământ, a nisipuri fierte şi a ploi demult trecute. Avea să fie greu de vânat când îi venea timpul.

— Sam, şopti ea.

O încruntătură i se formă, apoi îi dispăru în timp ce visa. Soldatul zâmbi din nou. Îi furase un secret.

Văzu un păianjen vânător care se plimba pe paravanul de lângă detectiv, oprindu-se în lumina slabă a lunii. Soldatul se întinse şi luă păianjenul în mână. Îl puse cu grijă pe pielea ei goală. Urmări creatura fragilă plimbându-se pe întinderea golaşă a gâtului ei.

Capitolul 27

Intrarea principală în mină era epicentrul activităţii, în adâncurile unui şanţ enorm, cu părţile laterale pline de trepte de piatră largi cât o autostradă cu patru benzi, fusese săpat un tunel în pământ. Acesta era destul de înalt şi de lat încât să încapă în el un Boeing 747[23]. Mineri cu căşti de protecţie intrau şi ieşeau din tunel în grupuri de câte doi şi trei, dându-se din când în când la o parte pentru a face loc unor camioane portocalii cu cauciucuri înalte cât mine să treacă uruind.

Când am plecat să ne întâlnim cu sora lui Tori King, am văzut cum un grup de activişti de la Soldaţii Pământului flutura acel banner cumplit dincolo de poarta principală. Whitt şi cu mine am stat şi i-am urmărit hărţuind câte-un miner care mergea de-a lungul liniei gardului.

— Nu vă supăraţi! Nu vă supăraţi! Mă întrebam ce-o să faceţi peste patru miliarde de ani de-acum înainte? întrebă unul dintre ei, luându-se după doi mineri care mergeau de-a lungul gardului de sârmă. Pentru că atât o să dureze până când locul ăsta e din nou sigur dacă se activează uraniul după care scormoniţi voi!

În timp ce mergea pe urmele minerilor, ţinea o pancartă pe care scria: „Fukushima[24] nu se va mai repeta!”

Era o fată minionă cu dreadlocks lungi, groase, mov.

— Ce faceţi ca să oferiţi compensaţii aborigenilor pe care mina asta i-a lăsat fără case? Câţi bani costă moştenirea lor culturală pierdută? Alo! Cu voi vorbesc!

Sosi un alt miner, iar activiştii renunţară la expresiile lor pline de ură şi se adunară în jurul lui să discute cu el. Când intră pe poartă, l-am oprit.

— Care-i treaba aici, amice? Eşti prieten cu ăştia?

— Prieten? O, nu. Am împrumutat o brichetă de la Shamma când am văzut-o ultima oară, şi-acum i-o dădeam înapoi.

— Credeam că minerii şi activiştii se urăsc unii pe alţii, am spus. Nu sunteţi „duşmanii” în ochii lor?

Minerul miji ochii la Soldaţii Pământului, care se-apucaseră iar de ţipat.

— Nu-i chiar aşa, spuse el. Adică, toţi suntem băgaţi în treaba asta. Nu le place lor ce facem, dar uneori ne mai ajutăm reciproc cu ţigări, cu iarbă, cu de-astea. Ţipă la noi că-i enervează slujbele noastre. N-au nimic cu noi ca oameni.

— Şefii minei ştiu c-aveţi o relaţie atât de relaxată cu ei? întrebă Whitt.

— Nu cred că ştiu, răspunse minerul. Încercăm să ţinem treaba asta secretă. Ne fac şi foarte multe probleme.

— Ce fel de probleme?

— Păi sunt destul de şmecheri. Fac razii de noapte, intră şi ne fură lucruri. De exemplu, ne fură piese de la camioanele-alea mari, de obicei de-alea pe care durează câteva săptămâni să le înlocuieşti. Uneori leagă piese cu lanţuri mari. Te trezeşti şi vezi că-i legată jumate de mină, şi durează ore-ntregi să tai unele din lanţurile-alea. Dacă fac o razie ca lumea, activiştii reuşesc să-nchidă toată mina pentru o zi.

— Aşa-i, am spus. Ce enervant e.

— Păi, sincer să fiu, nouă ne cam place treaba asta, ştiţi. Pe-ascuns, aşa. Noi, minerii, suntem plătiţi indiferent de ce se întâmplă, deci când se-nchide mina, mergem toţi la bar.

Râse.

— Şefii-s ăia care se enervează din cauza asta.

— Deci faptul că sunteţi prieteni cu activiştii e un soi de secret între mineri?

— Nici măcar aşa nu i-aş zice, ştiţi?

Minerul privi în depărtare spre Soldaţii Pământului.

— Adică, uneori sunt de treabă, dar şefa aia a lor e nebună de legat. Seamănă un pic cu câinii dingo. Poţi să interacţionezi cu ei, da-s sălbatici, frate. N-ai cum să ai încredere-n ei.

— Unde locuiesc oamenii-ăştia? întrebă Whitt. Sigur nu la mină, nu?

— Nu, amice, spuse minerul. Făcu un gest larg cu mâna, arătând tot deşertul. Trăiesc acolo, în Niciodată Nicăieri.

— Acolo, am murmurat, privind orizontul.

La lumina zilei, pustiurile erau relativ inofensive, dar odată ce se lăsa noaptea, peisajul care putea ascunde o întreagă comunitate de oameni devenea un loc în care un tânăr miner rătăcit sau rănit avea de dus o adevărată luptă pentru supravieţuire.

Capitolul 28

Amy King căra o ladă de lemn într-un tunel îngust din mină. Tunelurile se întindeau în adâncul pământului. Erau tot mai prost construite. Whitt şi cu mine urmam indicaţii pentru a o găsi.

Semăna leit cu sora ei. Pistruiată şi cu părul portocaliu, părea un copil în vesta reflectorizantă care-i era prea mare şi cu casca de pe cap.

— Amy King?

— Eu sunt.

— Eu sunt detectiv Edward Whittacker, iar ea e detectiv Harriet Blue.

— Of, în sfârşit.

Amy puse lada grea jos.

— V-a luat ceva. Tori o fi deja la jumatea drumului spre Mexic, în puşca mea! De zile-ntregi le tot spun s-aducă nişte poliţişti p-aicea.

— De ce-ar fi Tori la jumătatea drumului spre Mexic? am întrebat.

— Nu ştiu, să dea naiba!

Amy oftă.

— Voi sunteţi poliţia. Voi să-mi ziceţi. Undeva tot trebuie să fie.

— Corect.

Whitt scoase carneţelul şi pixul din buzunar.

— Ce-ar fi să ne spui totul despre asta?

— Ultima oară am văzut-o în camera de odihnă. E ultima oară când a fost văzută de cineva, spuse Amy.

— Era *bine,* frăţie. *Bine,* să mor io. Îmi tot zicea lumea că s-o fi dus şi s-o fi aruncat în vreo râpă, sau o fi plecat cu vaporul la Sydney, sau mai ştie sărăcia pe unde. N-a făcut nimic de genul ăsta. Deci poţi să tai astea de pe lista aia a ta.

Am urmat-o pe fată în timp ce lua becuri din ladă şi le înlocuia pe cele care umpleau tavanul cu unele noi. La fiecare câţiva metri deşuruba un bec şi mi-l dădea mie. Când aveam ambele mâini pline, mă îndreptam din nou către ladă cu ele.

— Gabe Carter ne-a spus că a ieşit pur şi simplu şi s-a dus la culcare, aşa e?

— Aşa a fost.

— A zis ceva?

— Mi-a zis mie: „Să ţi-o trag”. Purtam una dintre bluzele ei favorite. Nu e mare brânză. În mod sigur nu era un motiv pentru care s-o ia de nebună prin deşert, cum au tot zis unii c-ar fi făcut.

— Unde sunt lucrurile lui Tori? am întrebat. În mod sigur, ai intrat să le recuperezi, să nu le ia ceilalţi mineri.

— În mod sigur! se răţoi Amy. Parcă nici n-aş fi încercat! Tori lucra în partea de vest. N-am aflat că dispăruse decât în ziua şi noaptea următoare. Mă certasem cu ea pentru bluză în noaptea în care-a dispărut – într-o vineri. Aşa că a doua zi, când n-am reuşit s-o găsesc, m-am gândit că nu făcea decât să mă evite. Se juca de-a v-aţi ascunselea cu mine ca să nu o caut şi să nu-i cer scuze că i-am şterpelit bluza. Duminică dimineaţa încă nu dădusem de ea. Am întrebat lumea din jur şi n-o văzuse nimeni! Fără să-mi spună cineva, i-au cotrobăit prin lucruri, de parcă nu s-ar mai fi întors.

— Aici parcă toată lumea moare să pună mâna pe lucrurile altora.

Am ridicat mâinile, într-un gest disperat.

— De ce, când au atâţia bani pe mână?

— Pentru că locul ăsta-i o nenorocită de insulă, colega, spuse Amy. Dacă uiţi să-ţi pui şosetele în bagaj când pleci de-acasă din Sydney sau Darwin sau de unde mama dracului vii, s-a-ncheiat! – trei săptămâni nu mai ai şosete. Nu poţi să mergi pur şi simplu la mină şi să-ţi mai cumperi! Dacă vrei un rahat de pachet de ţigări trebuie să mergi cu maşina până-n oraş jumătate de oră şi să te-ntorci după încă jumătate de oră.

— Dar, stai un pic, c-am văzut un automat în biroul administrativ. Nu-s ţigări acolo?

— Nu. Dacă laşi ţigările în automat, gaşca lui Richie le cumpără şi le cresc preţul cu cincizeci la sută. Deci când vin companiile de catering să reumple stocul, toată lumea se duce şi le cumpără. Ideea e că lucrurile sunt de mare preţ pe-aici. Ar trebui să vezi cu cât vând fetele tampoane când cineva şi-a uitat stocul. Am văzut şi la zece dolari bucata.

— E nebunie, spuse Whitt.

— Ştii ce lucruri de-ale lui Tori au dispărut? Telefonul şi portofelul ei erau încă aici? am întrebat.

— Nu ştiu, dar am văzut un telefon care seamănă al dracului de tare cu al lui Tori pe-aici. L-a luat una dintre târâturile-alea de

prostituate. Dar probabil c-a scos SIM-ul lui Tori. N-avem cum să dovedim că-i al ei.

Whitt se duse la lada grea din capătul tunelului şi o ridică, scutindu-mă de al treilea drum cu becuri arse. O cără până unde era Amy.

„S-a zis şi cu accidentarea aia la spate", mă gândeam.

— Dac-aş fi în locul vostru, aş sta cu ochii pe curvele-alea, spuse Amy. Sunt date dracului.

— Pe mine m-au ajutat destul de mult, am spus.

— Mda, pufni Amy, sunt bune să te facă să crezi că-ţi fac un serviciu. Dacă vorbesc cu tine, o fac doar ca să afle ce ştii.

— De ce le-ar interesa ce facem noi? întrebă Whitt.

Amy se opri şi arătă cu un bec spre noi.

— Acum trei sau patru luni, un tip de la departamentul de inginerie a babardit o fată de-asta şi n-a plătit factura. Am auzit că iepuraşii marsupiali s-au adunat şi l-au trimis în deşert, numai în boxeri. Nu tu pantofi, nu tu nimic. Ăsta a ajuns înapoi la mină după cinci ore, cu arsuri solare de gradul doi şi insolaţie.

Amy clătină din cap, scârbită.

— Atunci n-au ajutat atât de mult, nu-i aşa?

Capitolul 29

Whitt intră în vorbă cu Amy, iar eu am început să notez în carneţel o listă cu întrebările pe care aveam să le pun. Trebuia să ştiu numele complete ale iepuraşilor marsupiali şi tot cazierul lor, şi dacă povestea cu minerul care nu-şi plătise factura era adevărată. Cei de la centrul medical îmi puteau spune asta. Dacă Tori îşi lăsase telefonul şi portofelul în urmă când dispăruse, era de rău. Dar faptul că văzuse cineva telefonul în posesia uneia dintre prostituatele de la mină nu era o pistă suficient de bună pentru a o urmări.

— Şi asta faci tu toată ziua? întrebă Whitt. Schimbi becuri?

— Da. Te cam doare mintea, aşa-i? Penele-astea de curent sunt de vină. Se întâmplă mereu. Dacă-i afectată o linie, puşcă toate becurile.

Lui Amy îi curgea transpiraţia pe gât în timp ce se întindea după becuri.

— E mai ieftin să schimbi pur şi simplu becurile decât să reconfigurezi tot traseul electric.

— Mina asta face o grămadă de lucruri prin metoda economică, remarcă Whitt.

— Mare dreptate ai.

La jumătatea drumului prin tunelul izolat am dat de un alt tunel blocat cu o baricadă din lemn.

— Acolo jos ce-i?

Am arătat cu degetul în întuneric.

— Nu-i nimic, zise Amy. Ăla-i un tunel de explorare. Minerii au coborât pe-acolo ca să caute minereu de uraniu şi n-au găsit.

— Pare periculos.

Whitt miji ochii în întuneric.

— Nici măcar nu e luminat.

— Luminat? Astea ar trebui distruse. Dar costă timp şi bani, frăţie, şi şefilor nu le place să piardă de-astea. În loc să le-astupe, minerii blochează tunelurile nefolosite.

— Oamenii intră în ele?

— A, am văzut oameni intrând în ele, spuse Amy, zâmbind strengăreşte. E un loc bun pentru o cuibăreală pe ascuns. Dar cei mai mulţi ştiu că nu trebuie să intre prea adânc. E periculos. Dacă te-mpiedici şi ţi se taie filmul într-un tunel de-ăsta, nici naiba nu te mai găseşte.

— Câte tuneluri de-astea sunt? am întrebat.

— Cine ştie? Eu aş zice că-s câteva zeci. Am auzit că apar unele şi prin deşert. Dar cred că-i vrăjeală.

— Stai aşa. Adică, vrei să ne spui că dac-ai putea găsi intrarea acestor tuneluri, ai putea să intri în mină din deşert?

— Ai putea, dar n-ai face-o.

Amy merse mai departe.

— Nimeni nu vrea atât de tare să intre aici. Tunelurile de explorare nu sunt pregătite. Şansele de prăbuşire sunt destul de mari. Sunt şi găuri negre – tuneluri care nu mai merg pe orizontală şi duc direct în jos. Unele dintre găurile-astea au câţiva kilometri adâncime.

Amy se opri, privind spre becurile din mâinile ei. Mi s-a părut că o cuprinde un val de durere, de parc-ar fi suferit vreo pierdere. Era o fată puternică, dar pentru o clipă, i se făcu gura pungă. Era evident că încerca să-şi stăpânească nişte gânduri cumplite.

— Sper că nu e într-una dintre găurile-alea, spuse Amy, în sfârşit.

Ridică privirea spre mine.

— Zi-mi că nu-i într-una dintre găurile-alea.

Capitolul 30

Era dureros să ieşi la lumina puternică a zilei. I-am trântit carneţelul lui Whitt pe piept, simţindu-mă demoralizată. Arny ne conduse până la intrarea în mină, unde un Richie care părea epuizat făcea o afacere cu un tânăr miner. Richie se uită urât la mine cu ochiul care nu-i era umflat, vânăt şi închis. Apoi întoarse privirea spre Amy, în timp ce aceasta se apuca din nou de treabă.

— Cu cât vorbim cu mai mulţi oameni pe-aici, cu atât dispoziţia mea devine mai proastă, i-am spus lui Whitt, trosnindu-mi încheieturile pumnilor, care mă dureau. Articulaţiile începuseră să mă doară de la bătaia din bar din seara precedentă. În curând, durerea avea să ajungă la încheieturi, dacă nu găseam pastilele. Parcă nimic nu mergea bine.

— Presupusa scenă a crimei tocmai a crescut simţitor, oftă Whitt. Echipele de căutare care-au pornit pe urmele lui Danny au pornit spre deşert. Dar n-au luat-o pe sub pământ. E posibil ca acel dingo care i-a adus laba piciorului să-l fi găsit într-unul dintre tunelurile alea?

— Nu ştiu. Nu vreau să mă gândesc la asta. Pare un mod cumplit de a muri, am spus. Hai să nu ne distragem atenţia, Whitt, pentru că în momentul de faţă nu există nicio dovadă că tunelurile au vreo legătură cu cazul nostru.

— Eu nu le-aş da la o parte aşa repede, spuse Whitt. Adică, unde s-a dus Tori în noaptea aia în care-a plecat din camera de odihnă? Ştim că n-a plecat din mină pe la intrările oficiale, că altfel ar fi surprins-o echipele de securitate pe camerele de supraveghere. Dacă a scos-o cineva din mină prin tuneluri?

— Amy spunea că tunelurile de explorare sunt întunecoase şi periculoase. Dacă le folosea cineva ca să intre şi să iasă din mină, trebuia să fie cineva care să le cunoască foarte bine.

— Şi cine ţi se pare că le-ar cunoaşte foarte bine? întrebă Whitt, făcând un semn din cap către ceva din spatele meu.

M-am întors şi i-am văzut pe activiştii de la Soldaţii Pământului. Scuturau gardurile în timp ce un grup de mineri trecea pe lângă ei, cu degetele încurcate în sârma ca diamantul şi cu ochii măriţi de furie.

Capitolul 31

Prânzul arăta exact la fel de apetisant precum micul dejun din dimineaţa în care ajunseserăm la mină. Priveam cârnaţii care înotau în sosul uleios, translucid, care se prăjeau la lămpile de deasupra bufetului de oţel.

— Care e porţia alocată pentru... batoanele astea din carne? am întrebat-o pe femeia de la bufet

— Poţi să iei două bucăţi d-alea, dacă vrei, spuse ea, tărăgănat.

— Şi lipiciul ăsta cu miros de cartofi?

Doamna puse un braţ păros pe tejghea.

— Crezi că e prima glumă pe care-a făcut-o cineva despre mâncarea d-aici, scumpete?

— Ce glumă?

Miji ochii la mine.

La masa noastră, Whitt scoase capacul unui alt pachet de delicatese de la Cercetaşi[25]. Era pui cu unt şi cu orez basmati. Puiul cu unt era unul dintre felurile mele preferate de mâncare, de când stăteam în Sydney; era felul cu care mă răsfăţăm de câte ori pierdeam un caz sau infractorul reuşea să scape, sau victima nu reuşea să depună mărturie împotriva atacatorului. Mirosul îmi provoca un soi de nod în stomac. Am început să-mi mestec cârnatul uscat.

— Dacă stai acolo şi te holbezi la mine, mâncarea mea n-o să aibă un gust mai puţin senzaţional, zise Whitt, amestecând în orez.

— Poate face ceva cu gustul mâncării mele, am spus.

Se aplecă şi-şi luă nişte pui cu unt de pe farfurie şi-l puse pe-a mea. A trebuit să-mi reamintesc că era un spion şi un mincinos, nu prietenul meu, în timp ce acceptam cu recunoştinţă mâncarea.

— Cum merge cu cazul? întrebă Gabe Carter, în timp ce se trântea în scaunul de lângă mine. Farfuria-i era plină de mâncare de la mină, iar casca-i era plină de praf.

— Două cuvinte. Blake Korby, am spus.

— Cunosc numele-ăla.

Gabe se încruntă.

— Miner. Departamentul de inginerie. Personalul de la centrul medical tocmai a confirmat că a fost tratat pentru nişte arsuri grave şi pentru insolaţie în urmă cu câteva luni. O păsărică ne-a

şoptit că asta s-a întâmplat pentru c-a încercat să-i jumulească de bani pe iepuraşii marsupiali, aşa că l-au dus până-n deşert şi l-au obligat să se întoarcă pe jos.

— A, da, am auzit.

Gabe aprobă din cap.

— Pe-atunci eram în concediu, deci n-am văzut întâmplarea, dar am auzit c-a fost urât de tot. Dar nu cred că de la bani a pornit cearta. Am înţeles că s-a purtat cam dur cu una dintre fete, şi ele au vrut să-l intimideze.

— Poate-ar trebui să fim mai atenţi la ele, am spus.

— Nu ştiu.

Gabe se foi, nelinişti t.

— Nu ştiu dacă v-ajută treaba asta cu ceva. Fetele-astea nu sunt ceea ce par a fi.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Adică sunt fete de treabă. Unele au probleme foarte grave, şi când îşi iau lumea-n cap, o fac pentru că aşa au învăţat. Nu cred c-ar fi în stare să omoare pe cineva. Niciuna dintre ele nu e atât de răzbunătoare.

Avusesem ocazia să cunosc destule prostituate în meseria mea, pe vremea când lucram în Sydney, iar Gabe avea dreptate – jumătate dintre fetele care practicau această meserie erau fete bune prinse într-o viaţă nepotrivită. Dar cealaltă jumătate, după cum aflasem, era la fel ca oricine care trăia la limitele societăţii. Periculoase şi disperate, erau genul de oameni care ar fi fost în stare de orice pentru a supravieţui.

— De unde ştii atâtea despre cucoanele-astea? am întrebat.

Eram surprinsă de asprimea propriului ton.

— Nu! râse Gabe. Nu eu. Nu, mulţumesc. Ştiu pentru c-am stat de vorbă cu ele. Lu' Beth aia îi place-un pahar de vin şi-o bârfa, ca oricui.

Un zâmbet îmi apăru discret pe faţă. Am renunţat la el imediat ce l-am simţit formându-se.

— Atunci, zi-ne ceva de activiştii ăia.

Gabe se întunecă la faţă.

— Na, ăştia da suspecţi ca lumea, zise el.

Capitolul 32

— Mereu am fost foarte precaut în privinţa Soldaţilor Pământului, continuă Gabe. Cred că sunt mai inteligenţi decât sunt dispuşi ceilalţi să recunoască.

— De ce spui asta?

— Păi, în primul rând, sunt aici de opt luni.

Gabe arătă spre deşert.

— Bun, desigur, unii dintre oamenii lor au fost înlocuiţi cu alţii, dar prezenţa lor a rămas constantă. Dacă e să mă-ntrebaţi pe mine, oricine are banii şi resursele necesare pentru a supravieţui acolo atât de mult timp n-ar trebui subestimat.

— De ce nu trimit şefii minei o echipă de pază să-i gonească? întrebă Whitt.

— Au încercat. Dar activiştii au tabăra mereu în mişcare, deci de câte ori pune Linebacker la punct o echipă de pază care să meargă să-i gonească, nu sunt unde erau ultima oară. Ştiu să intre şi să iasă din mina asta. Ştiu ce echipamente să demonteze şi când o să fie lăsate nesupravegheate.

— Par o adunătură de şmecheri, am spus.

— Stai, că mai e.

Se aplecă înainte.

— Linebacker a pus la un moment dat o echipă pe urmele lor şi i-a încolţit într-o peşteră, undeva. Oamenii lui au dat buzna peste ei cu arme, cu torţe, şi desigur, poate-au făcut ceva exces de zel. Îi vânaseră pe activişti de săptămâni întregi. S-au agitat. Ei, a lovit dezastrul când membrii echipei lui Linebacker şi-au dat seama că activiştii ţineau un blog live.

— Un blog live?

— Se numeşte Operaţiunea Furtună în Deşert{26}. Tare drăguţ, aşa-i? Au camere în tabără, care funcţionează 24/7. Camerele-astea transmit filmări pe site-ul Soldaţilor Pământului. Site-ul numără de câte zile sunt aici, luptând pentru cauza lor, împotriva minei. Oameni din toate colţurile lumii pot urmări filmările în orice moment şi pot vedea tot ce fac ăştia, fie că dorm în nisip, că protestează la poartă, sau că te miri ce mai fac.

— E un stimulent destul de puternic pentru strângerile de fonduri, mă gândesc, comentă Whitt.

— Nu ştiu, ridică Gabe din umeri. Tot ce ştiu e că a ieşit un scandal destul de mare după ce imaginile cu echipa lui

Linebacker dând buzna în tabăra activiştilor au ajuns pe YouTube. Una dintre fete a fost îmbrâncită, a căzut la pământ şi s-a rănit la gleznă. Şi CNN-ul a preluat filmarea. Au ameninţat cu închiderea minei. Acum, ordinele şefilor sunt ca nimeni să nu se-atingă de activişti. O să se ardă rău.

Uşa sălii de mese se trânti. Linebacker însuşi se strecură înăuntru. Paznicul vânos se duse direct la aparatul de cafea să verifice rezerva în scădere. În vreme ce eu şi Whitt îl urmăream neliniştiţi, Gabe zâmbi şi ridică o mână, în semn de salut prietenesc.

— Aaron! strigă el. Aaron! Te răpim un minut?

Linebacker se îndreptă spre ei, târşâindu-şi picioarele. Cu mâinile aspre, îşi netezea agitat partea din faţă a uniformei imaculate.

— Aaron Linbacher, ai făcut cunoştinţă cu detectivii Blue şi Whittacker?

— Mdeah, mormăi Linebacker.

— Detectivii sunt interesaţi să afle despre Soldaţii Pământului.

— Soldaţii Pământului?

Linebacker îşi feri privirea, scârbit.

— Ăia-s nişte terorişti. Nişte insurgenţi, la grămadă.

— E o acuzaţie destul de gravă, spuse Whitt. Ceea ce fac ei chiar se poate numi „terorism'?

Bărbatul mai în vârstă se încruntă la Whitt şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— Terorismul este violenţă motivată ideologic sau ameninţarea cu astfel de violenţe, spuse el. Este un comportament de laş, menit să intimideze.

— Ştiu ce este terorismul, spuse Whitt zâmbind. Doar că nu văd violenţa sau ameninţarea cu violenţa în ceea ce fac ei.

Linebacker se zburli.

— Pe 5 aprilie, anul ăsta, un compresor de şapte tone din cvadrantul E7 s-a defectat în timp ce era folosit pentru a scoate minereu la suprafaţă. Inginerii noştri au inspectat maşinăria şi au descoperit că fusese sabotat cablul de frână.

— Cablul de frână şi cablul de acceleraţie de la chestiile-astea arată la fel, spuse Gabe. E posibil să fi încurcat activiştii firele.

— Nu despre asta-i vorba! se răsti Linebacker. Dacă faci ceva ce pune în pericol vieţile altora, se numeşte terorism! Am vorbit cu

grupul de la gard despre incident şi le-am spus ce-au făcut, le-am spus că puteau să ucidă pe cineva. Ştii ce mi-au zis? Ia zi, ştii?

— Ce? am întrebat.

— Au zis: „Închideţi mina şi nu moare nimeni”.

Capitolul 33

Păianjenul-vânător ocupase peretele de deasupra capului meu, ca o stea maronie şi păroasă pe paravanul precum cerul. Când mi-am deschis telefonul, l-am găsit plin de mesaje în legătură cu Sam. Îl ţinusem pe silenţios, ca să nu audă nimeni bipăielile aproape neîncetate care începuseră odată cu primele comunicate de la ştiri. Aveam şaizeci şi două de apeluri pierdute. Mesageria mea era plină de numere necunoscute, ale jurnaliştilor de la ziare din toată ţara. Stăteam întinsă în pat şi le citeam în timp ce Whitt vorbea cu cei de la Medicină Legală din Perth despre laba piciorului lui Danny.

Unele dintre mesaje erau întrebări binevoitoare, atente. Altele, mai puţin.

„Cum te simţi ştiind că fratele tău e un criminal în serie?”

„Harriet, poţi comenta decizia ministrului Boyd cu privire la reinstaurarea pedepsei cu moartea pentru Sam?”

„Detectiv Blue, dumneavoastră/Sam, aţi fost abuzaţi sexual în sistemul de adopţie? Este aceasta o posibilă motivaţie a crimelor? Vă rog, răspundeţi!”

Era un număr pe care-l recunoşteam. Mama lui Julius Dean era o mamă adoptivă care ne luase pe mine şi pe Sam în plasament pentru o perioadă scurtă, când eu aveam opt ani. Şi Julius avea tot opt ani, şi înţelegea foarte bine ciudăţeniile noastre – anxietatea legată de mâncare pe care-o dezvoltasem fiind înghesuită laolaltă cu hoarde de copii flămânzi şi nedoriţi, în case din toată Australia. Planurile de fugă pe care mi le făceam mereu împreună cu fratele meu.

Julius, Sam şi cu mine fuseserăm mereu prieteni, până când am fost mutaţi la o altă familie. Venise să mă viziteze în timp ce stăteam trează în unele nopţi în patul pliant din camera din spate. De mic dormea şi el prost. Vorbisem despre mama lui. Stătusem trează după ce pleca el, imaginându-mi cum ar fi fost să am şi eu o mamă.

Îmi dau seama, acum, ca adult, că-i căzusem probabil cu tronc micului Julius. Fără să ştie cât de mult timp aveam să fiu prezentă în viaţa lui, băiatul se îndrăgostise probabil de fetiţa cea nouă şi interesantă care venise să locuiască la el, cu poveştile ei despre familii şi şcoli de departe. Ori îl ignorasem, ori nu ştiam

asta la momentul acela. Eu nu mă îndrăgostisem niciodată în copilărie. Ştiam că n-aveam să rămân mult timp nicăieri.

„L-au adus aici pe Sam pentru un control medical”, spunea mesajul lui Julius.

M-am ridicat în şezut. Cum putusem să uit? Julius era doctor pentru pacienţii externi la spitalul Prince of Wales! Îl duseseră pe Sam la spital pentru a i se preleva probe fiziologice. Îi făcuseră fotografii, îi luaseră mostre din unghii, sânge, piele, urină. Dacă se putea pleda cu motivul nebuniei temporare, probabil că avocatul lui Sam ceruse şi un RMN şi un CT. I-am răspuns imediat lui Julius:

„Ce-ar trebui să ştiu? Cum e”

Julius îmi răspunse aproape imediat:

„Zgârietură mare pe gât. Multe zgârieturi mici pe braţe. Se potrivesc cu urmele de unghii. Sunt destul de vechi încât să cadreze cu moartea ultimei victime. Îmi pare rău, Harry.”

Îmi tremurau mâinile când i-am răspuns:

„Cum e?” am repetat.

„Rece”, scrise Julius.

Am lăsat telefonul deoparte, m-am aşezat şi mi-am trosnit încheieturile pumnilor, care mă dureau.

Capitolul 34

Whitt îşi încheie apelul telefonic.

— Aşa, zise el, privindu-şi notiţele. Laba piciorului lui Danny ne spune-o grămadă de lucruri, care s-ar putea să fie foarte folositoare. În primul rând, mostrele de sânge şi de ţesut au un nivel izotonic intracelular normal.

— Pe limba noastră, te rog.

M-am întins pe pat şi mi-am afundat faţa-n pernă.

— Nivelul de plasmă din sângele lui era normal. Când suferi de deshidratare, îţi scade nivelul de plasmă. Al lui n-a scăzut. Avea şi nivel normal de electroliţi – nivelul de sodiu din sângele lui Danny în momentul în care a murit era stabil.

— Aham.

— Deci e rezonabil să tragem concluzia că n-a fost pe-acolo, rătăcind prin deşert, pierdut, pentru o perioadă lungă.

— Păi şi dac-a fost şi-a avut apă la el?

— M-am gândit la asta. Dac-a avut apă la el, aşa se explică nivelul normal de electroliţi. Dar ascultă aici: echipa a prelevat mostre din nisipul de la mină când a luat laba piciorului. Nisipul din şi dimprejurul minei are o concentraţie mare de chimicale transmise prin aer, produse de echipamentele miniere. Carbon. Benzină. Etanol. Nisipul din deşert n-are chimicale. Deci, dacă Danny ar fi fost acolo o perioadă lungă, nisipul din bocancul lui ar fi fost în mare parte lipsit de chimicale. Nisip din adâncul deşertului.

— Şi nu era aşa? am întrebat, cu faţa-n pernă.

— Nu era. Era un strat subţire de nisip din adâncul deşertului, destul încât să sugereze că mersese ceva. Dar nu era destul încât să sugereze că mersese tocmai până acolo. Sau că fusese-acolo ore-n şir.

M-am întors uşor.

— Păi, dacă n-a mers pe jos de la mină înseamnă c-a ajuns prin alte mijloace. Şi-a fost acolo doar puţin timp înainte de-a muri. Dacă n-a mers pe jos, înseamnă că a condus. De ce să fi condus tocmai până-n mijlocul deşertului?

— Habar n-am, zise Whitt.

— Dacă a condus într-adevăr, de ce n-a găsit echipa de căutări maşina?

— Care maşină?

— *Oricare* maşină. Să zicem că Danny ar fi condus singur până-n deşert şi ar fi murit cumva. De ce nu mai e maşina acolo?

— Da, că bine zici.

Whitt îşi luă nişte notiţe.

— Dac-a mers cu cineva, şi acel cineva s-a întors cu maşina, cine dracului e acel cineva şi ce i-a făcut lui Danny?

— Exact.

Whitt aprobă din cap.

Întunericul şi perna mea moale mi se păreau îmbietor de sigure. Chiar şi să mă îndrept, să deschid din nou ochii, mi se părea o ameninţare la adresa psihicului meu. Dac-aş fi putut să mă ascund în pernă, nu m-aş mai fi gândit la Sam. Sam cel rece şi nesimţitor, plin de zgârieturile făcute de femeile răpite şi...

— Şi ce zici că-i cu tine?

— Nimic, am spus. Sunt obosită.

— Păi nu-i timp să fii obosită. Hai să mergem să-ţi luăm o cafea de la sala de mese şi...

Cuvintele lui Whitt se pierdură undeva. În cealaltă cameră, la radio, pălăvrăgeala şi reclamele se întrerupseseră. Răsună melodia ştirilor de la ora şase. Am auzit patul lui Whitt scârţâind, şi când m-am uitat după el, dispăruse.

Capitolul 35

Am sărit în sus şi am ieşit din donga după el. Pe de-o parte, eram motivată de comportamentul ciudat al lui Whitt, pe de alta, eram recunoscătoare pentru orice lucru, cât de mic, care-mi lua gândul de la Sam.

— Hei! l-am strigat.

Whitt era deja la jumătatea curţii zonei de locuit când l-am ajuns din urmă.

— Hei, ce faci?

— A, păi mă gândeam să-ţi aduc cafeaua aia.

Râse neliniştit.

— Am zis să mergem, pe urm-am zis să merg numai eu, şi...

— Lasă vrăjeala, Whitt.

L-am înghiontit în umăr.

— Tu crezi că n-am observat cum dispari ca un ninja de fiecare dată când încep ştirile, în mă-sa? Ce dracului pui la cale?

— Să pun la cale? pufni el. Nu pun nimic la cale!

— Ai dispărut aseară exact la timp pentru a rata un reportaj drăguţ despre fostul tău partener, detectivul Carmody.

De data asta l-am împuns cu degetul în piept.

— A primit un premiu. Ciudată chestie, totuşi, şi un alt tip a primit un premiu. *Partenerul lui din ultimii cincisprezece ani.*

— Poliţiştii pot avea doi parteneri, Blue.

— Nu şi-n departamentul meu.

— Îţi cam bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala.

Whitt se îndreptă.

— Nu mi se pare corect. N-ai niciun motiv să faci asta.

— A, păi, de fapt, vreau să ajung să te cunosc mai bine, Whitt, am spus. Ce-ar fi să-mi spui mai multe despre accidentarea aia la spate?

— De fapt, asta-i o idee bună. Ce-ar fi să-mi spui *tu* ce cauţi aici? întrebă el. N-am vorbit niciodată despre asta, nu-i aşa? Hai să vorbim despre asta. Hai să avem o discuţie lungă şi profundă despre *Sam,* oricine-o fi şi-ăla, şi despre motivul pentru care ţi-e atât de greu să ajungi să vorbeşti cu el la telefon. Hai s-avem o discuţie despre motivul pentru care telefonul tău s-a aprins continuu toată noaptea. De ce primeşti atâtea apeluri? Cine te tot sună?

— Eşti un tâmpit.

— *Eu* sunt tâmpit?

— Da, am spus. Şi mai eşti şi mincinos.

— Ăsta nu-i răspuns la întrebările mele, Harriet.

— O să răspund la întrebările tale când o să răspunzi şi tu la ale mele.

Ne-am fixat cu privirea în lumina slabă a după-amiezii. Câţiva mineri se opriseră în apropiere să vadă încăierarea. În timp ce între noi se lăsa o linişte încărcată de furie, ei plecară mai departe, târşâindu-şi picioarele, dezamăgiţi că nu ne luaserăm la pumni.

Capitolul 36

M-am despărţit pentru o vreme de Whitt la marginea minei, urmărind soarele mare şi roşu cum cobora dincolo de orizont. Deşi trecuseră doar trei zile, mi se părea că trecuse o lună de când ajunseserăm la mină, iar inima-mi era încărcată de vinovăţie pentru că reuşisem să aflu atât de puţine lucruri despre ce li se întâmplase lui Danny, Tori şi Hon. Ochii lui Amy, care dăduse în sfârşit frâu liber îngrijorării pentru sora ei, lăsând-o s-o copleşească, mă chinuiau. Erau ochii cuiva care se confrunta cu un posibil viitor lipsit cu desăvârşire de răspunsuri.

„Spune-mi că nu-i într-una din găurile alea."

Tot ce ştiam era că moartea lui Danny mi se părea sinistră. Şi nu credeam că Tori şi Hon plecaseră de bunăvoie. Puţinele probe de natură fizică pe care le aveam în legătură cu Danny nu indicau un tânăr pe care să-l fi afectat izolarea în aşa hal încât să plece de unul singur prin deşert. Cineva îl dusese acolo.

Şi din mesajul din caietul lui, părea că nu vrusese să meargă. Oare şi alţii avuseseră aceeaşi soartă?

M-am aşezat pe treptele dongăi goale şi am început să navighez pe Internet de pe telefonul meu, testând teoria cu privire la Soldaţii Pământului şi aparentele lor acte de „terorism".

Din câte se părea, *chiar* exista „ecoterorism": acte de violenţă comise în numele salvării mediului. Am aruncat o privire asupra cazurilor „ţepuitorilor de copaci" din Amazon, din anii 1960-l970, care băteau pe ascuns piroane de fier în trunchiurile copacilor, distrugând drujbele tăietorilor de lemne. În unele cazuri, aceştia suferiseră răni grave, iar programele de defrişări se opriseră de teama posibilelor decese. Erau multe grupuri acuzate de ecoterorism pentru că dăduseră foc fabricilor, centralelor energetice şi laboratoarelor care făceau testări pe animale, fără să le pese cine-ar fi putut fi înăuntru. Am căutat condamnări şi-am găsit destule.

Marie Mason, condamnată la douăzeci şi doi de ani de închisoare pentru că arsese un laborator de cercetare care studia recolte modificate genetic.

Daniel Gerard McGowan, condamnat la şapte ani de închisoare pentru că arsese din temelii o fabrică de cherestea.

Site-ul FBI-ului descria felul în care membrii a două organizaţii din Statele Unite, Frontul de Eliberare a Pământului[27]

şi Frontul de Eliberare a Animalelor{28} ameninţau şi urmăreau angajaţi ai companiilor cu care se confruntau. Trimiteau oficialilor acelor companii scrisori în care le ameninţau familiile oamenilor pe care-i angajau.

Soldaţii Pământului erau o organizaţie de protestatari ecologici şi politici de pe tot globul. Erau Soldaţi ai Pământului care se legau cu lanţuri de utilajele de defrişări în Tasmania, şi erau şi mai mulţi care porneau pe urmele balenierelor japoneze din Oceanul Indian. Erau activişti de la Soldaţii Pământului care aveau tabere în deşertul african, şi încercau să spargă grupurile de braconieri. Mândria site-ului lor erau imaginile live de la proteste. Nu era nevoie decât ca vizitatorii site-ului să facă un clic, şi puteau urmări imagini în timp real de la locurile câtorva proteste ale Soldaţilor Pământului.

Am încercat să urmăresc imaginile filmate cu camera web sub titlul „Operaţiunea Furtună în Deşert: Australia de Vest". Un mesaj de la un jurnalist întrerupse încărcarea transmisiei.

„Detectiv Blue, sunt producătorul emisiunii *60 Minutes,* Tony Gardner. Aş dori să vă ofer 400.000 $ în schimbul unui interviu în exclusivitate despre Sam. Haideţi să vorbim!"

Am băgat telefonul în buzunar, scârbită.

Capitolul 37

În plin deşert, am văzut o lumină.

A sclipit doar o dată. O străfulgerare a unei forme rotunde, ca lentila unei perechi de ochelari care sclipeşte exact din unghiul potrivit în lumina lunii. Am stat şi am fixat cu privirea punctul în care-o văzusem până când mi se înceţoşă privirea, dar n-am mai văzut-o. Probabil erau activiştii, care se întorceau de la gard la mină. Am aruncat o privire în depărtare, spre donga noastră, şi m-am hotărât că n-aveam nevoie de ajutorul Locotenentului Mincinosu cu pista asta. Am pornit de-a lungul gardului, aruncând o privire spre camerele de supraveghere în timp ce mergeam prin întuneric.

De când eram mică, obişnuiam să umblu noaptea fără ţintă. Eram cu capsa pusă, şi spurcată la gură, ca majoritatea adolescenţilor, dar mă săturasem de tot jocul ăla – de ciclul sistemului de adopţii care ne băgase pe mine şi pe fratele meu în casele unor părinţi tineri, cu visuri măreţe. Cupluri de douăzeci de ani care voiau să facă ceva „diferit” şi „îndrăzneţ”, adoptând doi adolescenţi cu probleme, ne luau pentru perioade de probă de câteva luni. Drăguţii de Sharon şi Dave Frumuşelul din Mosman[29], cu ochii sclipind de speranţa că Sam avea să-i spună într-o bună zi „tată” lui Dave, iar eu aveam să izbucnesc în lacrimi de recunoştinţă în faţa lui Sharon pentru că mă scăpase de obiceiurile mele distructive.

Perioadele de plasament mergeau mereu la fel. Prost.

Sam îi arunca priviri pline de ură tăticului Dave de după romanele lui în ediţie de buzunar, cu căştile urlându-i în urechi, iar pe Sharon o neliniştea o anumită privire pe care Dave mi-o arunca în timp ce stăteam întinsă pe marginea piscinei în bikini, iar noua noastră familie fericită se năruia.

Aşa că mă plimbam noaptea ca să scap de prefăcătorie. Dacă mă încuiau în casă, ieşeam pe fereastră şi făceam turul străzilor. Îmi plăcea să ştiu că puteam evada, fizic, dacă simţeam nevoia s-o fac. Că mă puteau plimba de colo-colo, dar nu mă puteau ţine într-o cuşcă.

Vântul deşertului îmi biciuia părul în timp ce mă ridicam din negura amintirilor şi mă întorceam în prezent. Nu-mi dădusem seama cât de mult mă îndepărtasem de mină. Am privit în urmă, în direcţia în care credeam că era mina, dar n-am văzut decât

beznă. Am decis că probabil coboram un deal şi mă rătăcisem de mină din cauza dâmbului stâncos. M-am întors şi-am luat-o pe unde venisem, dar după aproximativ zece minute, tot nu vedeam luminile minei.

Probabil că ajunsesem cumva în direcţia opusă. M-am oprit în întuneric şi am ascultat urletele vântului.

Vântul suflase dinspre est în momentul în care plecasem de la mină.

Sau nu?

Cerul se umpluse de nori care se mişcau repede. Aveam gura uscată ca iasca. Unde erau activiştii? Oare dacă strigam, mă auzeau? Oare *voiam* să mă audă?

Băgasem pistolul în buzunarul de la spatele blugilor când mă îndepărtasem de Whitt, lucru pe care-l făceam când simţeam că toată lumea era împotriva mea. Mă bucuram că-l aveam la mine. M-am simţit copleşită de recunoştinţă când am auzit paşi în apropiere. Talpa unui bocanc scrâşnea pe stâncile alunecoase.

— Cine-i acolo? am ţipat, scoţând arma.

— Te văd, şopti o voce.

— Rămâi pe loc! am ţipat.

— Mă predau, râse Gabe Carter. Nu trage.

Luna se iţea de după nori. l-am recunoscut silueta mătăhăloasă în întuneric.

— Iisuse! Ce dracu' e cu tine?

L-am îmbrâncit atât de puternic, încât a dat în spate împleticindu-se.

— Scuze, n-am putut să m-abţin. Te-am văzut când ai venit peste dâmbul ăla de-acolo.

— M-am rătăcit, am recunoscut. M-am rătăcit rău de tot.

— Mă gândeam eu că asta s-a întâmplat. Din fericire, sunt dornic să te ajut. O să-ţi arăt drumul de întoarcere în schimbul a...

Privi spre cer.

— ...o sută de dolari?

— Îţi dau eu o sută de copci dacă nu-ţi ţii gura şi nu mă duci la mină.

— Haide.

Mă luă de braţ.

— Pe-aici.

Mergeam prin beznă, peste dealuri şi prin văi. Urmasem o pantă uşoară şi ocolisem o curbă, din ce-mi spunea el, lăsând probabil stelele să mă călăuzească în timp ce se plimbau pe cer.

— Ce mama naibii cauţi pe-aici? l-am întrebat.

— Îmi place să mă plimb noaptea. Să privesc stelele. Mă face să mă simt... liber, cred. Înţelegi ce vreau să spun?

— Cred că da.

Habar n-aveam că ajunsesem atât de departe. Mă îngrozea faptul că mă pierdusem într-un asemenea hal şi că mă apropiasem tot mai mult de pericol, precum un înotător care era tras în largul mării de un curent blând.

— Zici că-i un ocean aici, zise Gabe, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Nu mai poţi aprecia distanţele pe întuneric. N-ai puncte de reper. Bine, asta dacă n-ai ochiul format să le vezi.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Acolo, spuse el. Aia e Venus. Aia galbenă de la orizont. Dacă te-ndrepţi încolo, să ştii c-o iei spre vest.

— Nu văd încotro arăţi.

Am clipit.

— E beznă acolo.

Mâinile lui calde mi se lăsară pe umeri şi merseră în jos pe braţe. Am zâmbit pe ascuns în timp ce el îmi ridica mâna şi o întindea în faţă. Degetele lui mari, puternice, le cuprinseră pe-ale mele, luându-mi arătătorul şi ghidându-l spre planeta îndepărtată.

— Încolo, spuse el. Aia galbenă.

— A, da.

— Aia e Venus. Aia e Saturn. Dacă te iei după aia mergi către sud-vest. Pătratul lui Pegas{30} e la nord, încolo. Alea de-acolo alcătuiesc Crucea Sudului{31}.

— Ştiu cum arată Crucea Sudului. E şi pe afurisitul de steag{32}.

I-am tras un cot în stomac.

— Bine, măi, deşteapto. Atunci, ştii să-ţi găseşti singură drumul spre mină.

— Nu, nu, nu, am spus, zâmbind. Poţi s-o iei tu înainte. Nu-mi place să întrerup un tip care se descurcă bine.

Am pornit pe urmele umbrei mari din faţa mea. Eram ciudat de fericită. Oare chiar râdeam alături de omul ăsta în deşert, în ciuda a tot ceea ce se întâmpla acasă? Chiar mă gândeam la mâinile lui calde atingându-mă, când toată viaţa mea era vraişte?

Peste un dâmb stâncos se înălţau luminile portocalii ale minei, strălucitoare şi primitoare. Dispoziţia mi se înrăutăţi simţitor când Linebacker ieşi de la postul de pază, în timp ce noi ne întorceam la porţi.

În timp ce ne apropiam de biroul lui, am remarcat ţinuta lui Gabe. Purta un trening negru şi bocanci grei, negri.

— Ţi-ai depăşit perimetrul, se răţoi Linebacker. Ai vreo explicaţie pentru asta?

— Păi, eu mă plimbam, pur şi simplu, şi m-am întâlnit cu detect...

— N-ai nicio explicaţie oficială pentru contravenţia ta. N-ai aprobare specială, zise Linebacker.

— Contravenţie? am pufnit. Prietene, vezi-ţi de-ale tale. Am fost doar la o plimbare.

— Nu eşti aici la mină doar pentru că unul dintre minerii noştri a decis să meargă la o plimbare neaprobată prin sălbăticie? rânji Linebacker.

— Nu, am spus. De fapt, nu sunt.

— N-a luat-o pe jos până încolo? întrebă Gabe.

— Nu. A condus. Sau a fost condus. E improbabil, dar totuşi posibil, chiar să fi zburat. Dar de mers pe jos, n-a mers.

Linebacker se întoarse tropăind în biroul lui minuscul, trântind uşa şi murmurând pentru sine. Am observat o carabină neagră uriaşă, cu o lunetă gigantică, îndreptată în sus, într-o servietă electronică prinsă cu nituri de podeaua biroului său. O bară din fier trecea de trăgaci, iar un cerc din jurul ţevii carabinei permitea scoaterea ei din servietă fără să fie nevoie de cod. Trebuia să fie arma cu care vânase câinii dingo.

— Vă fac raport la amândoi, spuse Linebacker, reapărând cu un carnet mare şi albastru.

— Ne faci raport! Ca să ce, să ne reţii? Hai, lasă-mă.

M-am întors şi am pornit la drum. Gabe o luă pe urmele mele.

— Asta o să fie trecută în jurnalul cu incidente. Alcătuiesc un raport oficial! zbieră Linebacker după noi. Un sumar detaliat al tipului şi frecvenţei breşelor de securitate!

— Ce ratat, i-am spus lui Gabe. Vai de capul lui.

— Hai, măi. Se simte şi el important. Are impresia că e principalul responsabil cu siguranţa tuturor. E linia aia subţire dintre noi şi hăul întunecat.

Capitolul 39

Soldatul stătea în apropiere şi aştepta în tunelul cufundat în beznă ca trădătoarea să-şi vină în fire.

Pereţii spaţiului strâmt erau luminaţi de ochelarii lui cu vedere de noapte. Erau pereţii prost asiguraţi ai unui tunel de explorare îndepărtat de artera principală a minei.

În timp ce-şi revenea după lovitura surdă la cap, Amy orbecăia prin întunericul din faţa ei. Chiar îşi trecu o mână prin faţa ochilor, cumplit de speriată de gândul că orbise. Curând, o izbi mirosul puternic de pământ reavăn şi-şi dădu seama că era în adâncul minei. După căldura cumplită, realiză că era departe de suprafaţa scăldată în lumina lunii.

Soldatul se foi, iar Amy tresări la auzul pietrelor ce se dărâmau sub bocancii lui. Gura-i era deschisă. Gâfâia de groază. Soldatului nu-i pricinuia nicio bucurie groaza ei. De dragul respectării codului, trebuia să îi dea aceeaşi şansă pe care-o dădea şi celorlalţi. Era un om corect – un om cu principii.

Pentru că ea era femeie, sarcina lui avea să fie grea în seara aceea. În timp ce trecea prin Torkham{33}, cele două femei pe care le întâlnise acolo îi bântuiseră visele în perioada timpurie a detaşării lui, şi nu zecile de bărbaţi şi băieţi fără chipuri, ale căror zâmbete strălucitoare şi bărbi îi făceau pe toţi să se contopească într-unul singur.

Fusese un truc reuşit. Cea mai tânără dintre femei stătuse în faţa casei construite rudimentar, alături de persoana care era probabil mama ei, ţinând în braţe flori ieftine, din plastic, şi pungi pline de *sheer pira*{34}. Cele două aşteptau mulţimea din casă să urce în maşini şi să plece la nuntă. Tânăra era îmbrăcată în veşmintele tradiţionale, azuriu cu fucsia, cu căptuşeală aurie. Zâmbise foarte drăguţ în timp ce primul convoi se oprise să vadă familia de ţărani gătiţi cu veşmintele cele mai alese.

Cu vesta ei cu explozibili, tânăra mireasă eliminase ea însăşi şase soldaţi, apropiindu-se de fereastra şoferului de la prima maşină şi oferindu-le dulciurile. Mama mai ucisese doi şi distrusese un tanc care mergea al doilea în şir. Femeile veneau cu trucurile cele mai reuşite. Făceau pe neajutoratele în timp ce măgarul lor zăcea pe marginea drumului, atrăgând oamenii buni spre moarte. Fugeau zbierând de gloate de bărbaţi, cu veşmintele sfâşiate, pretinzând că fuseseră violate, şi scăpând în braţele

inamicilor. Îşi trimiteau fiii şi fiicele mici să cerşească apă, cu dinamită legată de ei.

Detaşamentul Soldatului măcelărise familia care se pregătea de nunta falsă. Dar dreptatea pe care-o făcuseră era tardivă.

Îşi luă gândul de la amintirile sângeroase şi azvârli casca de miner la picioarele lui Amy. Luă poziţia de drepţi şi-şi feri privirea de ea în timp ce se pregătea să-i comunice instrucţiunile.

— Cine-i acolo? se tângui ea.

— Dacă ajungi la suprafaţă înaintea mea, te las să scapi cu viaţă, începu el.

— Ce mama mă-sii?

— Tunelul în care te afli se întinde de la est la vest pe o distanţă de zero virgulă şaptezeci şi respectiv doi virgulă cincizeci kilometri raportă el. Vocea lui umplea spaţiul strâmt. În punctul cu adâncimea cea mai mică, tunelul e la un kilometru virgulă cincizeci şi şase sub nivelul mării, iar în punctul cu adâncimea cea mai mare, e la un kilometru virgulă nouăzeci şi nouă sub nivelul mării.

— Ce mă-sa-i treaba asta?

Amy se împletici şi se agăţă de pereţi în întuneric.

— Ce mama mă-sii?

— La patru sute optzeci şi unu de metri de-a lungul tunelului, spre est, te-aşteaptă arma ta.

Se răsuci pe călcâie şi arătă cu degetul spre tunelul din spatele lui, de parcă ea l-ar fi putut vedea.

— La patru sute optzeci şi unu de metri de-a lungul tunelului, spre vest, mă aşteaptă arma mea. Avem undă verde, soldat.

— Să-mi bag!

Amy tremură. Se aplecă şi pipăi casca de la picioare. Degetele i se plimbară pe orbecăite pe suprafaţa ei până când găsi lanterna prinsă de partea din faţă.

— Băga-mi-aş picioarele să-mi bag!

— Hai, afară! se răsti Soldatul.

Se întoarse şi începu să alerge.

— O, Dumnezeule mare.

Mâinile lui Amy erau amorţite, sângele îi năvălea în cap, răsunându-i în urechi.

— Doamne. Doamne.

Propriile cuvinte de mai devreme îi veniră în minte.

„Spune-mi că nu-i într-una dintre găurile alea.”

Simţea un nod în gât, dar nu avea de gând să lase lacrimile s-o copleşească în momentul acela. Orice i s-ar fi întâmplat lui Tori acolo jos, nu avea să lase să i se întâmple şi ei.

Întoarse lanterna de pe cască şi şi-o puse repede pe cap. Tunelul din faţa ei se cufunda în beznă în timp ce lumina fremăta pe pereţi. Gândurile-i zburau prin minte. Îşi închipuia cum ar fi fost să alunece unul dintre pilonii de susţinere, iar noroiul să se reverse în tunel ca un val uriaş, care s-o dărâme, să-i umple plămânii, îngropând-o pe veci.

Alerga, oprindu-se brusc din loc în loc atunci când i se părea că zărise o gaură în calea ei. Pe neaşteptate, drumul cufundat în beznă din faţa ei se împărţi în două. Ajunse la o bifurcaţie. Nu-i zisese nimic despre vreo bifurcaţie.

— Dobitocule! şuieră ea. Dobitocul dracului!

Furia clocotea în ea. Se întoarse şi privi în urmă, spre bezna din care venise.

— Te omor! Te omor, băga-te-aş în mă-ta!

Nu era nimic acolo. Nu se-auzea nici măcar un sunet în afară de respiraţia ei agitată.

Amy intră în goană în tunelul din partea stângă. Pământul se înălţa acolo. Centimetru cu centimetru, se îndrepta spre suprafaţă, spre siguranţă.

Auzi un pocnet, iar braţul îi zbură înapoi. Nu simţi durere, ci doar o smucitură puternică, iar ultimele două degete ale mâinii ei dispărură. Privi locul unde fuseseră şi continuă să alerge, concentrată. Răsună un alt pocnet, iar ea fu aruncată într-o parte în timp ce un glonţ îi atinse razant şoldul. Privi în urmă, văzu o străfulgerare şi auzi glonţul zburând pe lângă ea.

În tunelul din faţa ei, văzu o formă. O ladă de lapte, cu o carabină uriaşă culcată pe ea. O ofrandă. Se aruncă înainte.

Capitolul 41

El o urmă calm, în timp ce ea apuca arma. Mai folosise o armă. Îngenunche şi o amorsă, se întoarse şi trase o ploaie de gloanţe în întuneric.

Soldatul se feri, zâmbind la strădania ei. Mult prea sus.

Amy se aruncă în deschizătura din dreapta. El dădu colţul la timp pentru a o vedea privind în sus spre dâmbul noroios. Lumina de la intrarea principală în mină dansa pe acoperişul tunelului. Oamenii mergeau înainte şi înapoi pe el.

Soldatul îşi simţi muşchii feţei încordându-se. Se încruntă, mijind ochii. Se lăsă într-un genunchi, ţinti şi trase. Amy se împiedică şi căzu. Glonţul îi zdrobi genunchiul stâng.

— Ajutor! Să mă ajute cineva!

El înaintă şi o apucă de gleznă. Nu era pregătit pentru momentul în care ea se răsuci în strânsoarea lui. Amy îl izbi cu patul puştii în partea laterală a capului. El începu să vadă cu coada ochiului lumini roşii din cauza loviturii. Nu era destul. O târî înapoi în întuneric în timp ce ţipătul ei se ridica dincolo de pereţii tunelului.

Capitolul 42

L-am găsit pe Whitt în camera de odihnă, stând aşezat cu unul dintre latte-urile aromate pe care le adusese în mină în punguliţe. În dimineaţa aceea îl lăsasem să doarmă şi pornisem într-o plimbare lungă prin jurul minei, văzând-o din toate unghiurile. Macaraua uriaşă din mijlocul minei părea a mă urmări precum ochii dintr-un portret.

Camera de odihnă era alcătuită din două clădiri demontabile care fuseseră unite pentru a crea un spaţiu larg, în care se aflau o sală de sport cu multe greutăţi şi o zonă cu canapele, pentru relaxare şi lectură. Unii dintre mineri se antrenau cu echipamentele sportive, iar o mulţime destul de mare se adunase în faţa unui televizor uriaş din zona cu canapele, unde mai mulţi jucau un joc video. Mulţimea aclamă când una dintre perechile de pe canapea înscrise, dar nu vedeam ce jucau din cauza umerilor minerilor.

În colţul încăperii era atârnat un sac de box. Am simţit un mic puseu de energie văzând crăpăturile şi cutele binecunoscute din pielea roşie.

— Neaţa, spuse Whitt, prudent, în timp ce mă aşezam lângă el.

— Neaţa, partenere. Eşti gata să-l înhăţăm p-ăsta azi?

— În mod sigur, o să dau tot ce am mai bun, zise el. Tocmai am vorbit la telefon cu părinţii lui Hon. Vor să vină cu avionul până aici, dar le-am zis că n-ar fi o idee bună. N-o să facă decât să ne încurce.

— O să afle că fiul lor nu şi-a făcut simţită prezenţa aici în niciun fel, am spus eu. Nu i-a rămas nici măcar o şosetă desperecheată care să sugereze c-ar fi fost în vizită pe-aici.

— Ah, făcu el. Ţi-a revenit veselia.

— Mă deranjează chestia asta, Whitt. Mă deranjează faptul că nu a rămas nimic în urma oamenilor ăstora. Parcă i-ar fi ras cineva de pe faţa Pământului.

— Toată mina asta o să fie rasă de pe faţa Pământului când se termină minereul, spuse el. O s-o ia cu totul şi o s-o mute în următorul loc. O să sufle vântul prin ea, o să astupe tunelurile şi o să îngroape echipamentul pe care-l lasă în urmă. Ăştia-s ca ţiganii.

— Mă enervează rău chestia asta, am spus.

Chiar mă enerva – toată nesiguranţa, senzaţia că timpul până la plecare era limitat. Îmi aducea aminte de copilărie.

— Ce ştim despre părinţii lui Amy şi ai lui Tori? întrebă el.

— Am dat un telefon de dimineaţă, încercând să aflu câte ceva. Tatăl lui Amy şi al lui Tori e văduv. Cele două fete l-au dat în judecată şi au obţinut un ordin de restricţie în 2011, când a încercat să dea peste Amy cu maşina. De-atunci, ele sunt fugare.

— Nu e printre posibilii suspecţi, nu-i aşa? Ştie unde sunt?

— Din câte ştiu, nu, am spus. E pe un vas de pescuit din Cairns{35}. E tot rudă, deci poliţia din Queensland{36} l-a informat despre dispariţia lui Tori. N-a avut de oferit nicio informaţie utilă.

Se lăsă liniştea între noi. Tensiunea care apăruse în seara precedentă păru a creşte. Pe buze îmi stăteau cuvinte nerostite. Whitt se uită la telefon.

— Părinţii lui Hon mi-au spus c-au vorbit cu el ultima oară la apelul lunar, îmi explică Whitt. Hon îi sună mereu pe data de întâi a lunii. Şi eu sunt la fel. Doar că eu sun săptămânal. Mama aşteaptă mereu să sune telefonul luni la ora şase seara.

Părea trist. Un moment rar de vulnerabilitate. L-am urmărit cu atenţie.

— Fratele meu este Jacob Samuel Blue, îmi scăpă.

Capitolul 43

Am căutat acea sclipire din ochii lui care să-mi arate că ştia despre ce era vorba, o străfulgerare de-o clipă înainte să ascundă şi să mascheze faptul că ştia. N-a apărut. Pentru o clipă, am reuşit să cred că nu ştia nimic despre fratele meu.

— Îmi pare rău, eu nu...

Ridică din umeri.

— Ucigaşul de la râul Georges.

Whitt se încruntă şi mai tare.

— Ei, cel puţin aşa îi zic ăştia de la ziare.

I-am sorbit din latte.

— Dacă e să mă-ntrebi pe mine, el n-are nicio treabă cu toată povestea asta.

Am lăsat faptul că Whitt fugea de orice formă de ştiri să rămână nerostit şi neexplicat între noi. I-am spus despre dimineaţa din Sydney în care-am aflat că Sam avea să fie dus la poliţie, drept unul dintre cei mai barbari criminali în serie ai naţiei noastre. Odată ce-am început, cuvintele parcă se revărsau din mine. Dacă Whitt mă spiona pentru colegii lui de la Sydney, auzea în clipa aceea chiar din gura mea că eram şocată şi revoltată de ceea ce spuneau. Acuzaţia mă surprindea la fel de tare ca pe oricine altcineva.

— Am avut o copilărie grea, am spus. Ne-am tot plimbat prin casele oamenilor care ne luau în plasament, până când Sam a împlinit vârsta necesară pentru a-mi deveni tutore legal. Presa face mare tam-tam din chestia asta acum pentru a încerca să explice ce e-n neregulă cu el.

— Ce *cred ei* că e-n neregulă cu el, adică, zise Whitt. Din ce-mi spui tu, nu e nimic în neregulă cu el.

— Păi, am început. M-am oprit.

Confesiunea mea prinsese atât de mult elan, încât îmi veneau noi gânduri în minte, şi abia apucam să-mi dau seama la ce mă gândeam înainte să iasă la iveală.

— Am văzut nişte chestii pe panoul cazului de la Sydney, am spus. Erau fotografii din interiorul apartamentului lui. Lucrurile pe care le-au găsit. Şi mie mi-au tot venit lucruri în minte, despre vieţile noastre. Am avut parte de taţi adoptivi care au fost duri cu el. Uneori l-au şi bătut. Nu ştiu ce altceva i s-a mai întâmplat.

Mereu a fost iute la mânie. Mereu a fost... secretos. Făceam o echipă pe cinste, ştii?

El aprobă din cap.

— Trebuia să fim o echipă ca să putem supravieţui. Dar o părticică din el s-a ascuns mereu de mine. Îmi dădeam seama. Era *ceva* acolo, o parte din el la care nu reuşeam să ajung. Dar nu e la fel cu toată lumea?

Whitt asculta cu atenţie. O parte din mine nu voia să creadă că eram sinceră cu el. Cealaltă parte avea un sentiment extraordinar de eliberare, auzindu-mi cuvintele rostite cu voce tare, ştiind încotro se îndreptau.

— Oare cum pot gândi aşa? am întrebat.

— Gândeşti aşa cum ar gândi oricine în locul tău, spuse Whitt după o vreme. Eşti confuză. Oricine-ar fi confuz în locul tău.

Ne-am privit, şi inevitabil, vechiul meu zid s-a înălţat din nou în jurul meu. Creierul îmi răsuna de alerte. Faptul că mă deschideam era periculos. Deja făcusem destul rău, iar instinctele îmi intrau în funcţiune.

— Bun, am spus, ridicându-mă hotărâtă. N-avem timp de conversaţii profunde, de suflet. Hai, ridică-te, să mergem iar la Amy. Să vedem dacă-şi aduce aminte de ceva, acum c-a avut timp de gândire.

Am plecat fără să aştept ca Whitt să mă urmeze.

Capitolul 44

Whitt şi cu mine am ajuns la colţul dongăi lui Amy şi aproape c-am dat peste Richie şi peste un miner tânăr care părea foarte indispus, stând în lumina zilei. Ochiul vânăt al lui Richie se închisese foarte tare la culoare. În partea de jos avea o vânătaie care se vindeca, de un gălbui bolnăvicios. Prietenul lui miner se încordă văzându-ne şi plecă târşâindu-şi picioarele. Părea să profite de şansa de a ieşi dintr-o situaţie riscantă.

— Nu părea a fi o întâlnire amicală.

Am făcut un semn cu capul spre miner.

— Ceva datorii neplătite?

— Ce-ar fi să-ţi vezi tu de treburile tale, Păsărică, iar eu de-ale mele.

— Mă gândesc că trebuie să-ţi fie greu. Nu poţi să ai încredere-n drogaţii ăştia.

— Ce? Şi-acuma io-mi dau drumu' la gură şi-ţi zic de clienţii mei şi de toate alea legate de droguri, cu dus şi-ntors, ca să ai tu ce să pui pă casetă? Cred că tu ai nevoie dă lecţii.

— Nu te înregistrăm, spuse Whitt.

— Toată operaţiunea asta a fost aiurea rău, rânji Richie la mine. Toată povestea aia cu minerii dispăruţi ce-o folosiţi voi. Se vede dă la o poştă că-i o abureală. Tot în curu' meu aţi stat dă când aţi ajuns aicea. Ei, ia uite-mă, păpuşe. Aici sunt. Percheziţionează-mă cât vrei; io nu-s traficant dă droguri.

Am râs, tare.

— Poţi să crezi zvonurile dacă vrei. Da'-ţi pierzi vremea aşa. Io-s distribuitor neoficial dă bunuri, şi-s specializat pă divertisment.

Scoase repede un catalog din buzunarul de la spate şi mi-l aruncă în piept. Am consultat sute de titluri de DVD-uri.

— Filme, cărţi, console, muzică, reviste, numără el pe degete. Pot să-ţi fac rost dă titluri dân străinătate, titluri rare şi titluri doar pentru adulţi în dooşpatru dă ore. Am cartele preplătite dă internet, cartele dă telefon, telefoane mobile. Am legături şi-n lumea divertismentului în direct, numai pentru adulţi.

— Fain paravan ţi-ai făcut.

Whitt îl bătu pe umăr.

— Nu-i paravan. V-arăt chitanţele.

Am atins catalogul cu un deget şi am studiat un praf fin, alb, la lumina soarelui. Cei doi bărbaţi mă urmăriră cu privirea.

— Asta e cocaină? am întrebat.

Richie înghiţi în sec.

Mi-am dat cu praful pe limbă şi am pus puţin şi pe gingii.

— Chiar are gust de cocaină.

— De apreciat efortul tău.

Whitt îl bătu iar pe Richie pe umăr.

— Dacă tot eşti tu ăla mare care le-nvârte şi le suceşte pe toate în comerţ la mină, poate poţi să ne spui dac-a făcut cineva vreo tranzacţie, ceva, cu lucrurile-astea.

Mi-am scos carneţelul din buzunarul de la spate.

— Un iPhone negru în carcasă albastră, aparţinând lui Danny Stanton. Un iPhone alb în carcasă roz, aparţinând lui Tori King. O tabletă, argintie, posibil iPad, aparţinând lui Hon...

— Nu ştiu eu nimic dă chestiile-astea.

Richie făcu un semn din mână, expediindu-ne repede.

— Io n-am prins când s-au dat toate astea. D-asta sunt aici azi, dă dimineaţă devreme, ca să iau lucrurile lui Amy. Cineva a zis c-are laptop nou.

— Amy?

I-am aruncat o privire lui Whitt.

— Amy King?

— Da, Amy King.

Richie făcu un gest spre donga de lângă noi.

— Ştiu io cum stă treaba. Azi-noapte şi-a ratat tura, şi n-a mai văzut-o nimeni. Nici la apel n-a fost, dimineaţă. O să vină omu' meu dă legătură şi să ne spună dacă şi-a preluat tura azi, dă dimineaţă. Am auzit c-a plecat la Darwin s-o găsească pă sor-sa, deci dacă drăcia aia dă laptop e acolo, al meu e.

L-am împins pe Richie la o parte şi am alergat pe scări în clădirea demontabilă.

Secţiunea lui Amy era dezordonată, în afară de pat, care era frumos aranjat. O pungă de plastic din apropierea pervazului îmi atrase atenţia, şi m-am dus acolo. Am ridicat două cutii cu mâncare la pachet şi le-am îndreptat spre lumină. Era mâncare dintr-un bar. Capacul primei cutii era desfăcut, iar pe podea zăcea o furculiţă din plastic. Pe chitanţa de pe fundul pungii scria că fusese cumpărată la ora 18:37. Îşi cumpărase cina ca să reziste

în tura de noapte. Venise acasă, desfăcuse prima cutie... păţise ceva.

Cineva stătuse şi o aşteptase.

Capitolul 45

Whitt mă urmă în sala de mese, cu telefonul lipit de ureche, raportând dispariţia lui Amy şefilor lui din Perth.

L-am găsit pe Gabe Carter punându-şi casca de protecţie şi adunându-şi farfuria goală şi tacâmurile.

— Amy a dispărut, am spus eu, cu răsuflarea tăiată. Vreau să fie căutată în toată mina. Toţi minerii trebuie chemaţi. Trebuie să se ştie unde e fiecare dintre ei. Cum fac să declar o alertă de-aia?

— Stai aşa... ce? Adică Amy King?

— A dispărut!

— De unde ştii?

— Ai dracului încredere-n mine! m-am răstit. Cu cine să vorbesc ca să trimită o echipă de căutare în deşert?

Mă roşisem la faţă, simţeam că-mi arde gâtul – cunoscutul sentiment al vinovăţiei extreme. Oare faptul că vorbisem deschis cu Amy o pusese în pericol? Oare ucigaşul, oricine-ar fi fost el, ne văzuse ieşind din mină? Oare o considerase pe Amy periculoasă?

Cine fusese acolo în acele momente? Erau zeci de mineri care intraseră şi ieşiseră, conducând camioane, lucrând în tunelurile aflate de-o parte şi de alta a arterei principale a minei. Nu-mi aminteam nicio figură concretă. Nu era nimeni care să-mi fi stârnit deja curiozitatea.

— Bun. Cei de la secţia din Perth ştiu că Amy a dispărut.

Whitt închise telefonul.

— O să vadă care-i situaţia telefonului şi conturilor ei şi o să lanseze o alertă generală în Perth şi-n împrejurimi. Dar n-o să trimită niciun elicopter până nu primesc confirmarea că nu-i în mină. În caz de eşec, o să accepte o solicitare din partea şefilor minei.

— Baftă cu asta, spuse Gabe. N-o să reuşiţi să-i convingeţi pe şefi să golească mina sau să trimită o echipă de căutare. Dacă se-nchide locul ăsta, vor fi pierderi de zeci de mii de dolari pe oră.

— Hai să nu ne pierdem cu firea, i-am spus lui Whitt, vorbind mai mult cu mine însămi decât cu el. Încă s-ar putea să fie aici.

— Fetele-astea, King, mergeau din când în când în tabăra Soldaţilor Pământului, dacă ţin eu bine minte, spuse Gabe. Când era pe terminate iarba la mină, erau câţiva care mergeau acolo. Ştiu că Tori mergea de obicei. Poate că Amy s-a dus să-i ia la întrebări.

— Corect, am spus eu, întorcându-mă către Whitt. Trebuie să mergem să vorbim cu ei. Dacă nu-i la mină, trebuie să fiu sigură că nu-i nici pe-aproape.

— Mă duc în oraş, să văd dacă n-a văzut-o careva pe-acolo, se oferi Gabe. O să rog pe cineva să preia tura mea. Dacă mergeţi în deşert, nu fiţi proşti.

Gabe arătă spre mine.

— Ia-ţi un telefon cu satelit, o pălărie, cremă de protecţie solară şi apă. Foarte multă apă. Tabăra Soldaţilor Pământului nu e departe, dar e periculoasă situaţia. Nu vrem să se mai piardă careva.

Capitolul 46

Am pornit în pas alergător înapoi spre clădirea demontabilă, ca să-mi schimb bocancii şi să-mi iau crema de protecţie. Inima încă-mi bubuia în piept. Trebuia neapărat să mă stăpânesc. Era foarte posibil ca Amy să fie încă în mină, să ne întâlnim cu ea pe drumul de întoarcere de la tabăra Soldaţilor Pământului. O apucase brusc cheful de stat de vorbă cu ei în noaptea dinainte, în timp ce-şi desfăcea cina. Dar nu puteam decât să continui s-o caut, şi abia dacă n-o găseam puteam să intru în panică.

În timp ce intram în donga noastră, un anunţ de la difuzor răsună undeva în apropiere, urmat de note muzicale stridente.

— Amy King, te rugăm să te prezinţi la biroul administrativ imediat. Amy King, te rugăm să te prezinţi la biroul administrativ imediat.

M-am oprit chiar în pragul uşii secţiunii mele şi a lui Whitt. Pe fereastra mea, păianjenul vânător fusese strivit şi omorât. Picioarele-i păroase erau lipite de geam de măruntaiele-i galbene şi lipicioase. Am simţit că mă cuprinde greaţa.

— Whitt!

M-am întors şi l-am auzit urcând treptele dongăi.

— Ai omorât pocitania aia de păianjen?

Îmi auzeam oroarea din glas. Urmă o pauză, în timp ce el încerca să înţeleagă ce spuneam. Ajunse după colţ, încruntându-se.

— Hă?

— Păianjenul, băi, cretinule.

Am făcut un semn spre mizeria de pe geam.

— De ce-ai făcut asta? Eşti conştient că nu fac niciun rău, nu?

— O, nu.

Se îngrozi văzându-l pe geam.

— Da, l-am văzut că se tot plimba prin cameră. Azi-noapte era pe tavan. Ajunsesem să-mi placă prezenţa lui. Era ca un animăluţ de companie mai ciudat.

— Şi-atunci de ce puşca mea l-ai omorât?

— Dar nu l-am omorât! N-am făcut eu asta, tu eşti nebună?

— Şi ce vrei să zici, c-a venit cineva şi l-a-mprăştiat pe toată fereastra ca să-l găsim noi?

— Aşa se pare.

Ridică din umeri.

M-am dus la patul meu şi-am început să mă dezleg la bocanci, în timp ce el se holba la păianjen.

Era foarte ciudat să-l aud vorbind despre chestia asta exact în termenii în care ajunsesem eu să mă gândesc la ea – o mică bucurie într-o lume dură, un animăluţ de companie ciudat. Dar nu credeam că altcineva ar fi putut intra în camera noastră şi rămâne destul încât să observe drăcovenia şi s-o vâneze. De ce să fi intrat cineva în camera noastră? Nu era nimic de valoare sau interesant în ea.

Mă întrebam de ce-ar fi minţit Whitt în legătură cu ceva atât de straniu şi de plin de cruzime, când am văzut colţul unei cutii cunoscute ieşindu-se de sub perna lui. M-am ridicat şi-am dat perna la o parte de pe pat, înhăţându-mi cutia de diclofenac.

— Ce mama mă-sii? am întrebat, rar.

Whitt stătea în prag şi se uita la mine.

— Ce...

— Să nu-ndrăzneşti, am spus, ridicând un deget. Să nu cumva să faci pe prostul. Ştiai că eu căutam astea. Ţi-am spus să fii cu ochii pe ele. Ştiai că am nevoie de ele.

— Harriet, spuse Whitt, nu am pus eu astea acolo.

M-am trezit că pumnii-mi erau încleştaţi, cutia strivită, iar pachetul de pastile pocnea. Fierbeam de furie. Sângele-mi clocotea în cap, iar alerta pentru Amy răsună din nou în difuzor.

— O să mergem s-o căutăm din nou pe Amy, am spus. Şi pe urmă o să discutăm despre cum te duci tu-n mă-ta înapoi în Perth şi mă laşi pe mine să mă ocup singură de cazul ăsta. Eu n-am încredere-n tine. Şi dacă nu putem s-avem încredere unul în altul, ne pierdem vremea de pomană aici.

— Harriet, eu...

— Tacă-ţi fleanca.

Mi-am pus bocancii de drumeţie.

— Taci odată, Whitt. Nu faci decât să înrăutăţeşti situaţia.

Am aruncat o privire spre rămăşiţele păianjenului în timp ce treceam de el şi ieşeam din clădirea demontabilă. Ochii mei i-au întâlnit pe-ai lui timp de-o secundă. Părea îngrozit. Se pricepea foarte bine să mintă.

Capitolul 47

„Bun”, mă gândeam. „Aşadar, e posibil ca partenerul tău să nu fie doar un spion pentru Omucideri, în Sydney, ci şi un ciudat care se joacă cu mintea ta.”

Îmi târşâiam picioarele prin deşert, cu Whitt la câţiva metri în spatele meu. Transpiraţia îmi curgea de pe frunte şi pe linia maxilarului.

Mă descurcam cu ciudaţii. Ciudaţii cărora le plăceau jocurile bazate pe putere, brutalitate şi supunere alcătuiau majoritatea cazurilor mele de la Departamentul de Infracţiuni Sexuale. Genul controlat, închis, precum Whitt, căruia-i plăcea să se joace cu mintea unei femei, intra, desigur, în categoria celor mai periculoşi. Ăştia erau soţii care puneau senzori GPS în spatele maşinilor soţiilor lor. Iubiţii care întorceau o femeie împotriva prietenelor ei cu secrete şi minciuni complicate, care-o izolau de reţeaua ei de sprijin. Cei care-i luau şi-i ascundeau lucrurile personale, pentru ca ea să se întrebe dacă nu cumva înnebunise, fiind în alertă, şi deci, mai uşor de controlat.

Erau cei care răneau animale pentru a-i demonstra ce se putea întâmpla dacă depăşea vreo limită.

Un păianjen strivit era un mesaj foarte subtil. Dar însemna ceva, altfel nu l-ar fi lăsat acolo ca să-l găsesc eu.

Căldura uscată a deşertului îmi pârjolea gâtlejul. M-am oprit şi l-am lăsat pe Whitt să mă ajungă din urmă, privind harta rudimentară pe care mi-o desenase Gabe. În timp ce plecam de la mină, răsuna alerta pentru Amy. Nu răspunsese deloc în cele douăzeci de minute de când era activă. Ştiam că mesajul răsuna sub pământ, la mare adâncime, la radiouri portabile şi prin difuzoarele prinse pe tavanele camerei de odihnă, biroului administrativ şi sălii de mese. Se auzea în parcările de camioane şi prin staţiile de pompare în care bătea soarele.

Nu răspundea.

Am înghiţit în sec şi m-am şters pe frunte.

— E destul de cald aici.

Mi-am scos chipiul şi mi-am făcut vânt pe faţă.

— Nici măcar nu e încă miezul zilei.

— Uită-te cum ne joacă ochii feste pe căldura asta.

Miji ochii la orizont.

Pe suprafeţele plate ale deşertului apăruseră miraje mari, care semănau cu nişte lacuri largi şi negre. Îmi curgea transpiraţia în ochi. M-am ghemuit pe picioarele care mă dureau cumplit.

— Ştii, aici au cămile, spuse el. În deşertul australian există vreo jumătate de milion de cămile sălbăticite. Le-au adus britanicii pe vremea coloniilor.

— Sunt sigură că s-au adaptat perfect.

Am împăturit harta.

— Pe-aici. Trebuie să trecem printr-o vale, drept înainte.

În faţa noastră se întindea un defileu masiv, cu versanţii înclinaţi acoperiţi de stânci galbene ce se sfărâmau. Am coborât cu grijă, pe stânci uneori mai înalte decât noi.

— Fosile!

Whitt se opri în faţa mea când am ajuns la fund, arătând cu sticla de apă.

— Probabil a fost cândva un râu pe-aici.

— Grăbeşte-te.

Am trecut pe lângă el.

— Căutăm persoane dispărute, nu suntem la National Geographic.

Sticla de apă a lui Whitt zbură din mâna lui cu un pocnet puternic, lovindu-se de stânca plată din spatele lui.

Urmă sunetul împuşcăturii, care răsună în toată valea, cu un ecou ca de tunet.

Ne-am oprit amândoi. Whitt încă ţinea mâna întinsă, încercând să înţeleagă ce se întâmplase. Mai multe focuri de armă loviră lutul uscat de lângă noi, ridicând trâmbe de fum.

— Lasă-te jos!

Whitt se aruncă spre cea mai apropiată stâncă, lăsându-mă să merg cu paşi împleticiţi în spatele lui. Împuşcăturile loviră pământul de la picioarele mele. Toată valea răsuna de explozii asurzitoare, care-mi vibrau în timpane.

— Iisuse! am spus, gâfâind. Unde e? Vezi ceva?

Whitt aruncă o privire printr-o crăpătură dintre bolovani, spre partea superioară a văii. Nu aveai cum să-ţi dai seama din ce direcţie veneau împuşcăturile. M-am ghemuit lângă piatra caldă. Mă dureau genunchii şi mâinile, pentru că mi le făcusem carne vie în timp ce mă căţăram pe stâncă, îndreptându-mă spre un loc sigur. M-am uitat în spate şi-am văzut că tot ce mai rămăsese din sticla de apă a lui Whitt era un capac şi o bucată de plastic pârlit.

Era o armă de calibru mare, cu o lunetă destul de zdravănă. Împuşcăturile încetaseră. În urma lor rămăsese numai ţiuitul dureros din timpanele noastre traumatizate.

Eram prinşi chiar în lumina soarelui.

Mâinile-mi tremurau în timp ce mă agăţam de stâncă.

Capitolul 48

Membrele încetară să-mi tremure după cincisprezece minute, dar tensiunea persistă, provocându-mi dureri musculare. Eram ghemuiţi după o stâncă ce ne ajungea doar până la mijloc, dar când am încercat să ne schimbăm poziţia, mutându-ne în lateral pentru a ajunge la o ascunzătoare mai mare, împuşcăturile începură din nou, făcând să zboare bucăţi de lut.

— Ăştia sigur nu-s activiştii, spuse Whitt.

— Numai Gabe Carter ştie că suntem aici, am spus. Dacă nu cumva ne-a urmărit careva în tot acest timp.

— Poate-i aceeaşi persoană care ţi-a furat pastilele, zise el.

Mi-am scos nisipul şi praful din nas. Voiam să mă răţoiesc la el, dar nu puteam să mă cert cu Whitt în momentul acela, nu atât timp cât vieţile amândurora erau în joc. Dacă voiam să scăpăm cu viaţă, trebuia neapărat să lucrăm în echipă.

Soarele se înălţa încet deasupra capului nostru, arzându-mi antebraţele şi ceafa neprotejate. Am luat câte-o gură din sticla de apă care ne mai rămăsese şi ne-am dat din nou cu cremă de protecţie, dar eram direct în lumina soarelui, iar dacă temperaturile corpurilor noastre continuau să crească, riscau să ne provoace insolaţie. În douăzeci de minute, respiram amândoi pe gură, inhalând scurt, cu hainele scăldate în sudoare.

M-am lipit de stâncă, iar Whitt îmi urmă exemplul.

— Cam căcăcioasă situaţia asta, spuse el deodată.

Nu m-am putut opri din râs. Nu-i stătea absolut deloc în fire. Am râs continuu cam un minut. Când am ridicat privirea, am văzut c-avea un soi de uşurare întipărită pe faţă, la gândul că tensiunea dintre noi dispăruse, chiar dacă pentru puţin timp.

— Nu sunt un pericol pentru tine, spuse Whitt.

— Dacă tu zici.

— Nu, pe bune. Faptul c-am venit aici la mină n-are nicio legătură cu tine.

— Şi-atunci de ce-ai minţit în legătură cu asta?

Se şterse pe faţă cu tricoul şi-şi ascunse faţa după cutele închise la culoare o perioadă. Când m-am hotărât că nu aveam să primesc un răspuns, ridică privirea şi vorbi:

— N-am fost în brigada antidrog în Perth, spuse el. Am fost la Omucideri.

L-am urmărit străduindu-se să vorbească, în timp ce ţinea mâinile în poală.

— Acum vreo doi ani mă ocupam de cazul unei puştoaice care fusese ucisă. Avea şapte ani. Un camionagiu de cursă lungă a găsit-o într-un şanţ. Toate pistele din cazul ăsta duceau la trei fraţi care aveau legături cu pornografia infantilă. Era sinistru cazul ăla. O perioadă n-am mai fost bun de nimic. Am schimbat doi parteneri. N-a putut nimeni să suporte. Aveam coşmaruri.

— Te cred şi eu, am spus.

— N-aveam nicio informaţie despre ăştia. Erau alunecoşi ca ţiparii. De fiecare dată când credeam că am ceva cu care să pot să-i încolţesc, îmi scăpau printre degete. Tatăl lor era avocat. Şi era unul foarte inventiv. I-am urmărit un an. Eram cu totul obsedat de ei. Îl alegeam pe unul şi-l urmăream peste tot în zilele libere, sperând să ajung undeva. Nu vorbeam decât despre fraţii Cattair. După câteva luni, prietenii au început să mă evite. Am început să mă simt singur. Şi ştii şi tu, spuse el, zâmbind amar, există un prieten care nu te lasă niciodată.

— Sticla, am spus eu.

— Corect.

— Ce mizerie.

M-am trezit că zâmbeam şi eu amar.

— Stai, că devine o mizerie şi mai mare, zise el. Toată viaţa mea era un haos. Apartamentul era praf. Nu mă mai spălam şi nu mai mâncam zile întregi. Mi se părea că toate reuşitele şi nereuşitele mele ca om aveau legătură cu indivizii ăştia trei. Aşa că... le-am făcut-o. Am plantat probe.

Nu-mi venea să cred că-mi spunea lucrurile astea. Aproape că uitasem de valea din jurul nostru, de omul cu arma. Căldura făcea totul să pară suprarealist. Vedeam cu coada ochiului lumini albe, sclipitoare, iar capul îmi bubuia.

— Bineînţeles că nu mi-a mers, zise Whitt. A ieşit aşa un dezastru, încât a venit poliţia federală şi m-a ameninţat că mă bagă la zdup. A avut loc o operaţiune uriaşă de muşamalizare a întregii poveşti. Doar din motivul ăsta am reuşit să-mi păstrez slujba. Dar fraţii Cattair sunt foarte departe de noi acum. N-o să fie niciodată judecaţi pentru ceea ce au făcut.

Îşi muşcă buza, scrutând cerul albastru nemărginit.

— Acum sunt foarte precis, spuse el. Obsesia aproape că s-a inversat. Dacă viaţa nu mi-e întru totul organizată, întru totul

pregătită, simt că totul se prăbuşeşte. Mă enervează lucruri mărunte, cum ar fi o cămaşă necălcată. Mă fac să simt că o iau razna de tot. Când am plantat probele alea, Blue, am renunţat la tot. La codul meu moral. La simţul realităţii. Dacă mai fac o dată aşa ceva? Dacă fac ceva *mai rău?*

Înţelegeam ce voia să spună despre a ţine mâna ca lumea pe „volanul" vieţii. Simţisem, zile întregi, că pierd controlul asupra vieţii mele. Poate că suspiciunile mele cu privire la Whitt erau acea obsesie despre care vorbea – acea dorinţă disperată de-a controla lucrurile.

— Nu mă uit la ştiri pentru că nu vreau să văd nimic despre ei, spuse el. Fraţii Cattair. O să ucidă din nou. Ştiu că o să o facă. Şi când o să o facă, vina o să fie a mea. Acum umblă liberi prin lume din cauza mea.

— Tu ai încercat să faci ceea ce trebuie.

M-am întins să-l iau de mână.

— Sunt poliţist.

Îşi retrase mâna.

— N-am nicio scuză.

Brusc, Whitt fu aruncat în faţă, şi am auzit pocnitura carabinei. Rămase cu gura căscată, apoi se împletici şi se ghemui, ţinându-se de braţ. Pipăia materialul sfâşiat. Îl zgâriase.

— A dat ocolul, spuse Whitt, privind spre versantul văii. Trebuie neapărat să ieşim de-aici.

Capitolul 49

Am pornit, alergând spre un grup de stânci care ne ascundea de locul unde credeam că era trăgătorul. Doar câteva împuşcături răsunară în aer. Stâncile erau mai mari, şi m-am simţit uşurată imediat ce umbra lor m-a acoperit. Fiecare muşchi din picioare îmi zvâcnea. Whitt privi peste partea de sus a stâncii, iar un glonţ intră pocnind într-una dintre stâncile din spatele nostru, stârnind praful.

— Pare aproape ca un joc, am spus eu. Ar fi putut să ne doboare cu uşurinţă când alergam.

— Am auzit despre chestii de-astea de la un coleg care a luptat în Afganistan, gâfâi Whitt. A văzut lunetişti din trupele speciale cum se antrenau în deşert folosind sătenii pe post de vânat. Aştepţi să iasă într-un spaţiu deschis şi pe urmă vezi dacă poţi să-i îndrepţi încotro vrei tu să meargă. A spus că unii forţează adolescenţi să sară de pe stânci, mânându-i cu împuşcături.

— Deci nu ne mişcăm, am spus. Nu intrăm în joc. Când se întunecă, o rupem la fugă. Dacă nu cumva...

— Ce?

— Dacă nu cumva are vedere de noapte.

Începusem din nou să tremur.

— Whitt, trebuie neapărat să scăpăm de-aici. Dacă Gabe trimite pe cineva să ne găsească, o să-i trimitem direct într-o capcană.

— Atunci vom fi nevoiţi să ne mişcăm în continuare.

Ridică privirea spre versantul văii.

— Poate găsim vreun tunel, sau ceva. Stâncile-alea de-acolo. Eşti gata? Pornim.

Oricât făcea pe curajosul, Whitt ezită o clipă, legănându-se pe călcâie, apoi o luă la goană spre următoarea grămadă de stânci. Am alergat după el, şi abia după ce-am ieşit din umbra ascunzătorii mele au început împuşcăturile.

Am alunecat pe pietriş în timp ce împuşcăturile izbeau pământul de sub mine. N-aveam de ales decât să mă arunc într-o depresiune puţin adâncă. M-am aruncat cu faţa în jos. M-am înghesuit acolo, lipindu-mi corpul de partea laterală a culmii micuţe. Un scorpion auriu, scos din nisip de aterizarea mea, se îndepărtă de mine cu coada curbată.

Whitt se ghemuise după stâncile spre care ne îndreptaserăm, cu o privire zăpăcită. Acum că trăgătorul ne despărţise, nu mai puteam colabora. Whitt îşi acoperi faţa câteva secunde, gândindu-se. Soarele-mi ardea ceafa, pătrunzând într-o piele deja pârlită.

Când am ridicat privirea, Whitt se bătea uşor în piept şi arăta cu degetul în vale, spunând ceva pe muteşte.

"Îl îndepărtez eu."

Arătă spre gura văii, deasupra noastră, spre panta care ducea spre cer. Arătă spre ochii lui.

„Tu du-te repede-acolo sus. Încearcă să te uiţi la trăgător. "

Am ridicat degetul mijlociu.

„Ia du-te tu-n mă-ta. Îl îndepărtez eu. Tu fugi pe culmea aia."

Ştiam că eu alergam mai bine, şi având în vedere experienţa mea din ring, eram cea mai stăpână pe propriile picioare dintre noi doi pe stâncile alea abrupte. Da, faptul că mă transformasem în ţintă era mai periculos. Dar n-aveam timp de galanteriile răsuflate şi de doi bani ale lui Whitt. Voiam să scap din vale cu viaţă.

Whitt oftă. Când privi din nou spre mine, mi-am lovit palma cu pumnul.

„Vezi că-ţi dau!"

Whitt îşi muşcă buza, gândindu-se ce variante avea. Înainte să apuc să-i mai adresez vreo ameninţare, fugi.

— Dobitocule, am spus printre dinţi.

M-am întors şi-am luat-o la fugă, urcând pe versantul văii. Muşchii coapselor mi se încordară. Am simţit o durere cumplită în timp ce urcam treptele din piatră. Picioarele-mi alunecară în nisip, dar am reuşit repede să urc, aproape ajungând la gura văii.

Auzeam împuşcături răsunând în valea de sub mine.

M-am prins de ultima culme şi am alunecat spre pământ, lipindu-mă de un grup de stânci. L-am văzut pe Whitt gonind pe lângă un şir de stânci. Gloanţele treceau prin găurile dintre bolovani, groaznic de aproape de capul lui.

Am căutat crestele şi am văzut cu coada ochiului umărul unui om, în timp ce trăgătorul îşi ajusta ţinta. Braţul lui lung era acoperit de uniforma de camuflaj pentru deşert. Faţa-i era ascunsă în umbra unei stânci mari.

Urmă o pauză, apoi răsună o singură împuşcătură în vale. L-am auzit pe Whitt ţipând. Apoi, parcă alunecă, dispărând din raza mea vizuală.

— Whitt! am urlat.

Culmea din faţa mea parcă explodă în timp ce trăgătorul împroşca gloanţe în direcţia mea. Nu am putut decât să stau întinsă cu faţa în mâini, aşteptând să se oprească vacarmul.

Se opri. Când am ridicat privirea, braţul şi silueta din umbră dispăruseră.

Am început să cobor spre fundul văii. Pământul de sub mine cobora în pantă, şi am alunecat. M-am oprit chiar în faţa unei gropi uriaşe din deşert.

Whitt se târa de unde căzuse pe o porţiune îngustă, chiar lângă o prăpastie colosală. Din hăurile întunecate, vântul trecea repede de mine. Partenerul meu avea fiecare porţiune de piele la vedere zgâriată sau lovită. Pe obraz, îi curgea sânge.

— Eşti bine.

Whitt se uită la porţiunea de la umăr a cămăşii, care i se rupsese şi la butonul lipsă. Palmele lui zdrelite lăsau urme însângerate pe materialul murdar.

— Am distrus-o.

În timp ce mă privea, în ochii lui se vedea un zâmbet.

— Am distrus-o, în mă-sa.

Capitolul 50

Intrarea noastră în tabăra Soldaţilor Pământului fu anunţată cu mult înainte de-a avea loc. Răsună un fluier pătrunzător. Oamenii stăteau în grupuri, privindu-ne. Îmi sucisem glezna în lupta din vale, iar Whitt arăta de parcă suferise un accident de maşină. Dar niciunul dintre cei din grupul de zdrenţăroşi nu veni să ne ajute.

Se lăsă liniştea, până când o femeie înaltă, cu părul lung, cărunt şi împletit, făcu un pas în faţă.

— Eu sunt Ocean Devine, de la Colectivul Internaţional al Soldaţilor Pământului, spuse ea. Suntem pe pământurile aborigenilor aici, şi avem permisiunea şefilor lor de trib pentru a ne afla aici.

— Uşurel, băi, Gandalf[37], am spus. N-am venit aici să ne punem cu voi. Suntem detectivi de la poliţia statală, care anchetează nişte dispariţii legate de mină.

— Ce-aţi păţit? se băgă în seamă Shamma, tipa cu dreadlocks mov. Un găligan care purta numai blugi o dădu înapoi.

— A tras cineva în noi, spuse Whitt. Avem nevoie de echipamentele voastre ca să anunţăm autorităţile despre incident. Dacă aveţi oameni în zonă, o să vă rog să le spuneţi să plece. Nu sunt în siguranţă.

— Şi avem nevoie de îngrijiri medicale, am spus.

Am smuls o sticlă de apă din mâinile celui mai apropiat hipiot.

— Dumnezeule mare, credeam că voi eraţi ăia care-şi ajutau aproapele.

— Vă dăm voie să intraţi în tabăra noastră dacă vă lăsaţi percheziţionaţi, spuse Ocean.

— Hai, faceţi-vă de cap. Şi-aşa, hainele lui Whitt mai au un pic şi pică de pe el.

Mi-am târşâit picioarele spre gura peşterii uriaşe unde-şi făcuseră tabăra şi m-am trântit pe una dintre păturile de pe nisip. Mi-am desfăcut braţele şi picioarele pe lâna răcoroasă şi moale.

— Tot mă doare. Eu de-aici nu mă mişc. N-aveţi decât să mă percheziţionaţi de-aici.

În timp ce stăteam întinsă în tăcere pe pătură, simţind că mor, nişte bărbaţi îl percheziţionară pe Whitt, iar două fete veniră

la mine şi mă pipăiră fără prea mare tragere de inimă. Whitt se aşează în apropiere, iar Shamma deschise o trusă medicală.

Nu mi-a scăpat din vedere faptul că unul dintre acei oameni ar fi putut fi trăgătorul. Îi priveam cu atenţie, în timp ce o altă fată îngenunche alături de mine şi începu să-mi frece mâinile zdrelite. Nu era un grup de amatori. Trei dintre cele patru maşini cu tracţiune integrală de ultimă generaţie înconjurau partea din faţă a peşterii. Echipamente la fel de scumpe erau peste tot – laptopuri cu carcasă dură, echipamente radar şi generatoare electrice. Pentru o adunătură de ecologişti, aveau aparatură destul de ca lumea.

Mi-am venit în fire când fata care se îngrijea de mâinile mele rupse o ramură în faţa mea şi începu s-o frece într-un bol.

— Ce mama naibii-i aia?

— E rădăcină de arbore de ceai, zise fata. Am nişte aloe vera pentru arsura solară. Asta-i copita-caprei{38}.

Îmi arătă o cutie de plastic plină de o pastă maro.

— Copita-caprei?

— Aşa-i spune plantei, copita-caprei. E din nordul statului.

— Dar voi ceva medicamente adevărate n-aveţi? am întrebat, cotrobăind prin cutia de lângă ea.

— Noi suntem hotărâţi să folosim numai metode medicale lipsite de cruzime faţă de animale, spuse Ocean.

Se ghemui lângă mine.

— Nu folosim deloc produse farmaceutice provenite din tratamente neetice împotriva animalelor, sau de origine animală ca atare. Aşa că n-avem de ales decât să ne bazăm pe ceea ce putem culege.

Fata mă mânji cu nişte pomadă de-aia de-a ei pe palme. Durerea-mi dispăru aproape instantaneu, dar n-aveam de gând să strig asta în gura mare.

— Amy King a fost pe-aici în ultimele douăzeci şi patru de ore?

— Oamenii voştri intră şi ies continuu de-aici.

Buza lui Ocean se strâmbă a dispreţ.

— Pentru unii cărora le pasă atât de puţin de mediu, se deplasează cam mult ca să facă rost de nişte iarbă. Aruncă gunoi peste tot pe drum. Sticle de apă care se descompun în miliarde de ani. Hai să te întreb, ce-o să faci tu...

— ...într-un miliard de ani? Nimic. O să zac moartă în pământul rece, şi *n-o* să ascult predici despre mediul înconjurător.

— Cam aşa ceva, spuse ea, cu dispreţ. Numai tu contezi. Numai prezentul contează.

— Numai Amy King contează, am spus. Ai văzut-o?

— Detectivul Blue nu are intenţia de a da dovadă de lipsă de respect faţă de cauza voastră, spuse Whitt, din apropiere. Dar fata a dispărut de azi-noapte, şi credem că dispariţia ei ar putea avea legătură cu dispariţiile altor trei mineri, printre care se numără şi sora ei, Tori.

Unele dintre fetele din apropiere schimbară priviri cu subînţeles cu Shamma.

— N-am văzut pe nimeni în ultimele douăzeci şi patru de ore, spuse Ocean, apoi îşi dădu părul după ureche. Şi am observat o crotalie de plastic ieşind dintre firele ei de păr argintii. Crotalia era cusută cu o aţă în cartilajul din partea de sus a urechii ei.

— Ce dracului e aia?

— Asta? întrebă ea. Crotalia asta a fost purtată de un miel australian în vârstă de opt luni. Numele lui era B211349. A fost electroşocat, apoi măcelărit. I-a fost tăiată beregata, apoi a fost consumat.

Am expirat lung şi profund pe nas.

— Şi tu-i porţi crotalia?

— Unii dintre noi ne-am tatuat numele lor, spuse o fată din apropiere.

Îmi arătă partea interioară a braţului ei.

— Îi deplângem.

Nu ştiam dacă să râd sau să plâng, şi nu puteam să opresc câteva semne ale acelei lupte interioare să-mi apară pe faţă. Ocean observă. Femeia înaltă, bronzată se ridică în picioare, şi în timp ce-o urmăream îndreptându-se spre grupul de bărbaţi de lângă maşini, alţi trei bărbaţi veniră din deşert, desculţi şi plini de praf. Unul dintre ei purta pantaloni de camuflaj pentru deşert, dar nu purta bluză. Ocean ne aruncă o privire răutăcioasă, în timp ce ne adăposteam în peşteră. Era genul de privire pe care-o mai văzusem de multe ori. Era privirea cuiva care-şi măsura adversarul pentru o luptă.

Capitolul 51

Am încercat să mă grăbesc alături de băieţii care ne duceau înapoi la mină cu maşina, deşi Soldaţii Pământului nu păreau genul de oameni care să facă lucrurile în grabă. Am folosit unul dintre telefoanele lor cu satelit ca să sun la mină. Gabe Carter încă nu se întorsese din oraş. Pe fundal încă se-auzea alerta pentru Amy.

— Nu ştiu ce-i mai rău, am spus, deplângerea mieilor morţi sau ipocrizia crasă de care se dă dovadă pe-aici. Cât o să dureze până când se descompun toate sculele-astea? l-am întrebat pe Whitt, trăgându-i un şut unui generator în timp ce umblam neliniştiţi prin tabăra Soldaţilor Pământului.

— Şi fătuca aia, Shamma, are machiaj, jur.

— Poate-i machiaj ecologic, spuse el. Oricum, nu m-aş apuca să mă cert cu ăştia. Par destul de pregătiţi. O să-ţi spună că au nevoie de tehnologie pentru cauza lor. Un mic sacrificiu pentru binele comun.

— Da, păi dacă tot vor atât de tare să facă sacrificii, poate c-o să se apuce să facă sacrificii umane.

Ne-am oprit la marginea taberei Soldaţilor Pământului, trecând de stânca de deasupra.

— Felul în care-a vorbit Ocean despre mielul ăla; probabil că ei consideră persoana care l-a omorât drept... altceva. Un criminal. Pentru ei e un război cât se poate de real. Şi ţine minte ce ne-a zis Linebacker. Aproape c-au omorât pe cineva cu cascadoria aia a lor cu compresorul. Nu-i văd purtând casca acelui miner în cazul în care omul ar fi fost strivit.

— Poate c-ar trebui să le verificăm antecedentele, spuse Whitt.

— Sunt de acord. Trăgătorul purta o bluză de camuflaj pentru deşert. Sunt destule cu modelul ăsta.

Am arătat spre două fete care stăteau în cerc în partea din spate a peşterii. Două dintre ele purtau acei pantaloni de armată.

Am ieşit din mină şi am stat în umbra culmii, cu ochii pe şoferi. Speram doar ca Gabe s-o fi găsit pe Amy în oraş. În fiecare secundă în care Amy era dispărută, era în pericol. Nu înţelegeam de ce nimeni nu era în stare să vadă lucrul ăsta. Îmi venea să mă apuc să mă cert cu oamenii de lângă camioane, când fata, Shamma, se apropie de mine.

— Sunteţi aici în legătură cu Danny? întrebă ea.

— Da.

M-am concentrat asupra ei.

— Şi cu alţii. Îl cunoşteai?

Feri capul şi se scărpină în laţele murdare.

— S-ar putea zice că eram prieteni. M-am întristat auzind ce s-a întâmplat. Sunteţi siguri c-a murit? Adică, n-aveţi de unde să ştiţi că nu-i undeva pe-acolo şi... şi-i lipseşte laba unui picior?

— A murit, am spus. Laba piciorului i-a fost mâncată de animalele de pradă, post-mortem.

— Şi ne pare foarte rău pentru pierderea pe care-aţi suferit-o, interveni Whitt, dându-mi un cot.

— Mersi.

Shamma ridică din umeri. Se întoarse să plece, apoi ezită.

— Pot să vă arăt ceva?

— N-avem ti...

— Sigur că da, spuse Whitt.

Am urmat-o pe fată, ocolind versantul culmii, spre un loc îngust cu umbră. Ardeam de nerăbdare să mă întorc în mină şi am rămas în spate. Când am ajuns-o din urmă, Shamma îngenunchease lângă o grămăjoară de pietre, în nisip.

— În urmă cu câteva săptămâni, băieţii au găsit un cangur.

Trasă o linie cu degetul prin nisip, urmărind conturul unui cerc concentric frumos din pietre.

— Era grav rănit. Rana încetase să sângereze, dar cangurul părea să fi rătăcit multă vreme. Era epuizat. A murit aici, la mină.

Whitt se ghemui ca să se uite mai bine la pietre, la moviliţa unde îngropaseră animalul.

— Îi retezase cineva piciorul cu un glonţ, spuse Shamma. Ce fel de om ar fi în stare să facă aşa ceva?

Capitolul 52

Ne-am întors la mină, iar Whitt se duse la centrul medical să-i fie îngrijite tăieturile şi zgârieturile. Soarele deja arunca umbre de după-amiază. Când am ajuns la colţ, la donga mea, l-am găsit pe Gabe acolo. Păşi în faţă, căscând gura.

— Ce dracului s-a întâmplat? Arăţi groaznic!

— A tras cineva în noi.

M-am aşezat pe trepte, epuizată.

— Ne-a vânat cineva-n vale, ca pe câini.

— O, Dumnezeule.

Gabe privi în jur.

— Unde e partenerul tău?

— S-a dus la centrul medical. A căzut într-o crevasă. O să stau aici un minut, că-s moartă de oboseală. Pe urmă mergem direct la şefi. Avem un criminal în libertate. Nimeni nu e în siguranţă.

— N-o să găseşti pe nimeni de la conducerea administraţiei aici, spuse Gabe. Am încercat deja să-i abordez în legătură cu Amy. E o şedinţă la mina din nord, şi toţi ăştia mari s-au dus acolo.

— O să fac rost de aprobare de la poliţie dacă e nevoie, am spus. Închidem mina asta până la noi anchete.

M-am ridicat în picioare şi m-am împleticit.

Gabe mă prinse de braţul pe care l-am întins.

— Cred că-ţi trebuie un pahar cu apă. Probabil că ai insolaţie. Toată eşti prăjită pe braţe.

Îmi întoarse braţul pe partea cealaltă. Pielea era roşie ca focul, până la vârful degetelor. Deja simţeam cum ceafa arsă începea să mă mănânce pe sub guler. M-am aşezat la loc, iar uriaşul se aşează lângă mine.

— Deci nu era nici urmă de ea?

— Nu, spuse el. Au văzut-o vreo doi oameni în oraş, cumpărându-şi cina. A luat o maşină încoace şi-apoi a mai văzut-o cineva îndreptându-se spre donga. Asta a fost tot.

Am încercat să respir adânc. De când aflasem despre Sam, stomacul meu era mereu într-o stare vecină cu greaţa. Nici insolaţia şi nici îngrijorarea mea faţă de Amy nu mă ajutau prea tare.

— Nu pot să cred c-am pierdut-o, am spus eu. Chiar de sub nas mi-a scăpat. De ce n-am recunoscut-o ca pe-o posibilă ţintă? Am pierdut-o, şi l-am pierdut şi pe criminal acolo în vale. Trebuia să alerg direct spre el. Trebuia să fi făcut tot ce puteam ca să-l văd mai bine.

— Harry, tu eşti absolut sigură că ăsta era tipul pe care-l căutai?

M-am uitat la el, şi probabil că privirea mea era înspăimântătoare, pentru că ridică ambele mâini.

— Fac şi eu pe avocatul diavolului pe-aici. Oare să fi fost vreun dobitoc din deşert care încerca să v-alunge de pe pământurile lui? Sau vreunul dintre Soldaţii Pământului care voia să vă gonească?

— Nu încerca să scape de noi, Gabe, am spus, printre dinţi. Încerca să ne *omoare.* Gloanţele loveau pământul de la picioarele mele, măi, dă-o-n mama mă-sii de treabă. Whitt a căzut într-o groapă-n pământ, băga-mi-aş!

— Îmi pare rău, spuse el. Trebuia să întreb. Şefii o să te întrebe exact acelaşi lucru mâine. O să sugereze, exact aşa cum au făcut şi în cazurile lui Hon, Danny şi Tori, că toată povestea nu-i decât o exagerare.

— Iar eu o să le sucesc gâturile-alea de umflaţi!

— N-o să ajungi nicăieri cu asta, râse el.

— Simt că-mi pierd minţile.

M-am frecat la ochi. Mă dureau de oboseală.

— De fiecare dată te învinovăţeşti pentru tot ce se întâmplă?

Gabe mă luă de mână. Abia am băgat de seamă.

— Sau e vorba numai despre cazul ăsta?

— Nu ştiu. Pur şi simplu parc-aş fi blestemată acum. Oricine care are orice legătură cu mine e în pericol.

— Probabil că merită riscul.

Mi-am dat seama că degetele lui le cuprinseseră pe ale mele şi mi-am stăpânit dorinţa bruscă şi atotcuprinzătoare de-a le retrage brusc. Toată viaţa am avut impulsul de a da înapoi în faţa dovezilor de afecţiune.

Erau atât de multe riscuri în a te apropia de Harriet Blue. Părinţii adoptivi care mă avuseseră în grijă. Băieţii care mă iubiseră, cărora le dădeam regulat papucii fără vreo explicaţie atunci când lucrurile începeau să devină serioase; chiar şi simpla prezenţă a periuţei de dinţi a unui bărbat în baia mea cerea prea

multă implicare. Şefii cu care lucram mă considerau imprevizibilă, o fată temperamentală. O parte din mine era sigură că Sam era nevinovat, şi ceva în legătură cu mine adusese acel coşmar în viaţa lui. În mod sigur eu eram de vină. Murdăream oameni. Le aduceam pericolul la uşă.

Capitolul 53

Deşi ştiam bine bătăile de cap pe care urma să le avem, eu şi Gabe ne-am strecurat din mină şi-am ajuns în deşert. Cerul era senin, imens şi plin de stele. Era o noapte fierbinte – căldura zilei orbitoare nu se potolise aproape deloc. O perioadă, am mers în linişte. La fel de firesc ca atunci când eram în pragul uşii mele, Gabe mă luă de mână. Am simţit acele furnicături cunoscute pe gât, izbindu-se de-o greutate din stomac, adusă de amintirea ultimei dăţi când cineva mersese astfel alături de mine. Toate sentimentele mele faţă de iubiţii din trecut erau distante şi dureroase, îmi simţeam trupul răzvrătindu-se. La orizont, purpuriul apusului persista precum ceaţa.

Am găsit o stâncă mare, plată şi ne-am aşezat unul lângă altul, privind răsăritul lunii.

— Dacă voia să te omoare, întrebă Gabe deodată, de ce nu eşti moartă?

Am fost nevoită să mă gândesc o clipă. Experienţa mea în pragul morţii din ziua aceea era ultimul lucru la care voiam să mă gândesc. Cineva încercase să mă omoare, iar ceea ce mă umpluse pe mine de groază era mâna unui străin într-a mea.

— Ştii tu. Viteza şi agilitatea mea incredibilă au salvat situaţia.

El râse.

— Şi Whitt e incredibil de rapid şi de agil?

— Nu, el e doar norocos.

Mi-am adus aminte de povestea lui în timp ce stăteam adăpostiţi sub stânci şi am privit spre mină, întrebându-mă cum se descurca la centrul medical. Îl lăsasem în grija asistentelor care îi dădeau jos blugii şi-i dezlipeau un tricou scăldat în sudoare de pe umeri. Gabe îmi urmări privirea şi văzu pistolul care mi se iţea din buzunarul din spate al blugilor.

— Umbli peste tot cu drăcia aia după tine?

— De-acum înainte, aşa o să fac, am spus, punându-mi repede tricoul peste armă.

— Fac pariu că s-au speriat câţiva bărbaţi care voiau s-apuce şi ei un cur ca lumea şi-au dat de un Glock[39] autorizat pentru uz de către poliţie.

— De unde vin eu, să apuci pe cineva de cur brusc nu e o formă de salut acceptată în general.

— Păi acum eşti în deşertul australian.

Zâmbi.

— Poate-ar fi bine să dai de veste. Să n-o apuce nimeni pe Harry de cur. Nici pe Whitt – şi el o să poarte o armă.

— O să încerc să mă stăpânesc.

— Cred că ăla-i un tip de treabă, am spus eu, aruncând din nou o privire spre mină. Dar nu sunt sigură. E foarte greu să ai încredere în oameni când sunt atât de multe în joc.

— E foarte greu să ai încredere în oameni când nu e *nimic* în joc, spuse Gabe. Dacă te-ai ars destul de tare o dată, o să ai mereu cicatrici. Ţi se schimbă instinctele.

— Pare că vorbeşti din proprie experienţă, am spus.

Zâmbi cu sfială.

— Cât de intim vrei să discutăm?

— *Tu* poţi să discuţi cât de intim vrei. Eu nu recunosc nimic.

Privi spre orizont. Vântul îi aruncă părul peste frunte.

— Am venit aici să-mi stric căsnicia, spuse el.

Capitolul 54

Făcu o pauză lungă după ce rosti cuvintele. Senzaţia de nelinişte din stomacul meu era tot mai puternică. Al meu corp îmi spunea că eram prea aproape de ăsta, că eram prea vulnerabilă. Că dacă-i dădeam voie să mă atragă cu secretele lui, aveam să fiu nevoită să-i ofer şi eu nişte secrete la schimb.

— Povestea noastră a fost una foarte frumoasă, ştii? spuse el. Când l-am auzit pe taică-meu spunând-o la toastul de la nuntă, mi s-a părut inventată. Ea şi prietenele ei se îndreptau spre o galerie de artă într-o seară, îmbrăcate de gală. Cu rochii de bal, cu tot tacâmul. Ceva chestie de-asta caritabilă.

— În timp ce conduceam spre serviciu, am văzut grupul lor. Arătau de parcă tocmai ieşiseră de la o şedinţă foto şi aproape c-am dat cu maşina în spatele unui camion. Apoi s-a deschis cerul şi a început să plouă. Turna cu găleata.

Lăsă brusc mâinile jos.

— O, nu!

Am râs.

— Şi-am început să strig: „Urcaţi, urcaţi!" şi ele intraseră toate-n panică. Parcă erau nişte găini ude. Nu era nici urmă de-adăpost nicăieri. N-au stat nici măcar o secundă pe gânduri. S-au aruncat în maşină.

— Fără să se gândească o clipă că s-ar fi putut să fii vreun criminal înarmat cu un topor?

— Păi, purtam o uniformă de la McDonald's.

Am râs cu poftă.

— Poftim? Câţi ani aveai?

— Nouăşpe.

Durerea din stomac mi se liniştea.

— Michelle a urcat pe locul din faţă, spuse el. Când am ajuns la uşile de la intrare ale galeriei, am întrebat-o dacă nu vrea, în loc de asta, să mergem să luăm o îngheţată. Chiar a acceptat. L-am lăsat încolo de serviciu şi-am plecat împreună.

— Chiar pare inventată povestea asta.

— Nu-i aşa? Partea cea mai nebunească e că un an mai târziu, mă căsătoream cu ea.

Între noi se lăsă o linişte, în care se resimţea o tristeţe autentică.

— Nu era de nasul meu. Era evident din prima seară în care ne-am cunoscut, şi a rămas la fel de evident pe durata logodnei şi a căsniciei. S-a hotărât să se stabilească într-o casă suburbană cu un tolomac de muncitor în construcţii, când ar fi putut să bea şampanie cu vedetele de film, ca familia ei.

— Când am adus-o pe lume pe-a doua noastră fiică, s-a schimbat, oftă el. Ieşea mult. Aveam scandaluri-monstru. Nu mă mai suporta de nicio culoare, ştii?

— Uau, am făcut eu.

— Am considerat c-avea să-i fie mai uşor dac-o părăseam.

— Şi-ai venit aici.

— Da. După o vreme, nu m-am mai întors. Lucram în ture consecutive fără s-o mai sun. I-am dat undă verde. A profitat de asta.

— Copiii ţi-i vezi?

— Ori de câte ori pot, spuse el. S-ar putea să fie mai bine pentru ei aşa. Şi pentru Michelle. Se înscrie la facultatea de drept.

— Facultatea de drept n-o să-i ţină de cald noaptea, am spus.

El zâmbi.

— Nu. Chiar n-o să-i ţină. Şi cred că îngheaţă. Îşi şterse fruntea de sudoare şi scutură stropii de pe mână. Că io-s destul de fierbinte.

Am râs, scoţând un sunet puternic, ca un claxon. Era genul de sunet pe care-l scoteam rar în prezenţa oamenilor pe care nu-i cunoşteam. Îl făcu şi pe el să râdă. Puse un braţ în jurul umerilor mei şi mă ţinu strâns. Am închis ochii, simţind cum stomacul îmi făcea o nouă tumbă. Eram copleşită de încântare şi de groază în timp ce buzele ni s-au unit.

Alertă. Alarmă. Stare de panică. Imagini fulgerătoare prin faţa ochilor mei.

Sam. Fetele moarte. Camera ciudată din fotografiile de pe panoul cazului. Danny. Hon. Tori. Amy. Whitt. Tunelurile întunecate de sub pământ, care duceau din ce în ce mai jos, spre nimic.

„Renunţă”, mi-am spus. „Renunţă dracului, pur şi simplu.”

M-am strecurat în poala lui şi i-am trecut degetele prin părul umed de transpiraţie. M-a tras în jos şi m-a lipit de el, strivindu-mă.

— O, Doamne, spuse el, cu fruntea lipită de a mea.

L-am cuprins de gât cu braţele.

Capitolul 55

„Ce. Mă-sa. Ai făcut?”

Mergeam prin tabăra minieră, încercând să rămân pe aleile dintre clădirile unde erau cazaţi minerii. Umblam fără ţintă, ascunzându-mă mai degrabă de propriile gânduri decât de vreun pericol real. Eram atât de şocată de ceea ce făcuserăm eu şi Gabe în deşert, încât mă opream din când în când şi ridicam privirea spre stele.

„Ce. Mama. Mă-sii?”

„M-am culcat cu un tip în timpul unui caz.”

„M-am culcat cu un tip pe care abia îl cunoşteam în timpul unui caz.”

„M-am culcat cu un tip, aici, acum, la mama dracu-n praznic, când Sam ar putea fi închis pe viaţă, iar cineva alege minerii tineri unul câte unul, ca pe raţe, când cineva ne vânează pe mine şi pe Whitt, se joacă cu noi de parcă am fi nişte piese.”

Până să-mi vin în fire, stăteam în faţa minei. Un camion care trecu uruind pe lângă mine aruncă o lumină mare şi portocalie pe pereţii de stâncă. Ţineam minte vag cum trecusem pe lângă Linebacker, în drumul meu. Acesta fuma o ţigară pe prima platformă a macaralei uriaşe. Îl văzusem, dar parcă nu-l văzusem cu adevărat. În capul meu era o harababură totală.

Dar ştiam ce mă adusese în acel punct. Era ultimul loc în care o văzusem pe Amy. M-am hotărât că nu aveam să mă culc. Nu când mintea-mi era atât de tulburată. Trebuia neapărat să caut acolo, chiar dacă în cele din urmă aveam să fiu oprită şi-avea să mi se spună să-mi mut curul din zona minei în care se lucrează până nu muream cumva. Dacă părea că ştiu încotro mă îndrept, în mod sigur aveau să mă ignore. Am luat o cască de protecţie din cuier şi am pornit prin tunelurile superioare ale minei.

Am studiat atent chipul fiecărui om care-a trecut pe lângă mine prin întuneric, aprobând din cap cu o mină sumbră. „Mă duc să mă întâlnesc cu un martor. Nu e nimic interesant de văzut aici.”

Toţi erau atât de tineri. M-am trezit întrebându-mă cum îşi lăsau atâţia părinţi fiii şi fiicele tinere să plece la o muncă atât de periculoasă, atât de departe. Dar poate că-mi proiectam fanteziile din tinereţe despre părinţi şi îngrijorarea lor pentru copii asupra

tinerilor ăstora. La urma urmei, habar n-aveam cum era să fii fata cuiva, în pragul maturităţii. S-o sun pe mama să-i spun că ajunsesem cu bine acasă după o noapte de pomină în oraş. Să-i dau voie să-mi cumpere lucruri pentru primul meu apartament.

Poate că părinţii adevăraţi n-aveau atâtea nevoi. Nu ştiam. Dac-am fi avut părinţi adevăraţi, oare cum ar fi reacţionat în clipa aceea, având în vedere că Sam era după gratii, iar bărbaţii şi femeile din departamentul meu de poliţie alcătuiau dosarul pentru prima lui înfăţişare la tribunal? Părinţii mei închipuiţi, când mi-i imaginam, erau mai în vârstă decât ar fi trebuit să fie. Aveau ochii larg deschişi, erau speriaţi de moarte şi trăgeau perdelele dantelate în timp ce jurnaliştii le băteau cu putere la uşă.

Îmi imaginam cum îi apăram de presă. Le spuneam să ţină uşa închisă, să nu asculte lucrurile cumplite pe care le spuneau cei de la ştiri. Îmi imaginam cum eram eroina lor în vremurile-astea extrem de grele.

Dar nu, eram singură. Numai eu puteam decide cum să mă descurc, şi până în acel moment nu luasem nicio decizie clară. Tataie mă forţase să vin în mijlocul pustietăţii, unde aproape că murisem, cu tot cu partenerul meu, înainte să-i sar în braţe primului tip care făcuse o glumă de Doamne-ajută în prezenţa mea.

Criticile amare pe care mi le făceam au fost întrerupte de sunetul unui ţipăt scurt. Un vaiet subţire, de surprindere, o pauză, apoi un urlet.

Am încremenit în loc. În clipa aceea eram într-una dintre arterele principale ale minei, care porneau din caverna principală. Un şir lung de becuri aurii atârna lângă mine. Lumina lor abia pătrundea într-un tunel îngust de explorare blocat cu o barieră din lemn pe care scria „NU INTRAŢI”.

Am fixat hăul cu privirea, încercând să detectez orice se afla dincolo de baricadă. Oare chiar auzisem un ţipăt sau o luasem razna din cauza stresului?

Am apucat lanterna din vârful căştii şi am pornit-o cu un clic. Nu mergea. Probabil că luasem o cască de pe un suport cu căşti cu lanterne ce trebuiau reîncărcate. Am aruncat o privire în urmă, spre locul pe unde venisem, întrebându-mă dacă aveam să reuşesc să mai găsesc drumul de întoarcere dacă mă îndreptam spre tunelul principal ca să chem ajutoare.

Ţipătul răsună din nou.

Am scos pistolul.

Capitolul 56

„Te omor! Te omor, lua-te-ar dracu!”

Cuvintele răsunau prin tunelul minuscul, izbindu-se de pereţii întunecaţi şi producând ecou.

Soldatul privi silueta detectivului Blue la intrarea în tunelul de explorare, activând carabina şi trăgând piedica.

Apăsă „redare” pe micul reportofon din mâna lui. Ţipătul lui Amy era strident.

„Ajutor! Să mă ajute cineva!”

— Cine-i acolo? strigă Blue.

Soldatul merse pe furiş cu spatele, încet, ajungând după colţul tunelului. Odată învăluit în întuneric, îşi trase ochelarii cu viziune nocturnă pe faţă şi-i porni. Se auzi un zumzet uşor, apoi un nor gri începu să-i plutească prin faţa ochilor.

După aceea, ea îi apăru în faţă. Se furişa înainte, prin pământul moale, cu un picior în faţa celuilalt, cu şoldul în faţă şi cu pistolul întins, strâns cu ambele mâini, gata de atac. Avea mişcările lente, calculate, ale unui păianjen. Soldatului îi plăcea s-o vadă astfel, în modul de atac. Merse cu spatele, făcând paşi tot mai mari, până când ajunse la o distanţă potrivită. Cu reportofonul în buzunar, acoperind sunetele înăbuşite ale reluării înregistrării, se întoarse şi apăsă din nou pe redare.

„Ajutor! Să mă ajute cineva!”

Se opri, se lipi de peretele tunelului şi o urmări furişându-se spre el, pe nevăzute. Luă una dintre mâini de pe pistol şi o întinse în faţă, iar el observă uşorul tremur al acesteia, singura parte din corpul ei care nu era încordată ca o bucată de sârmă, gata să plesnească. Îi vedea chiar şi muşchii gâtului flexându-se, şi o singură venă umflându-i-se pe fruntea transpirată. Se apropie mai mult. Era aproape deasupra lui. Ochii ei erau ca două găvane albe în lumina ochelarilor cu viziune nocturnă. Era chinuitor s-o vadă trecând fără să se întindă, fără s-o atingă în treacăt, fără s-o ciupească zdravăn.

Probabil că respirase prea puternic, pentru că ea se întoarse repede şi începu să orbecăie prin întuneric.

— Unde eşti? întrebă ea.

— Chiar aici, răspunse el.

Soldatul o lovi cu piciorul în tibie, făcând-o să cadă în faţă, apoi o plesni peste faţă. Pistolul îi zbură din mână în tunel. Ea se

întinse în praf, dar, ca un bun boxer, nu rămase la pământ mult timp. Se năpusti asupra picioarelor lui, iar el nu-şi putu stăpâni un hohot de râs în timp ce cădea în praf cu tot cu ea.

Hazlie tigroaica aia mică. Nu putea rezista unei cotonogeli ca la carte.

Dar ăsta nu era jocul ei.

Soldatul scoase lanterna din buzunar şi-i trase una cu ea în cap.

Îşi pierdu imediat cunoştinţa.

Capitolul 57

Războiul era o chestiune complexă. Nu mulţi îl înţelegeau aşa cum îl înţelegea Soldatul. Mergea încet de-a lungul tunelului, târând-o pe detectiv Blue, inconştientă, de glezne. Aruncă o privire în urmă, spre ea, de parcă i-ar fi putut vorbi, de parcă ar fi putut s-o înveţe ceva cu gândurile lui. Braţele şi mâinile ei treceau peste denivelări şi peste pietre, în spatele capului ei.

El se gândea că războiul implica aspecte ştiinţifice. Calcule strategice. Risc şi recompensă. Probabilitate, aşteptări, managementul informaţiei. Războiul putea fi măsurat în milioane de variabile, în care mediul optim era comparat cu tehnologia disponibilă, nivelul de pregătire şi calitatea de lider. Dar pe Soldat îl interesau variaţiunile de ordin moral din cadrul războiului. Felul în care câmpul de luptă putea dezvolta sau distruge loialitatea. Crea eroi. Crea trădători.

Lumea avea nevoie de război.

În timp ce o târa spre gaură, Soldatul avea multe decizii importante de luat. Pe câmpul de luptă, le luase de nenumărate ori. „Ar trebui să moară acest om?”

Era o întrebare pe care şi-o pusese poate de sute de ori. Gonise prin tranşee şi buncăre subterane, trăsese rafale de gloanţe, se trăseseră asupra lui rafale de gloanţe, era plin de praf pe jachetă şi de sânge în ochi, şi peste tot în jurul lui, oamenii urlau.

Goliseră camere în case-capcană, câte una pe rând, măcelărindu-şi inamicii în bazele lor. În timp ce trecea din cameră în cameră cu echipa lui, dădea uneori de câte-un soldat inamic care se zbătea pe jos cu un glonţ înfipt în maţe.

„Ar trebui să moară acest om?”

Uneori, apăsase pe trăgaci. Alteori, îi lăsase să sufere, permiţând ca altcineva să-şi asume meritul pentru moartea lor. Uneori, dacă admirase ceva anume, cum ar fi croiul hainelor lor, sau felul în care se aruncaseră în faţa femeilor când începuseră focurile de armă, trecuse mai departe, fără să apese pe trăgaci.

Se opri şi o privi pe detectiva Harriet Blue cum îşi venea în fire, se rostogolea pe-o parte şi se ţinea de capul plin de sânge. O urmări orbecăind prin întuneric, amintindu-şi unde era, ridicându-se brusc în picioare, încercând să se hotărască ce i se întâmplase.

„Oare-ar trebui să moară?” se întrebă el.

O admira foarte mult. Era un adversar bun. Îi făcea plăcere să se joace cu ea.

Înainte să apuce să se hotărască, ea păru a-l auzi şi alergă spre el. El o apucă de păr şi o trânti la pământ, căzu peste ea şi scoase din nou lanterna de la cingătoare.

O ţinu de păr şi aprinse lanterna. Se asigură că vedea bine gaura din faţa ei, hăul nesfârşit, întunericul.

„Acolo te duci, scorpie ce eşti.”

O ridică, făcu un pas înapoi şi o aruncă.

Capitolul 58

Am alunecat pe pământ şi am întins mâinile. Mi s-au umplut de pământ până când au atins o scândură aflată chiar pe marginea găurii. Ochii-mi erau împăienjeniţi de explozii de lumină purpurie, iar lanterna ardea, acoperindu-mi vederea nocturnă ca un foc nestăpânit. M-am ţinut tare. Loveam cu picioarele în gol.

— Laşule! am spus printre dinţi. Căcat laş ce eşti!

Îmi tremurau braţele. Ştiam că era tot acolo, în întuneric. Dacă mă lovea cu picioarele în mâini, s-ar fi zis cu mine. Aveam să cad direct în hău.

„Sunt şi găuri negre."

Vocea lui Amy îmi răsuna în cap.

„Unele dintre găurile-alea au câţiva kilometri adâncime."

Îmi auzeam propriile strigăte răsunând în adâncuri. Am rămas agăţată şi l-am aşteptat să vină şi să mă termine.

Dar sunetul paşilor lui care se îndepărtau îmi întrerupse respiraţia panicată. Paşii lui îmi dădură puterea de a-mi găsi un punct de sprijin şi de a mă strădui să urc, târându-mă pe burtă. Am rămas întinsă pe pământ şi am respirat, încă ţinând strâns pumni de pământ, de parc-aş fi căzut dacă mi-aş fi dat drumul. Ştiam că dacă ţipam, tunelul avea să-mi ducă vocea până la el.

— Te găsesc eu! am urlat, cu o voce tremurândă. Vin după tine, dobitocule!

Capitolul 59

I-am dat la o parte pe bărbaţii şi pe femeile îngrozite care încercaseră să se înghesuie în jurul meu la intrarea în mină. Probabil că arătam destul de rău, pentru că se deschiseră telefoane şi începură să se dea indicaţii. Puţin îmi păsa. M-am dus hotărâtă direct înapoi la donga noastră. Era evident că Whitt fusese chemat, pentru c-a venit doar în pantalonii dungaţi de pijama. Pe braţul zgâriat de glonţ purta un bandaj alb, gros.

— Dumnezeule, spuse el, în timp ce se apropia de mine. Blue, eşti...

— Nu, nu sunt bine. E aici. Tocmai a... Eram în... În mină.

Nu puteam să-mi trag sufletul. Mă strângea pieptul. Ştiam că era vorba de şoc. Îl văzusem de multe ori în meseria mea. M-am pocnit cu pumnul în piept, încercând să fac aerul să circule.

— E o gaură. Ucigaşul.

Fiecare individ reacţionează într-un mod unic la şoc. Unii încep să sughiţă. Altora le clănţăne dinţii-n gură. Unii se prăbuşesc, devin catatonici. Corpul nu poate face faţă supradozei de teroare, adrenalinei revărsate în vene. Am tuşit şi m-am îndreptat.

— Blue, stai jos.

— Nu. Nu. Criminalul. E aici.

— Stai jos!

— Vreau – un radio!

Whitt mă apucă de umeri şi mă privi în ochi. Vorbi foarte rar.

— Ai o gaură-n cap cât degetul meu arătător de lungă.

Am privit spre el. Ridică un deget în faţa nasului meu.

— Aa.

M-am aşezat pe treptele de la intrarea dongăi noastre. Whitt alergă înăuntru şi-mi aduse un prosop pentru mâini, pe care mi l-am lipit de frunte, pe partea dreaptă. Nu simţeam deloc rana. Senzorii mei pentru durere se închideau în tot corpul. Îmi era frig.

— Ce să fac? întrebă el.

— Evacuează mina. Închide tabăra. Adu-i pe şefi aici. Cheamă-mi un doctor. Găseşte-l pe Gabe. Te-ajută el.

Whitt alergă pe scări şi intră în dongă să-şi găsească telefonul. Vestea atacului se răspândise, iar minerii se furişau din dongile lor ca să arunce o privire spre mine. Am văzut doi iepuraşi-marsupiali la fereastra de vizavi de mine. Le-am făcut semn cu

mâna. Nu mă puteam hotărî dacă eram ruşinată sau furioasă. Când am plecat privirea, am văzut că bluza şi pantalonii-mi erau mânjiţi de sânge.

Capitolul 60

Am rămas pe treptele dongăi, lăsând medicul să vină la mine. Voiam să transmit un mesaj minerilor. Da, era un criminal în libertate. Pericolul era real. Lucrurile nu mergeau ca de obicei.

Hainele-mi erau pline de murdărie, iar jumătate din faţa mea parcă era o mască mânjită de sânge. Când medicul mi-a terminat de şters obrajii şi gâtul, cârpa sterilă era îmbibată în roşu.

— Una la mână, spuse ea, mi se pare-o prostie că nu vrei să vii cu mine înapoi la cabinetul medical. Îţi intră praf şi tot felul de rahaturi în rană.

— O să fiu în regulă, am spus, cu ochii închişi. N-am văzut să scrie „Moarte prin praf” pe prima pagină a vreunui ziar.

— Nu e vorba doar despre asta.

Strânse tare copca. Bazele palmelor ei înmănuşate stăteau pe fruntea mea.

— Cred c-ar trebui să fii într-un elicopter, în drum spre Perth. Ai nevoie de un RMN. S-ar putea să ai o fractură craniană.

— N-am nicio fractură craniană.

— De unde ştii tu asta, măi, deşteapto?

— Mi-am fracturat craniul de trei ori în ring. Cunosc senzaţia.

— Aşadar, boxezi. Asta explică nişte lucruri.

Se auziră paşi, iar Gabe apăru în câmpul meu vizual. Se uită la rana de la capul meu.

— Să-mi bag picioarele!

— E-n regulă.

De-a lungul anilor, încasasem ceva lovituri, deci nu-mi făceam prea multe griji în legătură cu capul meu. Cu toate astea, expresia lui Gabe m-a dus cu gândul la anii de început. Semnele unei bătăi zdravene arată mai rău pe o femeie. Depinde din ce familie vii, dar de obicei e o privelişte şocantă.

Asistenta mi-a dat drumul, şi mi-am trosnit gâtul. Când am ridicat privirea, Whitt şi un bărbat în pantaloni şi o cămaşă albă, imaculată, se alăturaseră lui Gabe, care stătea în faţa mea.

— Harry, el e David Burns. E ofiţerul operaţional de serviciu.

I-am întins mâna mea însângerată. O privi cu groază.

— Păi...

Am lăsat-o să cadă.

— Cred c-ar fi trebuit să m-aştept să fiţi la fel de primitor precum aţi fost şi prima oară când am ajuns aici.

— Îmi cer scuze, doamnă Blue. Echipa de management a fost deosebit de ocupată luna asta.

— Sunt detectiv Blue.

— Sunt îngrozit de povestea asta, spuse Burns.

Privirea i se îndreptă spre rana mea de la cap.

— Presupun corect că aţi fost neînsoţită în mod accidental într-una din zonele noastre operaţionale?

— Am fost neînsoţită în mod intenţionat într-una dintre zonele dumneavoastră operaţionale, am spus. Am cerut ajutor pentru a o găsi pe Amy King acum vreo nouă-zece ore bune. N-am văzut nici picior de om care s-o caute. Mă gândesc că ăsta nu-i accident, nu?

Burns îşi umflă pieptul.

— N-am trimis nicio echipă de căutare, doamnă Blue, pentru că nu există dovezi care să sugereze...

— Acum există, am spus. Am văzut şapca lui Hon.

Gabe şi Whitt se priviră fix.

— Înainte ca ucigaşul să mă arunce-n gaură, a binevoit să-şi aprindă lanterna şi să-mi arate unde-aveam să ajung. M-am uitat în gaură şi am văzut o şapcă atârnând într-o parte a puţului, care avea pe ea drapelul australian. Se prinsese de-o rădăcină, sau de-o piatră, ceva. Era aceeaşi şapcă trăsnită pe care-o poartă Hon Lu într-o fotografie pe care-am luat-o de la locul crimei lui.

Burns pufni, ferindu-şi privirea.

— Adică din dormitorul lui?

— Da, când cineva a fost omorât, ne referim în general la ultimul loc unde a fost văzut drept „locul crimei". Am zâmbit.

— Pentru că e *locul* unde a fost comisă o *crimă*.

— În regulă.

Whitt ieşi în faţă, agitat.

— Jucaţi-vă frumos. Putem măcar să închidem mina, să ne-asigurăm că-i toată lumea în regulă, şi să aruncăm o privire-n gaură.

— Nu putem măcar să facem nimic, domnule Whittacker, spuse Burns, cu mâinile în buzunare. De la bun început, ancheta asta a fost o farsă. Toată lumea chiar *e* în siguranţă. Şi să pornim o misiune de excavare ca să căutăm ce? Indicii? E penibil.

— *Cadavre,* măi, idiotule.

M-am ridicat, poate prea repede.

— Căutăm cadavre. Cred că Hon şi Tori sunt jos, acolo. Poate şi Amy. Dacă nu aprobi o căutare, cobor chiar eu acolo, dă-o-n mă-sa de treabă.

— Doamnă Blue, spuse Burns, aţi suferit o rană gravă la cap. Nu ştiu ce vi se pare c-aţi văzut...

— Sunt *detectiv* Blue, maimuţoi emasculat ce eşti!

Medicul pufni tare, apoi încercă să-şi ascundă zâmbetul.

— Poveştile dumneavoastră n-au nicio logică, spuse Burns în continuare. Aţi umblat pe-aici fără să fiţi autorizată, fără escortă, într-o zonă restricţionată a minei, punându-mă în pericol şi pe mine, şi personalul meu, şi-aţi inventat povestea asta despre cum aţi fost... atacată? Nu l-aţi văzut pe acest presupus atacator, şi totuşi pretindeţi că aţi văzut o şapcă în gaură, care-ar reprezenta o dovadă că...

— Eu îl omor p-ăsta, i-am spus lui Whitt, calm. Dacă nu-l iei de lângă mine în clipa asta, io-l sugrum cu cravata.

— Bun.

Whitt îl luă pe Burns pe după umeri.

— Domnule Burns, ce-ar fi să stăm noi de vorbă acolo...

Când Gabe mă atinse pe umăr, am tresărit, şocată. Parcă-mi trecuse curent electric prin piele.

— Restul echipei de la conducere ar trebui să vină mâine cu avionul, spuse el. Ce-ar fi s-o lăsăm aşa în seara asta?

— S-o lăsăm aşa? am zis. S-o lăsăm aşa! Da, bineînţeles, lăsăm copilul dispărut al cuiva într-o gaură întunecată aflată tocmai...

— Ştiu.

Aprobă din cap, frecându-mă pe umăr.

— Nu-i nevoie să mă convingi. Sunt cu tine până la capăt, Harry.

— Măcar e cineva, am spus. Locul ăsta e... e fără suflet, dă-o-n mama mă-sii. Dacă ăştia din conducere nu ni se alătură, Gabe, o să moară mai mulţi oameni. Garantez asta.

Capitolul 61

Pumnii mei loveau sacul de box din camera de odihnă cu bufnituri satisfăcătoare. Impactul trimitea unde de şoc pe antebraţele mele, spre umeri, prin pieptul meu. M-am întors şi i-am tras sacului vreo câteva croşee puternice în partea laterală, m-am dat înapoi şi mi-am pocnit adversarul imaginar direct în faţă. Îmi era uşor să mă pierd cu totul în antrenament. Aveam destui parteneri de antrenament pe care să mi-i închipui. Îmi imaginam că-l pocnesc pe Nigel în cap pentru că-l arestase pe fratele meu. Îi trăgeam lui Linebacker un pumn în stomac prin surprindere pentru că mă certa ca pe un copil. Îl izbeam pe Burns cu pumnul în rinichi şi îmi imaginam cum se chircea, prăbuşindu-se pe saltea, sfâşiat de durere.

Când m-am întors, trei mineri stăteau în pragul uşii camerei de odihnă şi se holbau la mine. Am scuipat pe podea şi m-am întins după sticla de apă.

— Vreţi să faceţi o poză cumva? m-am răstit.

Bărbaţii dispărură.

În timp ce mă îndreptam din nou spre donga mea, le-am văzut pe Shamma şi pe o altă fată de la Soldaţii Pământului stând lângă linia gardului, ascunse vederii de un stivuitor uriaş. Stăteau ghemuite şi se foloseau de binocluri pentru a privi pământul de dincolo de cauciucurile maşinăriei, spre curtea de transport. Am privit în direcţia în care se uitau ele, dar n-am văzut nimic. Când am ieşit de după unul dintre cauciucurile uriaşe ale stivuitorului, ambele fete ţipară, surprinse.

— Doamnelor.

— Să-mi bag picioarele, ne-ai speriat de ne-am căcat pe noi, spuse Shamma. Ce-ai păţit la cap?

— Am luat una-n căpăţână de la suspectul nostru, am spus, punând mâna pe copci. N-a fost nimeni dintre voi la mină azi-noapte, nu?

Fetele se uitară una la alta. Shamma deschise gura să vorbească, iar prietena ei o întrerupse.

— Ocean a spus să nu vă ajutăm cu ancheta, spuse ea.

— Poftim?

— Trebuie să plecăm.

Trase de Shamma. Fata cu părul mov se ridică repede, privindu-şi sandalele fix.

— Oricine-ar fi fost, l-a omorât pe Danny, murmură Shamma.

— Tu şi Danny aţi fost un cuplu? am întrebat.

— Shamma, trebuie să plecăm.

Prietena ei dădea înapoi.

— Cam aşa ceva, spuse Shamma.

Privirea ei o întâlni pe a mea. Se opri asupra sârmei dintre noi, iar când vorbi în sfârşit, o făcu pe o voce scăzută şi repede.

— Ocean şi vreo doi tipi au ieşit aseară la legat, spuse ea. Au şi nişte chestii înregistrate pe sistemul de camere. Ştii tu, pentru blog. Chestii care-ar putea să ne ajute. Dar nu ştiu dac-o să ţi le dea. Cred că eşti pe urmele lor.

Capitolul 62

Stătea la intrarea în sala de şedinţe a echipei de la conducere, lângă Whitt, şi citeam ştirile pe telefon.

— Legat, am citit. Termen folosit de activiştii ecologişti pentru a descrie legarea cu lanţuri grele a echipamentelor considerate dăunătoare pentru cauză şi ataşarea lacătelor industriale. Activiştii leagă uneori bucăţi mari din echipamentele funcţionale laolaltă sau închid clădirile importante pentru a încerca să oprească producţia.

— Mari şmecheri, ăştia, nu-i aşa? întrebă Whitt.

N-aveam cum să nu caut mai departe pe internet, să dau de informaţii despre Sam. Ştiam că pentru câteva zile, informaţiile despre probele colectate trebuiau oprite în timp ce avocaţii acuzării se pregăteau pentru audierea preliminară. N-aveau de ce să dea toate cărţile pe faţă în faza iniţială. Dar unele informaţii aveau să scape oricum.

Am trecut fulgerător cu privirea peste câteva titluri. Nu eram în stare să citesc mai multe.

„BLUE PLÂNGE ÎN CUSTODIE, SPUN PAZNICII”

„«MI-A SPUS CĂ MĂ OMOARĂ»: VICTIMA LUI BLUE DE PE TRASEUL PENTRU BICICLIŞTI SPUNE TOTUL”

„A CHINUIT ANIMALE, A FĂCUT ÎN PAT PÂNĂ ÎN ADOLESCENȚA TÂRZIE – SPUNE UN PĂRINTE ADOPTIV AL LUI BLUE”

Am făcut clic pe ultimul link, apoi m-am oprit. Nu mă puteam concentra pe aşa ceva în acel moment. Aveam să mă înfurii, iar dacă voiam să-i conving pe cei de la conducere să ne sprijine în căutarea minerilor dispăruţi, trebuia să-mi păstrez calmul.

— De ce stăm aici ca nişte şcolari care-l aşteaptă pe director? am întrebat.

M-am ridicat şi-am deschis cu putere uşa sălii de şedinţe.

Doisprezece bărbaţi şi femei la costum stăteau la o masă lungă de pin. Burns era singurul bărbat care stătea în picioare.

— ...e ficţiune pură, spunea el.

Aproape că se înecă în momentul în care mă văzu.

Gabe se opri din alergat în hol, lângă Whitt.

— Mi-a scăpat ceva? întrebă el.

— Nu, oftă Whitt. Ai venit exact la timp pentru spectacol.

— Bună dimineaţa! Ia te uită, ce mai privelişte. Ia te uită la voi toţi!

Am făcut un gest larg cu braţul, arătând spre masă.

— Sunteţi imaculaţi. Faini cercei, domnişoară. Foarte stilaţi. Mă bucur că aţi petrecut atât de mult timp aranjându-vă pentru şedinţa asta în timp ce trupurile neînsufleţite a patru dintre angajaţii voştri zac putrezind în pământ, aşteptând să fie descoperite.

— Dumnezeule.

Femeia cu cerceii se apucă de piept, privindu-l pe Burns.

— Asta vorbeşte serios?

— Exact despre asta vorbeam.

Burns îşi dădu ochii peste cap.

— Douăzeci de minute-am aşteptat acolo.

Am arătat spre pragul uşii.

— Asta înseamnă încă douăzeci de minute în care familiile lor au aşteptat să afle ce s-a întâmplat cu ei. Vreţi să încetaţi să vă mai prostiţi şi să aprobaţi naibii o căutare, cretini umflaţi în pene ce sunteţi?

— Nu vrem decât să înţelegem situaţia, doamnă Blue, spuse un om mai în vârstă, cu palmele desfăcute într-un gest care îndemna la cumpătare. Domnul Burns tocmai ne punea la curent. Până acum, am înţeles că toată povestea asta are legătură cu dispariţia lui Daniel Stanton.

— Sunt *detectiv*.

Am simţit maxilarul pocnindu-mi.

— Şi da. Daniel Stanton. Hon Lu. Tori şi Amy King.

— Vedeţi dumneavoastră, poliţia din Perth mi-a dat impresia că nu li s-a întâmplat nimic acestor mineri.

Privi spre toţi oamenii de la masă.

— Ni s-a spus, de exemplu, că Hon Lu a fost foarte tulburat de faptul că activiştii au avut o razie la depozitul de hrană, şi probabil c-a părăsit mina de ruşine pentru că nu i-a putut opri. Ni s-a spus că Tori King a plecat pentru că avea probleme în relaţie, şi că sora ei a plecat s-o caute. Deşi o parte din rămăşiţele lui Daniel au fost recuperate, nu există vreun semn în niciunul dintre aceste cazuri, inclusiv al lui, de...

— Jocuri murdare?

Am arătat spre capul meu.

— Nu ţi se pare destul de murdar?

— Ah, da. David mi-a spus despre declaraţia dumneavoastră cum că aţi fi fost... atacată de un bărbat pe care-l consideraţi răspunzător pentru soarta minerilor dispăruţi. Doamnă Blue, serios, trebuie să vă întreb...

— Dacă-mi mai spune careva „doamnă Blue", jur că-mi ies din sărite, am spus.

— Păi nu v-aţi ieşit deja? întrebă el, zâmbind.

— Dragule, i-am zâmbit la rându-mi, nici măcar n-am început.

— În absenţa altor amănunte care să vă confirme povestea, *detectiv* Blue, mă tem că nu pot aproba o operaţiune care să consume atât de mult timp şi bani investiţi în resursele noastre.

Bărbatul mai în vârstă îşi împreună mâinile pe masă.

— Mina a fost închisă azi-noapte timp de cinci ore după... accidentul dumneavoastră. Acest lucru ne-a costat aproximativ şaptezeci şi cinci de mii de dolari. Pe lângă dificultăţile pe care le-am întâmpinat în primele ore ale acestei dimineţi cu activiştii locali, care ne-au scos din funcţiune nişte echipamente, în acest moment ne concentrăm pe repunerea în funcţiune a acestui loc. Nu există probe care să sugereze faptul că Daniel Stanton sau oricare dintre ceilalţi tineri pe care i-aţi menţionat ar fi fost luaţi în vizor intenţionat de cineva, fie din interiorul minei, fie din exteriorul acesteia. Şi cu asta, basta.

— Cu asta, basta, aşa-i?

Cu toţii mă fixau cu privirea, un zid uman sfidător îmbrăcat în mătăsuri şi lână scumpă. Era un tip, evident cel mai tânăr din echipa de conducere, care-avea o expresie foarte vinovată. I-am considerat ruşinea nerostită ca pe un mic triumf, un câştig destul de mare ca să ies din cameră fără să iau ceva la pumni.

Am stat la intrarea în sala de şedinţe şi i-am ascultat cum încuiau uşile în urma mea.

Nici măcar n-am fost afară suficient de mult încât Gabe şi Whitt să-şi dea seama ce să-mi spună. I-am privit, apoi m-am întors şi i-am tras un şut uşii sălii de şedinţe, deschizând-o din nou.

Capitolul 63

Femeia cu cerceii frumoşi ţipă. Patru sau cinci persoane se ridicară în picioare. Ochii se măriseră, iar gurile se căscaseră. Credeam că nimeni din încăpere nu mai văzuse de mult un act de violenţă. De fapt, puteam să pun pariu că exact de lucrul ăsta aveau nevoie.

— Ba cu asta *nu* e basta, am spus, dând la o parte lacătul de pe uşă, care se spărsese şi sărise pe covor.

Cel mai tânăr membru al echipei de conducere părea impresionat în secret.

Whitt se grăbi să intre în încăpere şi începu să bolborosească vrute şi nevrute, încercând să se scuze, să calmeze situaţia, dar l-am redus la tăcere cu o privire.

— Samuel Jacob Blue este fratele meu, am spus.

În încăpere se lăsase tăcerea. Toate privirile erau aţintite asupra mea.

Burns se ridică brusc de pe scaun, vânăt la faţă de furie.

— Ce mama dracului tot bălmăjeşti acolo?

— Să-mi bag picioarele, spuse cel mai tânăr membru al echipei de conducere. Samuel Jacob Blue? Ăsta-i Uciga şul de la râul Georges!

Aruncă priviri prin încăpere, dar niciunul dintre colegii lui nu înţelegea ce voia să spună.

— La toate jurnalele de ştiri au spus. Tocmai a fost arestat în Sydney.

— Sunt aici în văgăuna asta de căcat, uitată de Dumnezeu, pentru că şeful meu vrea să mă ţină departe de toată nebunia creată în presă de arestarea fratelui meu, am spus. A fost arestat acum cinci zile, cu trei capete de acuzare, pentru agresiune sexuală gravă şi crimă. Urmează să mai vină capete de acuzare. Până acum, am ţinut la distanţă zecile de jurnalişti care încearcă să scoată un comentariu de la mine. Sunt la secţia mea de poliţie. Sunt la mine acasă. Îmi umplu telefonul de apeluri, mesaje şi e-mailuri. În clipa de faţă, sunt persoana cea mai căutată pentru interviuri din întreaga ţară.

Am întâlnit privirea lui Gabe. Stătea cu gura căscată. Nu puteam să mă gândesc la ce sacrificam în timp ce cuvintele-mi ieşeau ca un şuvoi din gură. Nu puteam să mă gândesc la ce avea să însemne această poveste odată ce aveau s-o afle minerii, odată

ce oameni de teapa lui Richie şi a găştii lui şi a altor personaje ameninţătoare care umblau prin mină aveau să afle cine sunt. În acel moment, trebuia să îi găsesc pe minerii dispăruţi, şi numai disperarea pură mă împingea înainte.

— Dacă nu organizaţi o căutare a acelor tineri prin mină, am spus, o să încep să preiau apeluri din partea jurnaliştilor. O să le spun unde sunt. O să vină aici ca să mă caute, şi până să apucaţi să vă dezmeticiţi, o să vă treziţi cu ochii întregi ţări, poate ai întregii lumi, aţintiţi asupra acestui loc. Dacă voi credeţi că-s interesaţi de mine, aflaţi c-o să le placă *la nebunie* cazul la care lucrez.

Se lăsă din nou o tăcere apăsătoare, şi abia în acea linişte deplină mi-am dat seama că tremuram din toate încheieturile de furie.

Renunţasem la tot, şi fie că ameninţarea mea avusese efect, fie că nu, nu mai aveam unde să mă ascund.

Capitolul 64

Eram conştient că Gabe era undeva în grămada de oameni adunaţi în jurul biroului de la intrarea în mină, dar n-am dat vreun semn că l-aş fi văzut, şi nici el nu se apropie de mine. Nu ştiam când aveam să discutăm, dar probabil că avea să insiste în legătură cu asta. Îmi era ruşine că sărisem pe el în mijlocul deşertului, că mă folosisem de el pentru a-mi astâmpăra nevoia disperată, primordială, de a fi ţinută în braţe, de a-mi fi distrasă atenţia de la viaţa mea. Mai era şi umilinţa resimţită în urma situaţiei cu Sam. Ca detectiv la Infracţiuni Sexuale, nu reuşisem să fac nimic pentru ca fratele meu să nu comită, sau cel puţin să nu fie arestat pentru unele dintre cele mai cumplite fapte din istoria ţării. Am aruncat o privire peste umăr spre Gabe, care cotrobăia pe birou, în spatele mulţimii. Se uita la ceva pe telefon. Oare era cu ochii pe titlurile din ziare, având în vedere ceea ce aflase? Oare citea despre trecutul meu?

La masa pliantă din faţa noastră, două laptopuri mari fuseseră instalate şi afişau filmări de pe o cameră GoPro care era coborâtă în mină. Identificasem tunelul de explorare în care mă atrăsese ucigaşul şi-i spusesem lui Burns şi muncitorilor pe care-i trimisese despre ţipetele pe care le-auzisem dinăuntru. Erau două rânduri de urme de paşi în nisipul şi pământul din faţa găurii, şi semne clare în locul în care mă luptasem cu bărbatul care mă atacase. Peretele era mânjit cu sângele meu. Dar când am încercat să i le arăt lui Burns, lanterna lui s-a îndepărtat de ele. Era prea încăpăţânat ca să mă ia în serios, chiar şi în clipa aceea.

Whitt şi cu mine am privit spre monitoarele laptopurilor în timp ce GoPro-ul era băgat în gaură. Lanterna de pe el nu scotea la iveală decât un cerc negru. Pereţii stâncoşi se îndepărtau în timp ce camera se afunda în adâncul pământului. Şapca pe care-o văzusem la doar trei sau patru metri adâncime dispăruse.

— Cât e de adâncă? am întrebat.

— Asta are în jur de un kilometru adâncime, spuse un miner tânăr. Cam atât de adânc am intrat în fiecare gaură din partea aia a minei înainte să mergem mai departe.

— Dacă nu s-a prăbuşit, spuse altul. Nu-i nimic care să le susţină.

Ne-am oprit cu toţii şi am privit gaura neagră. Minerii care intrau şi ieşeau din mină se opreau din când în când ca să întrebe

oamenii din spatele mulţimii ce se întâmpla. Curând, începu să iasă la iveală o formă. Fundul circular al minei. Şapca roşie, albastră şi albă.

— Uitaţi şapca! am strigat eu.

— Şi uitaţi fundul minei, spuse Burns, abia reuşind să ascundă faptul că jubila.

— Nu există cadavre. Exact aşa cum am prezis.

Stăteam şi priveam fix în adâncul pământului, la nisipul şi bucăţelele de piatră ce zăceau la suprafaţă. Burns transmise prin radio echipei de conducere că nu găsiserăm nimic. Tensiunea dintre oamenii din jurul meu a scăzu simţitor. Doi sau trei se îndepărtară.

— Staţi aşa, am spus. Ce-i asta?

Am bătut uşor în ecran. Era un obiect lung şi alb care zăcea lângă şapcă. Oamenii din interior primiră un mesaj prin radio şi coborâră uşor camera. Obiectul nu apărea clar. Burns se apropie de ecranul laptopului şi se aplecă până ajunse cu nasul la centimetri distanţă de el.

— E o piatră, spuse el.

— O singură piatră, albă, strălucitoare, într-un tunel plin numai de pietre gri, negre şi maronii?

Burns privi spre mine, scrâşnind din măsele. Se întoarse repede şi ridică o piatră palidă.

— O vezi p-asta? se răsti el la mine. Asta-i o piatră albă! Şi asta-i tot o piatră albă!

Mai făcu câteva gesturi largi, ridicând furios o mână de praf şi pietre.

— Aici cred că-s o mie de culori de pietre, dă-le-n mama mamii lor de pietre!

— Băi! se răsti Whitt. Ce-ar fi să vorbeşti cu colega mea cu un pic mai mult respect?

— Respect?

— Da, un pic mai mult respect, în mă-sa!

Whitt înaintă, facându-l pe Burns să dea înapoi.

— Nu-mi place tonul tău. Putem să vorbim frumos, sau putem să începem să-ţi facem şi mai multe probleme. Tu aproape că-mpiedici bunul mers al unei anchete a poliţiei, prietene.

— Voi îmi împiedicaţi bunul mers al *afacerii.* Sunteţi pe proprietatea mea, fără mandat.

Burns ridică mâinile a exasperare.

— De când e curiozitatea unui poliţist mai presus de... logică? De dovezi! De *realitate,* dă-o dracului!

— Băgaţi-mă-n gaură, am spus.

Whitt şi Burns se întoarseră amândoi să mă privească.

— Ce?

— Am spus. Să mă băgaţi. În gaură.

Capitolul 65

Mi s-a părut o idee bună să cobor cu capul înainte, până m-au coborât cam o sută de metri. Circumferinţa găurii îmi permitea să mă întind şi să ating pereţii în timp ce treceam pe lângă ei. Degetele-mi treceau peste crestăturile pe care sfredelul uriaş le lăsase în lut şi-n noroi. Sângele îmi năvălea în cap. Atârnam acolo, ascultându-mi bătăile inimii cum bubuiau în urechi, şi simţindu-mi copcile de la rana de la cap cum zvâcneau.

„Aici aş fi căzut”, mă gândeam. „Aici aş fi murit.”

— Eşti în regulă, Harriet? întrebă vocea lui Whitt.

Am apăsat butonul radioului portabil legat de talia mea.

— E cald aici, jos.

— Aranjează un pic camera, nu poţi? întrebă el, în replică. Nu vedem decât pământ.

Am îndreptat camera de pe partea din faţă a căştii mele. Chinga de la bărbie îmi tăia maxilarul. Transpiraţia începuse să-mi alunece spre nas. Radioul lui Whitt pârâia când şi când între transmisii. Îl auzeam pe Burns în fundal. Încă se smiorcăia în legătură cu siguranţa, timpul şi banii, cu faptul că decizia de a mă trimite jos fusese una ridicolă.

— Eşti la vreo trei sute de metri, zise Whitt.

În timp ce macaraua mă cobora lin în beznă, mă întrebam cum aveam să mor dacă puţul se prăbuşea brusc. Un scrâşnet brusc. Răsuflarea mi se tăia. Aveam pământ în ochi şi în gură. Respiram încet în timp ce coboram, urmărind umbrele care dansau pe pereţi.

— Şase sute de metri.

Hamul îmi învineţea umerii. Nu îndrăzneam să mă mişc ca să câştig un pic de confort. Dacă alunecam, aveam să intru în picaj patru sute de metri spre fund, în beznă absolută.

— Nouă sute douăzeci.

— Cred că văd fundul, am şuierat.

Era incredibil de cald. Transpiraţia mi se scurgea pe braţe şi de pe vârfurile degetelor.

— Văd şapca.

Macaraua cobora în continuare. Mă apropiam mult prea repede de fundul puţului.

— Stop! Stop!

Cablul care mă ţinea se opri scrâşnind, zăngănind şi tremurând în maşinăria îndepărtată. Am luat şapca lui Hon şi am legat-o de ham.

— Unde ţi-e piatra albă? întrebă Whitt.

Am întors capul şi-am găsit-o. Era o piatră albă, lungă şi subţire, care zăcea pe pământ, la suprafaţă. Am întins mâna. Eram la doar câţiva centimetri de ea.

— Coboară-mă un pic.

Răsunară două zăngănituri puternice, şi-am coborât brusc treizeci de centimetri. Am apucat piatra şi-am tras de ea.

Degetul mi se rupse în mână, plesnind.

Capitolul 66

Am început să sap frenetic, îndepărtând nisipul şi pământul de pe mână, de pe braţ, de pe umărul îngropat acolo. Hon se pleoştise pe fundul găurii, cu un braţ ridicat peste o movilă de pământ. Nu i se vedea decât încheietura unui deget deasupra liniei pământului, arătând ca o piatră palidă şi subţire. Căldura extremă din gaură şi solurile bogate începuseră să-i descompună cadavrul, slăbindu-i pielea şi tendoanele din jurul degetelor şi făcând-o să semene cu aluatul.

Am îndepărtat nisipul din jurul feţei lui Hon. Gura căscată a mortului vomita un puhoi continuu de nisip de pe buzele-i înnegrite. Camera mea de filmat transmitea imagini spre biroul de sus, plin de oameni.

— Iisuse, ei sunt, îl auzeam pe Whitt prin radio. Întoarceţi-vă. Întoarceţi-vă toţi. Scoateţi-i pe oamenii ăştia de-aici.

Am auzit strigăte de groază la radio. Am încetat să mai îndepărtez nisipul şi am rămas acolo, privind spre cadavrul pe jumătate cufundat.

— Trage-mă sus, te rog.

Stăteam la intrarea în mină, încă purtând hamul, recunoscătoare că simţeam soarele pe faţă. Am băgat degetul lui Hon Lu într-o pungă şi i-am dat-o lui Whitt. Cei din Perth trimiteau o echipă ca lumea de la criminalistică să coboare în gaură şi să excaveze orice era acolo, asigurându-se că tot pământul şi nisipul din jurul cadavrelor era băgat în pungi, în caz că existau fibre sau fire de păr care-ar fi putut ajuta la identificarea criminalului.

Mulţimea cu laptopuri din jurul mesei se împrăştiase. Bănuiam că acest lucru se întâmplase mai ales din cauza faptului că oamenii se grăbiseră să le povestească prietenilor lor ceea ce văzuseră. Deja se răspândeau veştile cu viteza unui incendiu de vegetaţie. Am ridicat privirea spre linia gardului şi am văzut vreo doi mineri vorbind cu Soldaţii Pământului dincolo de sârmă, arătând spre mine, în jos, spre pereţii înalţi ai minei. David Burns se făcuse nevăzut cu totul. Mă bucuram. Nu ştiam ce-aş fi fost în stare să-i fac dacă-l vedeam, având în vedere că tocmai ieşisem din gaura în care aproape că fuseserăm obligaţi să lăsăm cadavrele.

— Câţi crezi că-s acolo? întrebă Whitt.

— Nu ştiu.

Mi-am dres vocea.

— Cel puţin doi. Când am înlăturat nisipul din jurul umărului lui Hon, am văzut laba unui picior care nu era al lui, proptită lângă el. Dar nisipul era prea instabil. Mă tot afundam.

Whitt mă bătu uşor pe umăr şi se duse să dea nişte telefoane în Perth. N-am ştiut că Gabe se apropia de mine până când nu s-a oprit în faţa mea.

— Salut.

— Salut.

L-am privit în ochi, încercând să descifrez ce simţea. N-am reuşit. Îşi băgă mâinile-n buzunare.

— Păi, se pare c-o s-avem un circ pe cap, spuse el. Câţi oameni vor ăştia să trimită?

— Păi, o să fie un medic legist, o echipă de extracţie, vreo doi fotografi. Cel mai probabil o să scoată cadavrele de-acolo repede şi eficient, o să le-arunce intr-un elicopter şi-o să le trimită înapoi spre Perth. Totul o să fie foarte discret. Nu vor să sperie restul minerilor.

— Cred că mă întorc la muncă, oftă el. Nu vreau să fiu prin apropiere când o să-nceapă să-i scoată. Crezi c-o să fie şi jurnalişti?

— Nu ştiu. S-ar putea să nu aibă vreun motiv să vină dacă echipa duce cadavrele la Perth destul de repede.

Nu eram sigură că echipa de la Medicină Legală avea să reuşească să intre şi să iasă din mină înaintea jurnaliştilor. Minerii stăteau deja aproape de noi şi ne făceau poze cu telefoanele. Aveau să alerteze presa doar de dragul distracţiei. Căutau să dea interviuri, să aibă parte de zece secunde în faţa camerelor. Plictiseala de viaţă face aşa ceva din om. Îl transformă într-o vedetă de reality show în devenire.

Gabe îmi studia expresia feţei. Ştiam despre ce voia să vorbească, dar nu ştiam sigur dacă eram în stare să deschid subiectul chiar în clipa aceea.

— Îmi pare rău pentru fratele tău, spuse el. Dacă vin jurnaliştii...

— Mersi, am spus. Mă descurc eu.

M-am îndepărtat de el, prea confuză în legătură cu ceea ce făcuserăm şi prea îngrozită de ceea ce văzusem acolo, în adâncul pământului, ca să mai vorbesc cu el.

Capitolul 67

Până la sosirea echipei de extracţie se lăsase deja noaptea. Whitt şi cu mine am petrecut după-amiaza la biroul de la intrarea în mină, revizuind notiţele pe care le luaserăm şi urmărind oamenii care intrau în mină. Echipa de conducere aprobase închiderea completă a minei din partea de nord, dar asta nu-i împiedicase pe oameni să umble în continuare pe-acolo. L-am văzut cu coada ochiului pe Richie printre ei, şi pe Linebacker. Veştile despre descoperire au circulat repede prin mină şi au revenit la noi, profund distorsionate.

Cineva ne adusese cafeaua şi prânzul. În timp ce stăteam acolo şi încercam să mănânc, am auzit un grup de mineri aflaţi la jumătatea dealului. Vocile lor străbăteau suprafaţa de forma unui bol cu pământ prăfuit, ajungând până la noi.

— ...zicea c-a găsit vreo zece cadavre acolo jos.

— Nu, nu, *ea* a căzut acolo. În timp ce-o salvau pe ea au găsit *un braţ.* Dar asta-i tot, nu sunt cadavre.

— Davo a aflat de la Richie... tot felul de bucăţi, degete, chestii de-astea. Şi o frânghie şi nişte bandă adezivă.

Le-am aruncat o privire urâtă minerilor şi se retraseră. Dar până să se aprindă lămpile portocalii cu sodiu şi până să dispară soarele dincolo de orizont, se mai întoarseră câteva zeci, care stăteau pe deal în grupuri. Când veni elicopterul, începură să arate cu degetul şi să facă poze.

— Ai zice c-au şi ei măcar unul acolo jos care să pară că jeleşte, i-am spus lui Whitt. În caz că vine presa.

— O să spună că erau în birouri, îi consolau pe membrii familiilor, spuse el. Dacă sunt aici, jos, când vine presa, o să trebuiască să răspundă la întrebări dificile despre asta.

Am recunoscut-o pe una dintre femeile care-au coborât din elicopter. Taylor Fink, cea cu părul portocaliu şi cu pielea albă ca laptele, îşi puse geanta grea jos şi-mi strânse mâna. Pentru o femeie atât de frumoasă, avea o poreclă groaznică, „Finkles”, ce-o urmărea peste tot. Mă ducea cu gândul la pistrui şi riduri, ceea ce nu mi se părea corect, pentru că n-avea multe, nici de unele, nici de celelalte.

— Detectiv Blue, spuse ea. Ce grozăvii mi-aţi mai pregătit?

Lucrasem cu Fink la câteva cazuri grave de trafic de carne vie din Sydney Făcusem o razie la un bordel din Cambelltown{40} şi

găsiserăm două sclave sexuale moarte în beci. Ne-am îmbrăţişat. S-ar fi putut s-o ţin un pic cam mult.

— Ce faci pe-aici? am întrebat. Ai plecat din Sydney?

— Da, acum sunt în Perth.

Zâmbi larg.

— Singurele lucruri care m-ar determina să mă mut atât de departe ar fi banii sau un bărbat.

— Ar trebui să-mi dau seama după zâmbet despre care e vorba?

Făcu un semn cu ochiul.

Am condus patologul şi toată echipa spre gaură şi i-am lăsat acolo.

Când luna ajunse sus, iar curiozitatea majorităţii populaţiei de la mină se potoli, trei dintre poliţiştii de la Medicină Legală, bărbaţi, ieşiră din mină cu o targă acoperită cu un cearşaf. Silueta de sub cearşaf nu era întinsă, ci ghemuită pe-o parte, cu un braţ ridicat. Era Hon.

Taylor se îndreptă spre mine. Purta un costum din hârtie albă şi mănuşi albastre şi avea camera în jurul gâtului. Nimeni dintre noi nu voia să audă ceea ce avea de spus.

— Erau trei acolo jos, spuse ea. Două femei tinere şi un bărbat asiatic, înalt.

— Să-mi bag picioarele.

Am oftat.

— Una dintre femei a murit foarte recent. Între douăzeci şi patru şi patruzeci şi opt de ore. Rigor mortis i s-a declanşat uşor. După cât de livide erau toate cele trei cadavre, se pare c-au fost azvârlite acolo la două ore după deces.

Se aşeză pe marginea biroului şi ne arătă o schiţă pe care-o desenase, cu poziţia cadavrelor în gaură. Una dintre fete căzuse pe-o parte, într-un soi de poziţie fetală, cu picioarele îndoite. Hon căzuse în genunchi peste corpul ei strâmb, cu un braţ ridicat peste o stâncă ieşită în relief. Altă fată căzuse între aceste două cadavre şi se pleoştise cu faţa pe genunchii lui Hon. Fata din vârful grămezii era Amy. În schiţă, n-aveau feţe, n-aveau trăsături, mâinile şi labele picioarelor le erau rotunjite, iar membrele le erau îndoite în poziţii ciudate. Am urmărit echipa cum muta o altă targă în elicopter.

— Sunt ceva semne în legătură cu ce i-a ucis?

— O grămadă, spuse Taylor. Una dintre fete are uite-aşa o gaură în piept.

Făcu un cerc cu circumferinţa cât o minge de tenis cu mâinile.

— Dac-aş fi în locul tău, spuse Taylor, băgându-şi caietul sub braţ, aş începe să-i iau p-ăştia la întrebări ca lumea, să aflu cine are-o armă mare şi puternică pe-aici.

Capitolul 68

Soldatul o urmări pe detectiv Blue în timp ce elicopterul se îndepărta în noapte. Văzu luminile roşii de aterizare reflectându-se în pomeţii ei înalţi, transformându-i albul ochilor obosiţi într-un roz lucios. În timp ce elicopterul dispărea, faţa ei deveni o mască dură a hotărârii. Stătea în umbra unui excavator din apropiere şi-şi muşca buzele.

„Da, detectiv Blue. Încordează-te din nou. Simte goliciunea cum zvâcneşte în tine. Eşti un soldat. O să-i răzbuni pe cei care-au căzut alături de tine."

Cu fiecare moarte, se călea. Muşchii şi oasele i se concentrau încet. Era acelaşi proces prin care lemnul se transforma în piatră. În acelaşi timp, măruntaiele-i fuseseră roase, până când Soldatul ajunsese doar o carcasă, care nu putea purta încărcătura inutilă a iubirii, a spaimei, a dorinţei. Înlăuntrul lui nu era loc pentru milă. Când începeau să răsune împuşcăturile, se izbeau de pereţii lui interiori, astfel încât n-avea niciodată parte de linişte.

Când privirea ei se ridică pentru a o întâlni pe a partenerului, ochii-i luceau de ură în întuneric.

— O să începem să căutăm în zonele de locuit, spuse ea. O să confiscăm arma lui Linebacker şi o s-o verificăm. Dă un telefon la Perth. Ne trebuie mai mulţi oameni. Ne trebuie o echipă care să meargă şi să caute prin tabăra Soldaţilor Pământului. O echipă care să caute prin mine.

Era ca o regină nebună. Ca un comandant atât de distrus de bătăliile pe care le purtase, încât refuza să vadă limitele propriei puteri. Echipa de conducere avea să-i refuze toate indicaţiile. Dar nu asta conta în clipa aceea, în clipa aceea conta doar chemarea războiului.

În timp ce partenerul ei alerga prin noapte, Soldatul o urmări pe detectiv Blue pe după excavator, într-un spaţiu dintre două camioane şi în umbrele din spatele intrării în mină. Acolo o urmări cum stătea în întuneric, cu pumnii încleştaţi pe lângă corp.

Vedea că ei îi venea din nou să plângă. De când sosise, nu avusese parte nici măcar de-o clipă în care să poată lăsa garda jos. Lui îi făcuse plăcere să vadă sentimentele ei pentru fratele ei apărându-i pe faţă ori de câte ori arunca o privire de-o secundă spre titlurile din ziare, pe telefonul ei. Îi plăcea să-i vadă muşchii

gâtului încordându-se, s-o vadă înghiţind în sec, tulburată, de fiecare dată când afla o ştire sumbră.

Of, plânsul. Ce plăcere vinovată ar fi fost. Să renunţe la tot şi să se lase copleşită de suferinţă.

Detectivul Blue îşi drese glasul, îşi încordă maxilarul şi se întoarse.

Nu vărsă nici măcar o lacrimă.

Capitolul 69

Am dormit agitată, parcă făcând schimb de coşmaruri cu mine însămi. Am visat că strigam din fundul găurii, urlând de nebună la cercul de lumină cenuşie de deasupra mea, cu picioarele prinse sub trupul neînsufleţit al lui Amy. Când nu eram în gaură, eram în pat, dar corpul meu era paralizat de groază. O siluetă întunecată se plimba prin cameră, atingându-mi lucrurile, stând deasupra lui Whitt în timp ce acesta dormea. M-am smuls din visare, într-o parte a clădirii demontabile răsuna un ciocănit puternic. Whitt dispăruse.

M-am dat jos din pat şi am deschis cu forţă uşa. Eram în maiou şi în chiloţi. Shamma cea cu părul mov era acolo, cu o şapcă trasă peste faţă.

— O să mă bag într-un mare căcat pentru chestia asta, spuse ea, aruncând o privire spre curtea zonei de locuit, îmi puse nişte hârtii în braţe.

— Hai înăuntru, am spus.

— Nu.

Ţopăia cu nerăbdare pe călcâie.

— Trebuie s-o tai de-aici înainte să afle Ocean că sunt la mină. Ne-a luat pe toţi deoparte. N-avem voie să vorbim cu nimeni de la mină până la noi ordine.

— De ce încearcă să vă stea în cale? am întrebat. Nu vrea să-l prindem pe-ăla care face toate grozăviile-astea?

— Nu ştiu, frate.

Shamma oftă.

— Io niciodată nu ştiu care-i treaba. Io-s aici, în deşert, doar fiindcă vreau să opresc mina. Încerc să-mi urmez visul, ştii ce zic? Nu vreau să fiu implicată-n crime şi căcaturi de-astea.

— Shamma.

Am apucat-o de bluză înainte să apuce să plece.

— Crezi că există cineva în tabăra voastră care să fie suficient de periculos încât să fie răspunzător pentru aşa ceva?

Fata se zbătu.

— Auzi, colega, ăia periculoşii-s în mină, zise ea. Io ieşisem la legat cu vreo lună-n urmă şi unul m-a prins şi m-a dat dă pământ. Şi m-a dat ca lumea, mă, omule. Dup-aia m-a scuipat.

— Te-a scuipat?

— În faţă.

Aruncă o privire spre gard, din nou.

— Mi-a zis harşi.

— Ce-i aia harşi?

— Nu ştiu. Dar n-a mai pus nimeni mâna pă mine-aşa, ştii cum zic? Am fost io la ceva proteste la viaţa mea, şi-au fost dure, dar nu aşa dure. Io cred că ăsta mi-ar fi făcut ceva rău dacă nu eram în mijlocul minei. Parcă s-a supărat rău de tot.

— I-ai văzut faţa? am întrebat-o. Poţi să-mi zici ceva despre el?

Shamma se eliberă din strânsoarea mea şi plecă în fugă.

Am privit spre hârtiile pe care mi le pusese tânăra în braţe. Erau copii xerox de calitate proastă de la două dintre camerele de luat vederi din tabăra Soldaţilor Pământului. Una dintre camere era îndreptată spre partea din spate a peşterii, urmărind un grup de Soldaţi ai Pământului care dormeau pe saltele pe pământ, unii adunaţi laolaltă, alţii tolăniţi de unii singuri. La început, nu mi-am dat seama care era scopul pozei, până când am distins o formă între stâncile vizibile prin gura peşterii. Era silueta întunecată a unui bărbat care traversa tabăra mergând printre camioane şi cărând o armă mare după el.

Capitolul 70

Aşa cum se întâmplă de obicei cu corporaţiile mari în momente de criză, cei mai mulţi din şefii minei dispăruseră. Un David Burns cu faţa cernită ne făcu un tur al minei, încercând în acelaşi timp să pară dornic să coopereze cu noi şi să mă ţină departe de birouri ca să nu mai dărâm vreo uşă. Ne adusese cappuccino în pahare de hârtie imaculate. Mă întrebam care era raţia de cafea pentru membrii elitei.

În câteva minute, ne-a fost clar că plimbarea lungă şi cafelele de la butic erau singurele gesturi prietenoase de care aveam să ne bucurăm.

— O să începem cu stabilirea punctelor de control la intrările şi ieşirile din mină, am spus. Închideţi toate ieşirile mai mici, restricţionaţi fluxul de oameni şi camioane spre cele două porţi principale. O să am nevoie ca nişte oameni de-ai voştri să se ocupe de căutări.

Burns asculta în tăcere, privind fix pământul.

— Eu şi Whitt vom căuta în zona de locuit astăzi. Am şi nişte interogatorii de făcut cu anumiţi oameni. O să confiscăm arma lui Aaron Linbacher şi o să o trimitem să se facă teste balistice asupra ei, laolaltă cu orice arme pe care le descoperim. Contravenţii legate de arme, atacuri violente...

— O să vreau să-mi predaţi toate imaginile surprinse de camerele de supraveghere din mină în ultimele câteva săptămâni, am continuat.

Ne-am oprit în faţa biroului administrativ.

— Bine.

Burns îşi aranjă cravata.

— Din păcate, ai menţionat doar un fapt concret cu care sunt de acord.

Am deschis gura, dar nu mi-am găsit cuvintele.

— Interogatoriile.

Aprobă din cap.

— Sunt de acord cu interogatoriile. Poţi să le faci.

— Ce?

— O să transmit planurile tale echipei de conducere, bineînţeles, dar pot să-ţi zic de pe-acum că răspunsurile o să fie aceleaşi. Propunerea ta încalcă unele dintre principiile noastre esenţiale de-aici, de la mină.

Ridică din umeri, a neajutorare.

— Nu putem restricţiona mişcările oamenilor care intră şi ies din mină. Încetinirea vehiculelor în timp ce intră şi ies pe porţi, pentru a fi percheziţionate cu lux de amănunte o să încetinească rău de tot activitatea din locul ăsta. Nu e practic, pur şi simplu. Asta ca să nu mai vorbim de siguranţă. Trebuie să ne asigurăm că putem duce vehiculele de urgenţă în diverse părţi ale minei într-o clipă.

L-am privit pe Whitt. Expresia feţei lui era impasibilă.

— Verificarea cazierelor? Aici trebuie să adopt aceeaşi poziţie ca şefii noştri. Şi percheziţionarea zonelor de locuit? Nici să nu te gândeşti. În jurul minei se desfăşoară activităţi la limita legalităţii.

Întinse palmele.

— Avem aici bărbaţi şi femei care muncesc din greu, oameni cu familii, care trăiesc într-un mediu cu un nivel ridicat de stres. Nu pot să te las să mergi până la capăt şi să arestezi o mare parte din populaţia minei pentru contravenţii minore legate de droguri în căutarea cuiva despre care...

— Nu căutăm droguri, căutăm arme!

— În căutarea cuiva despre care nici nu suntem siguri că e măcar la mină.

— Înţelegem că sunt droguri la mină, spuse Whitt, cu blândeţe. Ne-am face că nu vedem.

— Nu vorbesc numai despre droguri. Ştim că aici există prostituate. Sunt şanse să existe DVD-uri piratate şi pornografie. Şi dacă găsiţi într-adevăr arme? Suntem în deşertul australian. Avem aici membri ai personalului cărora le place să plece la vânătoare de porci sălbatici şi de canguri. Probabil că locul ăsta e plin ochi de arme.

— Căutăm o armă foarte exactă, îi explică Whitt. Nu-i vreo pârâitoare de-aia de vânat porci.

Burns făcu un gest de lehamite din mână.

Mă străduiam din greu să-mi găsesc cuvintele.

— Tu eşti conştient că avem un dement în mină? E un nenorocit de criminal în serie dus cu capul în mina asta. E pe-aici, pe undeva. Am dovezi fotografice cu el umblând prin tabăra Soldaţilor Pământului de la nici doi kilometri distanţă. Am scos cadavrele a trei tineri din mina voastră. Fuseseră împuşcaţi de la distanţă. Fuseseră *vânaţi ca... animalele.*

Burns mă fixă cu privirea.

— Nu-mi spui nimic din ce nu ştiu deja, detectiv Blue.

— De fapt, împiedici bunul mers al căutărilor noastre, am spus. Adică... nu pot să cred că tu nu faci tot posibilul ca să găseşti persoana care-a făcut asta.

— Cred că diferenţa dintre mine şi tine, detectiv Blue, e că eu sunt un om care are o perspectivă de ansamblu.

Stătea drept în faţa mea şi flutura din mâini, cu gesturi largi.

— Am în subordine peste cinci mii de membri ai personalului aici. Sunt... sunt ca un tată pentru ei. Sunt responsabil cu siguranţa lor. Cu fericirea lor. Cu productivitatea lor. Încearcă să-ţi închipui lucrul ăsta. Încearcă să ai perspectivă de ansamblu. Încearcă să-ţi închipui cum e să ai *cinci mii* de copii care au cu toţii foarte mare nevoie de tine.

Îşi aduse palmele laolaltă, astfel încât erau la doar un centimetru depărtare una de cealaltă.

— Ai o îndatorire foarte concretă, înţeleg asta. Dar e o slujbă care necesită o perspectivă în amănunt. Acum, eu nu pot să-mi sacrific grija faţă de perspectiva în ansamblu pentru a avea grijă de nevoile perspectivei în amănunt.

Căldura mi se strecura pe ceafă. Încheieturile pumnilor îmi trosneau, iar unghiile mi se înfigeau în palme. Whitt se mişcă din instinct, punând un picior între mine şi Burns, pentru eventualitatea în care aveam să mă reped asupra lui. Dar, o dată în viaţă, eram atât de supărată încât nu mă puteam mişca.

Burns ridică din umeri a treia oară, descărcându-şi fizic povara pe care i-o pusesem pe umeri. Era un om de care nu se putea lipi nimic, nici măcar morţile despre care eram sigură că aveau să urmeze refuzului lui de-a lua atitudine.

Capitolul 71

Am dat buzna în camera de odihnă, cu Whitt pe urmele mele. Oamenii din zona cu consola de jocuri se opriră şi se întoarseră. Mulţimea adunată în jurul canapelelor începu să şuşotească. Am găsit iepuraşii marsupiali exact acolo unde spuseseră minerii c-aveau să fie – se antrenau la aparatele de sport. Micuţa blondă, Jaymee, stătea întinsă pe podea şi făcea nişte abdomene trase de păr, iar Beth, cea înaltă şi brunetă, ridica vreo şaizeci de kilograme bune. Era ajutată de o fată agitată cu ciorapi cu sclipici. M-am îndreptat spre ea şi m-am strecurat în faţa fetei care-o ajuta pe Beth, luând greutatea şi punând-o înapoi în suport.

— Măi!

— Am nevoie de tine, am spus, aplecându-mă peste bară, cu capul în jos, spre Beth.

— Ştiam io c-o să-ţi vină cândva mintea la cap.

Beth zâmbi şi-şi muşcă buza inferioară.

— Dar de obicei nu îmi ofer serviciile fără o programare în prealabil.

— Am nevoie de voi toate. Afară. Acum.

Whitt mă întâlni în curte.

— Ce faci? întrebă el.

— Forţez un pic regulile, am spus, aşteptând în timp ce prostituatele se adunau în jurul meu.

— Care-i treaba, dulceaţă?

Beth îmi dădu la o parte nişte praf din deşert de pe umăr. Îmi privi copcile de pe frunte.

— Are careva nevoie de-o mătrăşeală?

— Încă nu. Vă numesc pe toate ajutoarele mele. Neoficial. Am nevoie de ajutor cu ancheta crimelor ăstora şi ăştia din conducere pur şi simplu nu vor să mă ajute. Trebuia să-mi dau seama de treaba asta şi să apelez întâi la cei dezavantajaţi. Dar asta e.

— O, suntem ajutoare! strigă Jaymee, bătând din palmele-i transpirate. Ajutoare într-un caz de crimă!

— Vreau să daţi de veste că aţi fost jefuite, i-am spus lui Beth. Spuneţi-le minerilor că sunteţi în căutarea unei grămezi de bani, şi mergeţi din uşă-n uşă. Băieţii ar trebui să fie dispuşi să vă lase să le umblaţi prin lucruri dacă le băgaţi un pic de vrăjeală, nu?

Doar să fiţi rapide, relaxate şi prietenoase şi să vă uitaţi prin cât mai multe donga posibil.

— Ce căutăm de fapt? întrebă Beth.

— Arme.

Mi-am scos telefonul şi am deschis pagina de internet pe care o găsisem. Le-am arătat tuturor telefonul, încet.

— Căutăm arme de genul aceleia pe care-o vedeţi aici, în rândul de sus. Vedeţi luneta aia mare? Probabil o să găsiţi de-astea.

Am derulat imaginile pe ecran.

— Astea sunt puşti de vânătoare elementare. Sunt uşor de găsit. Noi căutăm de-alea mai complicate. Alea mari şi scumpe. Când vedeţi arme ca astea, vreau să le faceţi poze cu telefonul şi să mi le aduceţi mie.

— Şi dacă-i în vreo cutie? întrebă o roşcată. Nu putem să le cerem să le deschidă, pur şi simplu.

— Faceţi o poză cutiei, am spus. S-ar putea să fie de folos. Mai vreau ca una dintre voi să se infiltreze în biroul administrativ şi să îmi facă rost de o listă cu numele tuturor membrilor personalului minei. Listele de prezenţă. Trebuie să fie undeva la vedere; sunt verificate în fiecare zi. Doar numele, fără altceva. O să trimit numele la secţia mea şi o să obţin nişte verificări de cazier.

— Mă duc eu la biroul administrativ, spuse Jaymee, zâmbind. Îl ştiu pe Terry, care lucrează la recepţie. Ăla da ciudat.

— O să pierdem toate ceva venituri dacă facem chestia asta, spuse Beth. Carnetul meu cu programări e plin.

— Vă plătesc eu, am spus.

— Vă plătim amândoi, spuse Whitt.

Fetele zâmbiră în semn de apreciere şi plecară, lăsându-ne singuri în curte.

— Nu putem decât să sperăm că, oricine-ar fi, ţine arma lângă el, i-am spus lui Whitt. S-ar putea să fie o pierdere totală de vreme dacă arma e într-unul dintre camioane, sau dacă o ţine-ascunsă undeva în deşert. Dar e cea mai bună variantă la care pot să mă gândesc.

— E un plan bun. S-ar putea să reuşim să descoperim ceva. Ce facem cu arma lui Linebacker?

— Asta-i următoarea mea şmecherie, am spus.

Capitolul 72

Lenny Xavier avea slujba la care visase dintotdeauna. În copilărie, avea o obsesie: jocurile mecanice{41}. Mama lui îşi făcuse un obicei din a o lua pe alte drumuri spre centrul comercial, pentru că atunci când Lenny vedea jocurile mecanice, se grăbea spre geam şi se uita la comorile dinăuntru. Jucăriile cele mai apropiate de gaură erau mereu cel mai uşor de prins, dar de cele mai multe ori erau aiurea – pachete de cărţi sau ursuleţi roz. Premiile ca lumea erau în colţul aparatului – pistoale cu apă şi seturi cu arcuri şi săgeţi. Riscul consta în faptul că putea să înhaţe în sfârşit un premiu cu braţul cromat şi alunecos, iar la jumătatea drumului braţul să se clatine şi să lase premiul să cadă.

Tensiunea resimţită când urmărea acele degete de oţel înfigându-se în grămada de comori era adesea mai satisfăcătoare decât câştigul. Într-un fel, când premiul cădea prin gaură, era mai puţin palpitant decât când zăcea acolo, după geam, şi parcă-l chema.

În cabina macaralei de 250 de tone de la marginea crevasei, Lenny simţea acelaşi fior tăcut, electrizant, pe care-l simţise direcţionând braţul aparatului în copilărie. Vedea la sute de metri în jos în crăpătura uriaşă din pământ. Vântul fierbinte al deşertului îi ciufulea părul în timp ce stătea pe scaunul operatorului, cu geamul deschis lângă el. În clipa aceea, ridica o piesă veche dintr-un excavator aflată pe o poliţă la optzeci de metri de suprafaţă.

Mâinile lui Lenny se mişcau cu naturaleţe pe butoanele de control, ghidând manetele lucioase cu mişcări imperceptibile. Cârligul de la capătul cablului se strecură cu uşurinţă în crăpătură, iar Lenny se ridică din scaun în timp ce-l ducea la câţiva centimetri de bucata enormă de metal.

Mick, un bărbat dolofan care stătea afară, chiar în faţa macaralei lui Lenny, duse staţia radio la gură. Difuzorul de lângă Lenny pârâi şi porni.

— Mai vreo nouăzeci de centimetri-n jos, Lenny. Pe-ormă adu-l înapoi. Terminat.

— Recepţionat, şefu'. Terminat.

Radioul bipăi şi se opri.

Lenny coborî cablul încă nouăzeci de centimetri, apoi îndreptă din nou maneta spre el însuşi, auzind pocnetul cârligului care ajunsese sub braţul excavatorului.

Radioul pârâi din nou. Purici. Ajustă cadranul, trecând de pe una dintre frecvenţele din mină pe alta. Încerca să-şi găsească şeful. Între frecvenţe, auzi din întâmplare o voce.

— Dacă ajungi la mină, te las să scapi cu viaţă.

Lenny coborî privirea spre Mick, care nu folosea radioul. Mâna şefului său se ridica şi cobora uşor, facându-i semn lui Lenny să ridice cablul. Lenny se întreba dacă dăduse peste un post de radio sau peste un semnal de frecvenţă foarte înaltă de la camionagiii de pe o autostradă îndepărtată. Dar până la cea mai apropiată autostradă erau vreo patru ore bune. Şi nu auzise de niciun post care să n-aibă legătură cu mina prin apropiere.

— Apelant, poţi să repeţi? Terminat.

— Dacă ajungi la mină, te las să scapi cu viaţă.

Lenny privi fix radioul. Părul de pe ceafa i se ridică, dar doar pentru o perioadă scurtă. Scăpă de sentiment. Luă radioul şi acţionă comutatorul pentru a retrage cârligul şi cablul.

— Oricine-ar fi pe canalul ăsta, ai ajuns pe frecvenţa minei. Alege altă frecvenţă, colega.

Nu răspunse nimeni. Lenny îşi dădu seama că transpira. Se şterse pe frunte cu încheietura mâinii.

Se auzi brusc zgomot, un trosnet dinspre unul dintre stâlpii de oţel aflaţi chiar lângă geamul deschis. Lenny opri retragerea cablului şi se ridică. Deschise mai larg geamul. Răsună încă un trosnet puternic, iar Lenny văzu nişte scântei strălucitoare sărind de pe oţelul de deasupra pervazului. Pe pământ, Mick se întoarse şi ridică privirea fixă, cu ochii mari, spre el.

Se auzi un bâzâit, apoi încă un trosnet, iar fereastra de lângă el se făcu ţăndări.

— Rahat!

Se aşează înapoi în scaun. Fusese pregătit să-şi dea seama când macaraua se afla sub presiune; când vântul bătea prea puternic, iar electricitatea statică din aer făcea maşinăriile să scoată scântei. Dar acea situaţie era diferită.

Apucă radioul.

— Mick? Băi, Mick! strigă el.

Trecu pe celălalt canal.

— Colega, vezi că-i ceva...

Un alt geam explodă în faţa punţii macaralei. Mick se feri, iar Lenny ieşi grăbit din macara şi sări în camion. Apoi sări din el şi i se alătură şefului său, privind în sus spre macara.

În timp ce ei aşteptau, gâfâind amândoi în soarele deşertului, radioul din mâna lui Mick pârâi din nou.

— Dacă ajungi la mină, te las să scapi cu viaţă.

Capitolul 73

Stăteam la colţul cabanei lui Linebacker, privindu-l pe Whitt cum se pregătea să bată la uşă. Ca un şcolar cu părul bălai, după cum se purta de când îl cunoscusem, minciunile, înşelătoria şi încălcatul protocolului n-aveau să-i pice bine lui Whitt. Părea un om foarte diferit de cel pe care mi-l descrisese când eram ghemuiţi în deşert, încolţiţi. Alcoolicul, hărţuitorul, detectivul neliniştit obsedat să vâneze prădătorii care-i scăpaseră. O parte din mine admira faptul că revenindu-şi din cea mai grea perioadă a vieţii lui, Whitt părea să fi reuşit să facă o nouă fiinţă din firea lui de odinioară. Cumva, fiind atent la detalii şi ocupându-se de cele mai mici lucruri – făcutul patului, călcatul cămăşilor, lustruirea pantofilor – evita gândurile negre. Poate că aveam ceva de învăţat din comportamentul lui.

Uşa cabanei se deschise.

— Domnule Linebacker, spuse Whitt, zâmbind.

— Ce-i? Care-i treaba?

— Speram să puteţi veni cu mine până-n sala de mese.

Whitt îşi îndreptă partea din faţă a cămăşii.

— Facem nişte interogatorii şi m-am gândit că în calitatea dumneavoastră de şef al securităţii...

— Da, da.

Bărbatul mai în vârstă făcu un gest de lehamite din mână, trântind uşa de la donga după el.

Am văzut-o pe Beth în curtea celei de-a doua zone de locuit, în depărtare, trecând de la o cabană la alta. M-am strecurat pe uşa dongăi lui Linebacker şi am rămas în întuneric şi-n răcoare.

Spaţiul mic mirosea a lac de ghete şi a ulei de puşcă şi era imaculat, la fel ca partea lui Whitt din cabana noastră. M-am dus direct la dulap, trecându-mi degetele peste cămăşile şi pantalonii agăţaţi acolo. Hainele erau agăţate în ordinea descrescătoare a lungimii. Fiecare umeraş era aşezat la exact cinci centimetri distanţă pe cuier. Şi noi ne aranjaserăm uniformele la fel la academia de poliţie. Pe podeaua debaralei erau două perechi de pantofi, cu boturile în afară, care sclipeau de curăţenie. O pereche era din piele maro, una din piele neagră.

Dacă ucigaşul era un fost poliţist, astfel se explicau cunoştinţele sale în materie de arme şi poate şi abilitatea lui de-a ţinti. În Australia era dificil să găseşti pe cineva care să te

pregătească să tragi cu o armă cu bătaie lungă dacă nu eşti fie poliţist, fie cadru militar, sau fără să cheltui grămezi de bani la unul dintre puţinele poligoane din ţară. Chiar şi aşa, fără permis, criminalul n-ar fi putut deţine o armă cu care să omoare în halul în care-o făcea omul nostru. Era o pistă bună.

Am cotrobăit prin partea de sus a dulapului şi am luat o carabină neagră, uriaşă. Am pus-o pe pat. I-am făcut repede o poză cu telefonul, am luat-o şi i-am scos încărcătorul. Era complet încărcată. Eram atât de agitată că-mi ardea pielea. Dar nici dacă găseam arma crimei în camera lui nu era destul ca să-l pot acuza pe Linebacker pentru crime. Găsisem chiloţii victimelor în dormitoarele atacatorilor lor şi nu reuşisem să obţin o condamnare. Am apucat primul sertar al biroului şi i-am deşertat conţinutul pe podea.

Pixuri, creioane, caiete, benzi de cauciuc, chei. Am apucat al doilea sertar şi l-am golit. Fotografii cu femei goale. O revistă numită *Gore Porn.* Am răsfoit-o rapid, simţind cum strâmbam din buza superioară. Mai erau două exemplare în sertar. Am luat un dosar albastru şi am răsfoit documentele înghesuite în el.

Un certificat de naştere. Declaraţii fiscale. Fluturaşi de salariu. Registre de închirieri. Şi un teanc de hârtii capsate laolaltă, marcate cu un blazon australian negru.

M-am aşezat pe pat şi m-am uitat repede peste document. Privirea mi se opri asupra unui rând de litere îngroşate de pe a treia pagină.

Lăsare la vatră MEC 5[{42}].

L-am auzit pe Whitt strigând afară, dar înainte să apuc să mă ridic în picioare, Linebacker deschise cu forţă uşa dongăi. Am scos pistolul de la cingătoare şi l-am îndreptat spre el în timp ce el stătea în prag, înnegrindu-se la faţă.

Linebacker râse scurt, cu ură.

— Asta înţelegi tu prin operaţiuni strict secrete, nu-i aşa? zise el. Superdetectiva lui peşte. Îl pui pe homălău să mă îndepărteze de-aici şi-mi cotrobăi prin lucruri ca vulturii, ai?

Whitt intră în donga. Ruşinea îi fu repede înlocuită de şoc când văzu carabina mare şi neagră care stătea pe pat.

— Vrei să-mi explici şi mie ce-i cu chestia asta?

Am făcut un semn cu mâna spre armă.

— Mie mi se pare că seamănă cu-o armă, spuse Linebacker, cu un zâmbet neplăcut.

— Interesant, i-am spus, zâmbind la rându-mi. Pentru că din câte-mi aduc eu aminte, singura armă pe care-ţi este permis s-o deţii se află la postul de pază.

— Ce fetiţă deşteaptă, spuse Linebacker.

— Aia de la postul de pază tot închisă e?

— Bineînţeles că-i închisă.

— Şi-atunci ce *dracului* e cu asta? m-am răstit.

El se întinse după armă, iar eu am sărit în picioare şi mi-am armat pistolul. Şi Whitt scosese arma, cu ambele mâini strânse în jurul patului, cu ţeava aproape lipită de urechea lui Linebacker.

— Să nu îndrăzneşti să mişti, fir-ai al dracului tu să fii!

— Sus mâinile!

— În regulă.

Linebacker încremeni, cu mâna la câţiva centimetri de patul carabinei.

— Ce-ar fi s-o armezi *tu,* atunci?

M-am oprit în loc.

Simţind că mă prăbuşesc, mi-am lăsat pistolul jos şi am ridicat carabina. Am apucat piedica şi-am încercat s-o trag, dar am descoperit că nu se lovea de nimic. În timp ce degetul mi se îndrepta fireşte spre trăgaci, apăsă în gol, fără să-l găsească. Am întors carabina pe-o parte. Locul trăgaciului era gol.

Linebacker mustăcea.

Am luat carabina în mâini, privindu-i fix carcasa neagră, lucioasă.

— Acuma nu mai faci pe deşteapta, aşa-i, fetişcană?

— Unde sunt piesele lipsă?

— Nu există, rânji Linebacker. Am un prieten în armată care-mi dă arma bucată cu bucată. O dată la şase săptămâni comandă o piesă de rezervă de la armurărie, ca să nu trezească suspiciuni, şi mi-o trimite prin poştă. Ăsteia-i lipseşte piedica, percutorul şi arcul de la cui. În, să zicem, cam vreo trei luni, o să am o armă completă, fără niciun act.

— De ce-ai vrea o armă ca asta fără acte?

— Ca s-o vând, măi, dobitoaco! Tu ai habar cu câţi bani pot să vând o armă de mărimea asta, căreia să nu poată nimeni să-i dea de urmă?

Linebacker miji ochii la mine.

— Eşti bătută-n cap, sau ce-ai?

M-am uitat la dezordinea din pat. Linebacker luă carabina şi o îndreptă spre faţa mea.

— *Pac!* urlă el, apoi izbucni într-un râs sacadat.

Capitolul 75

Stăteam cu ochii închişi în soarele dogoritor, care-mi înroşea dosul pleoapelor. Mă gândeam că poate dacă stau suficient de mult, ard ruşinea pe care-o simţeam.

— Păi, asamblarea pieselor furate şi confecţionarea armelor neînregistrate din ele pe piaţa neagră nu e tocmai de ici, de colo.

Whitt mă bătu pe umăr.

— Sunt şanse mari de condamnare, dată fiind percheziţia ilegală, am spus.

Am scos un geamăt prelung şi zgomotos.

— O să se descotorosească de toate înainte să apucăm să solicităm un mandat prin telefon.

— A, da, ştiu, oftă el. Nu făceam decât să-mi arăt aprecierea faţă de efortul tău. Un efort de a face bine nu trebuie să treacă niciodată neobservat.

O perioadă lungă am mers în tăcere. Simţeam fierbinţeala umilinţei cum mi se revărsa de pe gât şi faţă, dar inima încă-mi bubuia în piept.

— Nu-mi place de individul ăsta, Whitt.

Mi-am privit partenerul.

— Are un formular de lăsare la vatră din motive medicale de la Ministerul Apărării. Deci nu doar că ştim că are prieteni în armată, dar ştim şi că el însuşi a fost cadru militar. Ar avea pregătirea necesară pentru a folosi o asemenea armă, fie că spune că o asamblează pentru a o comercializa sau nu. Avea şi-un exemplar din *Gore Porn* acolo.

— Porno-ce?

— Revista *Gore Porn,* am spus. Hai, nu mai face pe oripilatul. E o fiţuică, dar e destul de populară. Contrar celor ca tine, care nu citesc decât *Grammar Weekly*[43] sau *Quiches of the World*[44]*,* când se-adună laolaltă, tipii citesc nişte porcării bolnave. Cele mai populare rubrici din revista *Broot* sunt tot accidentele cumplite de la locul de muncă şi desigur, pornografia. Combină-le p-astea două, şi-ţi iese *Gore Porn.* Sadism. Operaţii estetice greşite. Filmări cu execuţii şi morţi reale[45].

— Nu văd ce-i aşa de atractiv în chestia asta.

— Chestia cu *Gore Porn* e că te-amuză copios, am spus. Oriunde-am mai văzut revista asta, asta a fost reacţia proprietarului ei – „te-amuză copios”. E scârboasă şi perversă. O

găseşti în vestiarele poliţiştilor, în cantinele de la marină şi în camerele lăturalnice ale cluburilor sportive. Locuri în care femeile n-au ce să caute.

— Te cred pe cuvânt, Harriet.

— Dar îţi spun din experienţă – l-am bătut pe Whitt pe umăr – întotdeauna există doar *un* exemplar. Nu poţi să zici că a cumpărat-o cineva să se-amuze când ai o colecţie întreagă. În dormitorul tău.

— Şi Linebacker câte avea?

— Cel puţin trei. Şi erau numere consecutive. Ştii, eu nu încerc să fac din ţânţar armăsar, doar pentru că am impresia că ăsta-i un tâmpit sadea – ceea ce şi este, evident –, dar când pui laolaltă arma şi stagiul militar, mai adaugi şi faptul că individul ăsta nu-i popular, şi faptul că petrece mult timp umblând pe-aici de unul singur, şi relatările martorilor oculari care spun că l-au văzut chinuind animale. Pe lângă toate astea, adaugi materiale lecturate în privat, care sugerează un soi de excitaţie violentă şi ciudată şi obţii o persoană care – băi!

Un miner năvăli pe lângă mine, atât de aproape şi de repede încât aproape că mă doborî. Fu urmat de încă doi, care se îndreptau spre camera de odihnă. Am auzit strigăte. Whitt şi cu mine ne-am privit fix. Am văzut o străfulgerare de groază pe faţa partenerului meu, apoi am auzit o împuşcătură răsunând în aer.

Capitolul 76

O mulţime se adunase într-o parte a curţii, de-a lungul liniei gardului, ţinându-se strâns cu mâinile de sârmă. Unii dintre bărbaţi strigau, dar cei mai mulţi tăceau.

— Ce dracului se întâmplă?

L-am apucat pe cel mai apropiat miner.

Nu spuse nimic, doar arătă cu degetul.

În deşert, un bărbat înalt şi musculos, cu cască de protecţie, stătea nemişcat, cu mâinile uşor îndepărtate de corp. Stătea cam la trei sute de metri distanţă. Am zărit o macara în depărtare.

— Ce se întâmplă?

Whitt se prinse de sârmă lângă mine.

Bărbatul păru că respiră adânc, apoi o luă în grabă înainte, dând nebuneşte din braţe în timp ce-şi punea tot efortul în goana lui. Începu să alerge într-o parte. La picioare-i explodau nori de nisip. În cele din urmă, groaza puse stăpânire pe el. Se opri.

— O, Hristoase.

Am scos pistolul.

— Îl urmăreşte lunetistul.

M-am îndreptat în goană spre partea din faţă a mulţimii, la poartă. Nu era deschisă destul de larg pentru o maşină. M-am înghesuit şi am închis-o după mine, încuindu-l pe Whitt de partea cealaltă, cu mulţimea, ca să nu mă poată opri în caz că trebuia să alerg acolo. Nu voiam ca minerii ăia să rămână în afara liniei gardului.

Pe câmpii nu exista niciun fel de adăpost. Omul care stătea în deşert nu avea altă opţiune decât să încerce s-o ia la fugă. De oriunde ar fi venit împuşcăturile, veneau de fiecare dată când începea să alerge. Nu ştia dacă să stea nemişcat sau să alerge. Era la mila trăgătorului.

— Să-mi bag una, frate! strigă cineva din apropierea mea. De unde vin împuşcăturile?

— Nu văd! Nu se-aude nimic! Oare-o avea amortizor?

— Trebuie să ieşim acolo!

— Nu iese nimeni acolo.

I-am urmărit opintindu-se în poarta încuiată.

— Toată lumea să-şi păstreze calmul.

— Lenny! Lenny, fugi! ţipă o tânără.

— Unde-i Mick? Mick era afară cu el!

— Să tacă toată lumea din gură!

Simţeam tremurul începând de la gambe şi urcând pe picioare. Trebuia să gândesc.

— Vreau să vă îndepărtaţi cu toţii de gard. Aici sunteţi expuşi.

— Nu putem să stăm cu mâinile-n sân şi să vedem cum îl omoară! strigă cineva. Trebuie s-ajungem acolo!

M-am întors spre omul din deşert, Lenny, care se pregătea să alerge din nou spre gard.

Alergă, iar după vreo zece metri norii de nisip începură să se ridice din nou. Viră într-o parte, se împiedică şi căzu. Se prinse de gambă. Sporovăiala de la gard încetă suficient cât să-i auzim urletul de agonie.

— Fă ceva! urlă fata la mine.

Transpiraţia îmi picura de pe buza superioară. Trebuia neapărat să aflu din ce direcţie veneau împuşcăturile. Nisipul părea a se umfla în dreapta lui Lenny. Dar spre est nu era niciun loc în care trăgătorul să se poată adăposti – decât dacă exista vreo gură de tunel pe care eu n-o vedeam, vreo gaură din care să iasă. Am mijit ochii în lumina orbitoare. Răsuflarea îmi ieşea greoi.

„Totul e asupra ta, Blue. Toţi se uită la tine."

Lenny se târa, încerca să ajungă în genunchi. Am deschis poarta şi m-am înghesuit prin mulţime, închizând-o după mine.

— Asta pleacă! strigă cineva în timp ce traversam curtea în fugă. Nu pleca, târâtură proastă ce eşti! Nu-l lăsa acolo!

O maşină cu tracţiune integrală stătea în capătul parcării de camioane. Uşa şoferului fusese lăsată deschisă. Am sărit în maşină şi-am răsucit cheile.

Maşina avea toată greutatea şi aderenţa de care aveam nevoie. Am călcat pedala de acceleraţie, am întors camionul şi m-am îndreptat direct spre poartă, cu claxonul urlând.

— Daţi-vă la o parte!

Maşina se apropia cu viteză de gard. În timp ce distanţa se micşora, am apăsat pedala de acceleraţie până la podea.

Poarta căzu cu un zgomot cumplit. De pe buze îmi scăpă un ţipăt. Împuşcăturile începură imediat. Geamul din partea şoferului se făcu ţăndări, iar mii de cioburi de sticlă îmi zburară pe umeri şi pe spate. Eram chircită aproape de tot la volan.

Poc-poc-poc-poc.

Nu m-am uitat, dar ştiam că umplea partea laterală a vehiculului de gloanţe. Am auzit curentul de aer ieşind dintr-unul

dintre cauciucurile din spate, care explodase. Ştiam că un glonţ ar fi putut să mi se înfigă-n măruntaie dintr-o clipă în alta. Mai fusesem împuşcată – ştiam că era o bufnitură, o căldură amorţită, apoi acea senzaţie scârboasă de ceva ud care-mi curgea într-o parte a corpului.

Lenny începu să alerge. M-am întins şi am deschis uşa pasagerului, călcând cu forţă frânele în timp ce mă opream lângă miner. Se aruncă înăuntrul vehiculului, izbindu-se cu tot corpul de mine, aproape ajungându-mi cu capul în poală.

Am întors volanul şi-am lăsat motorul să urle, întorcându-mă cu spatele la trăgător şi transformând vehiculul într-o ţintă mai mică. Nu-mi păsa unde aveam să ajungem. Bărbatul aflat în maşină cu mine era viu. Se chirci, plângând, pe bord. Ţinea volanul cu degetele ca nişte gheare.

Capitolul 77

Când s-a lăsat seara, Whitt şi cu mine ne-am retras pe treptele dongăi noastre, după ce petrecuserăm toată ziua interogându-l pe Lenny Xavier. Între noi se lăsă linişte, în timp ce ne gândeam la cele spuse de el cu privire la vocea de la radio care-l anunţa că un joc bolnav era în desfăşurare.

În deşert, Taylor Fink şi echipa ei examinau cadavrul lui Michael Hibbert. Lenny ne spusese că în momentul în care începuseră împuşcăturile, Mick rămăsese întins pe nisip şi refuzase să fugă. Focurile de armă loviseră tot nisipul din jurul lui. Criminalul părea că îl încurajează să participe la cursa lui bolnavă.

— Cred că şi-a dat seama că Mick n-avea de gând să-i intre-n joc, ne spusese Lenny tremurând, în timp ce stătea ghemuit în colţul camerei de odihnă. Apoi a mai răsunat o împuşcătură, şi creştetul capului lui Mick a fost despicat de tot. Dup-aia am luat-o la fugă.

Whitt şi cu mine am primit în după-amiaza aceea vestea că poliţia avea să trimită întăriri.

— Oare criminalul o să rămână aici sau o să plece? m-am întrebat cu voce tare.

Whitt îşi scutură genunchii pantalonilor, gândindu-se.

— O să rămână, spuse el într-un final. Toate elementele din povestea lui Lenny sugerează că ucigaşului îi place spectacolul. O să vrea să vadă viespile agitându-se, acum că le-a dărâmat cuibul de-a binelea.

— Ziua în amiaza mare, am spus. În văzul tuturor. Ăsta s-a pus pe treabă.

— Că bine zici.

Am făcut doar o pauză de cinci minute, dar tot mă simţeam vinovată pentru că Gabe sosise şi nu ne găsise pe mine şi pe Whitt făcând ceva. Când l-am văzut îndreptându-se spre noi, cu casca în mână, am sărit din scaun.

— Ce-i, Harry, te-a muşcat ceva? întrebă Gabe.

— Nu.

Mi-am dat părul la o parte.

— Nu, doar ne adunam gândurile, şi nu voiam să crezi că...

— Cred că păreţi epuizaţi, zâmbi Gabe. Amândoi. Şi toţi minerii vorbesc despre cum ai condus ca o nebună ca să-l salvezi pe Lenny. Puteaţi să muriţi amândoi.

Nu l-am observat pe Whitt plecând de lângă noi. Dar când Gabe îmi puse mâna pe umăr, am ştiut că eram singuri.

— M-am speriat de moarte când am auzit, spuse el.

— A fost în regulă.

Am mers în linişte până la gardul dinspre est şi am privit spre corturile unităţii de medicină legală, care luminau în depărtare.

Privirea îmi rătăci prin deşertul întunecat până când descoperi un convoi de maşini care se îndrepta spre oraş, un lanţ auriu cu roşu care străbătea deşertul, uruind.

— O să plece foarte puţini, spuse Gabe.

— A, serios?

— A, da.

Râse, puţin trist.

— O să se discute mult în seara asta, dar majoritatea o să rămână. Niciunul dintre ăştia nu vrea să pară speriat în faţa celorlalţi.

I-am privit degetele mari prinzând sârma.

— Făceam o verificare de materiale la trei kilometri adâncime la un moment dat, spuse Gabe. Drumul până jos cu liftul a durat cincisprezece minute. E cald la adâncimea aia, şi aerul nu e bun de respirat. Trebuie să porţi mască şi echipament de protecţie. Curgeau toate apele pe mine.

Privi fix cerul.

— Pământul scoate zgomote – nu înseamnă neapărat că se întâmplă ceva. Uruie întruna. Dar din nu ştiu ce motiv, un miner tânăr s-a speriat. Se prăbuşise o mină din apropiere cu o zi înainte, şi probabil că ăsta era foarte sensibil din fire. După un uruit foarte puternic, şi-a lăsat jos toate sculele şi-a-nceput să zbiere: „Se prăbuşeşte!”

— Iisuse, am şoptit.

— La adâncimea aia, cu întunericul, cu presiunea, cu căldura, eşti cu nervii la limită. Mintea *e pregătită* să intre în panică. De cele mai multe ori însă, reuşeşti să-ţi duci treaba la capăt. Dar strigătul puştiului ăstuia ne-a terminat pe toţi. *Pac!* Parcă eram nişte animale.

Clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— În momente ca ăsta eşti pus faţă-n faţă cu propria omenie. Sau cu lipsa ei. Ca să scurtez povestea, tipii ăştia sunt experţi neîntrecuţi în a-şi nega frica. N-o să plece de-aici.

Din proprie iniţiativă, mâinile mele se strecuraseră şi apucaseră gulerul bluzei mele. Materialul era umed de transpiraţie. Fusesem pe cale să intru în aceeaşi panică animalică din momentul arestării lui Sam. „Aş putea să trec prin asta ani de zile", mă gândeam. „Ar putea să nu-mi mai treacă niciodată."

— Cum trăieşti la limită atât de mult timp? am întrebat.

— Îţi obişnuieşti mintea să nu se gândească la chestia asta. Totul stă în negare. Şi crede-mă, într-un loc cum e ăsta eşti atât de departe de tot ce înseamnă lumea obişnuită, încât cele câteva minciuni nevinovate pe care ţi le spui ca să supravieţuieşti vin foarte uşor. Adică, totul e ca un vis, nu-i aşa? Soarele răsare, soarele apune. Nu există zile, nu există luni, iar vremea nu se schimbă niciodată. Aceiaşi oameni vin şi pleacă. Ştii, adevărul e că fie că eşti la douăzeci sau la trei mii de metri adâncime, tot mori dacă se prăbuşeşte toată şandramaua.

Privi fix spre orizont.

— Aşa că te-apuci să-ţi spui minciuni.

Capitolul 78

Whitt şi cu mine stăteam pe patul meu în semiîntuneric, cu spatele la paravan. În jurul nostru, pe aşternuturi, erau vreo şase sau şapte caiete pline cu nume ale suspecţilor, istoricul locurilor lor de muncă şi unde se aflau în mină. Am fixat cu privirea ecranul laptopului dintre noi. Jaymee, iepuraşul marsupial, ne făcuse rost de lista cu membrii personalului. Şi începuseră să vină e-mailuri de la secţie cu cazierele minerilor.

Jaymee îmi adusese şi o sticlă transparentă de plastic cu „vin din mină". Ca să combată interdicţia la alcool din mină şi preţurile mari din oraş, mulţi dintre mineri începuseră să facă ei vin. Precum trăscăul din închisoare, de cele mai multe ori vinul din mină era groaznic – era rezultatul unor experimente nereuşite cu fructe uscate şi roşii, uneori chiar şi cu pâine. Deşi lotul ăsta era groaznic de acru şi plin de sedimente, nu era chiar atât de rău. Am ţinut sticla între genunchi şi m-am bucurat de ameţeala uşoară care mă cuprindea.

— Theodore Ivan Sava, spuse Whitt, căscând. Acuzaţie: agresiune sexuală, vătămare corporală gravă. Condamnare luată la cunoştinţă. Joseph Doyle. Acuzaţie: agresiune, agresiune... măi, dar multe agresiuni mai are ăsta. Condamnare luată la cunoştinţă. Blake Henry Young. Acuzaţie: agresiune, opunerea la arest, atitudinea generală de cretin.

— Categoria a treia{46}, am spus.

Am scris numele pe lista mea de categoria a treia.

— Jessica May Harvey. Acuzaţie: furt din locuinţe, deţinerea unei substanţe interzise. Condamnare luată la cunoştinţă. Mamă. Următorii trei sunt acuzaţi de agresiune sexuală, iar unul dintre ei a avut şi-o acuzaţie de omor.

Am luat carnetul cu categoria întâi şi-am început să scriu.

Whitt începu să râdă brusc.

— David Alistair Burns, spuse el, zâmbind. Deţinerea unei substanţe interzise. Trei capete de acuzare.

— Ce dobitoc, am zis. Nici nu mă miră că n-a vrut să facem verificările. Unde-i al lui Linebacker? Abia aştept să văd cazierul ăluia.

— Nu ne dau dosarele într-o anumită ordine.

Whitt căscă din nou.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă, iar Taylor Fink băgă capul în cameră.

— Aaa, făcu ea. Daţi petrecere-n pijamale?

— Parola e „Sunt obosit şi vreau acasă”.

Patologul se strecură pe pat între mine şi Whitt. Am mutat laptopul ca să-i fac loc.

Deschise un caiet plin de scrijelituri.

— Bun.

Respiră adânc.

— Hai să începem cu ceea ce-am văzut mai înainte în deşert. Bărbat alb, decedat, trecut de patruzeci de ani, uşor obez, cu o rană externă majoră, probabil cauzatoare de moarte. Plagă la nivelul capului, cauzată de o armă de calibru mare. Calota craniană a fost retezată complet. Moartea a survenit cel mai probabil instantaneu.

Îmi luam repede notiţe în caiet.

— Am şi descoperirile făcute în legătură cu cele trei cadavre din mină, dar în cazul lor parafrazez. Cu Amy King s-a jucat puţin. Îi lipsesc degete, are o plagă împuşcată la genunchi şi una la şold. Se pare c-a fugărit-o pe-aici. Sora ei mai mică a murit în urma unui singur foc, de la distanţă mare. A nimerit-o în spate. Hon Lu a suferit câteva răni. Îi lipseau vreo două degete şi o ureche. Arsurile sugerează că şi acestea au fost focuri trase de la distanţă mare. Erau răni menite să-l provoace.

— Colegii tăi au făcut analiza solului din bocanci? întrebă Whitt.

— Da, au făcut-o. Tori şi Hon aveau nisip din adâncul deşertului în partea superioară a bocancilor. Deci înainte să moară au fost undeva în Niciodată Nicăieri. Bocancii lui Amy erau plini doar de nisip din mină. Deci se pare că ea a fost ucisă aici.

— În tuneluri, am oftat. Probabil c-a vânat-o până a ajuns unde lucra ea, pentru că a vorbit cu noi. N-a avut timp să-şi ducă ritualul la bun sfârşit.

— Uite o chestie interesantă pe care-am aflat-o, spuse Taylor. Toţi trei aveau ulei de puşcă pe mâini. Lu avea şi vânătăi care se potrivesc cu frecarea ţevii unei puşti. Toţi trei au mânuit arme cu puţină vreme înainte de a muri.

— Poftim?

M-am uitat la Whitt.

— De ce să fi mânuit victimele noastre arma?

— Habar n-am. Nici n-avem idee dacă au mânuit *acea* armă, arma care i-a ucis. Au mânuit *o* armă, atât, spuse Taylor. Şi descoperirile legate de reziduurile focurilor de armă sunt interesante. Hon şi Tori aveau o cantitate mică pe ei, ceea ce indică faptul că mânuiseră o armă cu care se trăsese la un moment dat. Dar Amy era plină de resturi. Mie mi se pare că ea chiar a tras la un moment dat cu arma pe care-o mânuia.

Am stat în tăcere o perioadă lungă.

— E o vânătoare, am spus eu, privindu-i pe ceilalţi în întuneric. Lenny a spus că înainte să înceapă împuşcăturile, o voce de la radio i-a spus că dacă reuşea să ajungă la mină, avea să scape cu viaţă. Gândiţi-vă. E ca un ritual, îi stimulezi cu o provocare şi-i vânezi ca pe vulpi. Ce-i scoate cel mai tare din sărite pe vânătorii de vulpi? Când vulpile se lasă la pământ. Când Michael a refuzat să fugă ca să scape cu viaţă, a fost executat. Poate că ucigaşul le-a dat celorlalţi câte-o armă ca să facă vânătoarea mai interesantă. Să le dea o şansă de a lupta pentru supravieţuire.

— Lui Lenny nu i-a dat nicio armă, spuse Whitt.

— Nu, dar de data asta vâna ziua în amiaza mare, cu zeci de martori. Şansele ca Lenny să fie salvat existau oricum, întreg spectacolul era destul de tentant pentru criminal.

— Cum îl găsim pe-ăsta? murmură Whitt, privindu-şi fix mâinile. Cum preluăm controlul asupra ritualului?

— Încetăm să mai avem comportament de pradă, am spus.

Capitolul 79

M-am trezit cu sunetul unui elicopter. O clipă am rămas pe loc întrebându-mă dacă mai fuseseră găsite cadavre, dar nu era decât elicopterul de la Canalul Şapte, care făcea ghemele de iarbă uscată să zboare prin curtea zonei de locuit. Minerii mergeau şi se întorceau de la muncă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, dar ştiam că dincolo de poartă avea să fie un număr mare de jurnalişti.

Când am ajuns la sala de mese, Whitt stătea cu un grup de opt poliţişti în uniforme, patru bărbaţi şi patru femei. O cafea neagră mă aştepta în locul în care m-am aşezat.

Whitt mă prezentă fiecărui poliţist, pe rând.

— Chiar aş vrea să ştiu ce-ar trebui să facem noi pe-aici, spuse unul dintre bărbaţi. Ne-a zis Edward că n-avem aprobare din partea şefilor minei ca să căutăm prin cabane. Şi-ăştia din Perth parcă trag de timp pentru un mandat.

— N-o să obţinem niciun mandat, am spus. Oamenii care au atâţia bani şi atâta influenţă au prea mulţi prieteni la Ministerul Justiţiei. Şefii n-o să le permită poliţiştilor să facă publică problema drogurilor din mină la ştirile serii.

— Ce abureală, pufni poliţistul de lângă mine.

— Percheziţiile au loc, dar au loc neoficial.

Am luat o gură din cafea.

— Se fac şi verificări ale cazierelor, dar totul se desfăşoară în mare secret. Am o listă cu membrii personalului minei care au un istoric de incidente cu violenţă sau contravenţii legate de arme. Mă puteţi ajuta cu chestiile-astea. Dar n-avem aprobare pentru arestări. Deci dacă minerii refuză să vorbească, n-aveţi ce să faceţi.

— Care sunt principalii suspecţi? întrebă cineva.

Am scos o fotocopie după actul de identitate al lui Linebacker şi am întins-o pe masă.

— Nu-mi place de ăsta, am spus. Şi da, poate că asta mă influenţează un pic. E un ciudat sadea. Dar dacă instinctele mele-s bune de ceva, ăsta e unul pe care trebuie să-l luăm în considerare.

La masă se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Bun.

Am simţit cum mă înfierbânt la faţă.

— Ştiu la ce vă gândiţi. La ce-s bune instinctele detectivului dacă nu şi-a recunoscut fratele ca fiind un obsedat sexual? Păi, ştiţi ceva, băieţi? Încă nu s-a luat o hotărâre în privinţa vinovăţiei sau nevinovăţiei fratelui meu. Aşadar, la data de azi nu am motive să bănuiesc c-ar fi ceva-n neregulă cu intuiţia mea.

— Sunt de acord cu ceea ce crede Harriet despre individul ăsta.

Whitt bătu uşor în fotografia lui Linebacker.

— Cred că-i nevoie ca doi membri din echipa noastră să-l supravegheze nonstop.

Am despăturit fotografia siluetei misterioase din tabăra Soldaţilor Pământului.

— Am această imagine de la un grup de activişti din afara minei. Nici şefa lor nu-mi place, femeia asta, Ocean Divine.

— Ocean Divine? izbucni o poliţistă tânără. Clasic!

— Ciudaţii ăştia poartă crotalii de la oi moarte. Cine ştie de ce-or fi în stare? Nu cred că ei sunt în spatele acestor crime. Dar în mod cert nu cooperează cu noi, şi vreau să ştiu de ce.

— Richard Lee Macchina.

Whitt puse o fotografie cu Richie pe masă.

— Ăsta-i baronul drogurilor din mină. Richie şi gaşca lui au fost violenţi cu oamenii din zonă. Se ştie c-au jefuit turişti neajutoraţi, şi chiar şi pe membrii mai slabi de înger ai personalului minei care încercau să treacă pe-aici. Dacă ăsta nu-i un soi de joc bolnav de putere, nu ştiu ce e.

— De ce avem un sindicat al drogurilor care funcţionează pe faţă în mină? întrebă un poliţist. Individul ăsta e salariat?

— Nu mă-ntreba, am oftat. Ăsta are voie să-şi facă veacul pe-aici. Face parte din decor.

— Avem şi prostituate care se ocupă de percheziţii în locul nostru, spuse Whitt, zâmbind. Dar deşi ne-au ajutat foarte mult, au fost şi ele răspunzătoare pentru nişte acte de violenţă asupra minerilor. Deci nu au ieşit de tot de pe lista noastră de suspecţi.

— Bun venit în deşertul australian, râse cineva.

Capitolul 80

De când trimiseserăm iepuraşii marsupiali să caute prin zonele de locuit, îmi aduseseră poze cu lucrurile interesante pe care le găsiseră. Erau destule pistoale în mină. Cu atâta masculinitate prin jur, era logic ca unii dintre băieţi să fi adus cu ei pistoale cu care să se dea mari, ba chiar pe care să le fi dus în deşert şi să fi tras cu ele în nişte conserve.

Printre arme erau şi carabine, dar până la acel moment, numai carabine clasice, cu carcasă din lemn, pentru distanţă mică, fără lunete. Erau genul de arme pe care fermierii le dădeau fiilor lor pentru a ţine iepurii la distanţă. Niciunul dintre bărbaţi nu părea să-şi ascundă armele foarte bine. Pozele arătau arme care stăteau sprijinite de pereţi şi pe marginile paturilor. Probabil că exista o oarecare lăudăroşenie în legătură cu ce avea să se întâmple următoarea dată când apărea trăgătorul.

Pe măsură ce ziua trecea, minerii începură să se apropie de Whitt şi de mine, în timp ce noi ne uitam peste caziere şi interogam membri ai echipei de securitate care fuseseră la marginile minei în momentul în care Lenny şi Mick fuseseră luaţi în vizor. Cei mai mulţi nu oferiseră decât piste inutile, zvonuri şi frânturi de discuţii auzite din întâmplare.

Cineva văzuse o străfulgerare în curtea zonei de locuit dinspre est în timp ce se trăgea asupra lui Lenny.

Cineva auzise că omorurile aveau legătură cu o reţea de traficanţi sexuali.

Cineva îl ştia pe un tip din Perth care se ocupa de muniţie şi căruia un tip îmbrăcat cu un costum şic îi cumpărase recent toate gloanţele de calibru 50.

Dispoziţia mi se înrăutăţea simţitor cu fiecare nouă aşa-zisă pistă. Ştiam că acelaşi lucru se întâmpla în Sydney, acum că ziarele îşi nominalizaseră deja suspectul în cazul Ucigaşului de la râul Georges. Cineva trebuie să fi aflat că fratele meu arunca probe undeva în spatele unui depozit. Prietenul prietenului cuiva trebuie să fi scăpat la limită de el, după ce se oferise să-l ajute să mute nişte lucruri care nu-i aparţineau într-un beci care nu era al lui.

Oamenii voiau să fie implicaţi în evenimente traumatice, îngrozitoare. Nu ştiam dacă era din cauză că voiau să înţeleagă o

tragedie sau să se simtă ei înşişi mai bine, sau dacă era vreo fantezie bolnavă făcută să pară adevărată prin minciuni.

Bărbaţii şi femeile din mină se agitau foarte mult. Bănuiam că unii dintre ei rămâneau acolo din motivele pe care mi le explicase Gabe. Dar bănuiam şi că unii, în adâncul sufletelor lor, rămâneau pentru că se temeau să nu-şi piardă slujbele. Erau oameni cu vieţi grele, care avuseseră parte acolo de o siguranţă pe care nu o cunoscuseră altundeva. Rămâneau pentru bani, pentru mâncare, pentru paturi. Rămâneau pentru că poate acasă îi aşteptau soţi, soţii sau părinţi furioşi, şi astfel se aflau într-un pericol la fel de mare.

Mulţi dintre ei aveau aceleaşi suspiciuni ca şi mine despre unii din rândurile lor. Tot auzeam despre actele de violenţă pe care Richie le comisese asupra unor oameni care aduseseră în mină droguri care nu erau ale lui. Fetele păreau să se teamă foarte tare de el şi de haita lui de dulăi înfierbântaţi de soare.

Pe măsură ce lista noastră de suspecţi periculoşi creştea, Whitt şi cu mine ne plimbam de la o cabană la alta, căutându-i pe principalii vinovaţi pentru actele de violenţă şi contravenţiile legate de arme din mină. Erau bărbaţi slinoşi, cu priviri sumbre, care stăteau singuri în cabanele lor mucede şi împuţite sau râdeau în grupuri strâns unite în camera de odihnă.

Din punct de vedere legal, nu aveam absolut niciun drept să-i întrebăm pe oamenii ăştia dacă puteam să le umblăm prin lucruri. Dar era foarte clar ce implica refuzul lor. În timp ce ne confruntam cu ei, priveau feţele celor ce stăteau cu ei la masă şi ştiau că un zvon despre vinovăţia lor ar fi putut să treacă prin jumătate de mină în decurs de o oră. Whitt şi cu mine ne-am băgat pe sub paturi, am scos cutii din dulapuri, am dat la o parte saci cu haine.

Ziua trecu monoton. Până la prânz, jurnaliştii de la poartă, care nu reuşiseră să intre în mină sau să obţină vreun comentariu din partea şefilor minei, începuseră deja să se furişeze spre gardurile laterale, încercând să intre în vorbă cu minerii din parcarea de camioane sau din zona de locuit. Nimeni nu voia să stea de vorbă cu ei, dar am văzut mineri care luau cărţi de vizită. Mi-am ţinut capul plecat. Nu voiam să fiu recunoscută.

— Mă-ntreb dacă sunt şi ceva bani implicaţi în toată chestia asta, am murmurat, ferindu-mi privirea de camere.

— Dacă minerii-s băieţi deştepţi, vor aştepta până la ora trei. Reporterii o să înceapă să se calce în picioare pentru interviuri pentru ştirile de la ora şase.

Doi reporteri începură să ne urmărească pe mine şi pe Whitt de-a lungul liniei gardului, observând că nu purtam uniforme de mineri. De când venise presa, mă obişnuisem să-mi port şapca neagră. Mi-am tras-o mai jos peste faţă când au început să ne strige.

— Hei! Voi sunteţi de la poliţie?

— Ăştia-s buni, am murmurat.

— E din cauza ta, zise Whitt. Pe tine se vede de la o poştă că eşti poliţistă.

— Ce? Ba nu!

Mi-am îndreptat umerii.

— Tot pui mâna pe pistol, spuse el. Ăştia se gândesc: „Asta ori are-o armă acolo-n spate, ori nu-i vin bine blugii ăia deloc”.

— Ba nu asta se gândesc. Se gândesc: „Cine-i femeia asta obişnuită şi ce caută cu traficantul ăla de antichităţi?”

Whitt râse scurt, obosit. Îmi plăcea sunetul râsului lui. M-aş fi bucurat mai mult timp de el dacă n-ar fi fost întrerupt de focuri de armă.

Capitolul 81

Împuşcăturile au început tocmai când ajungeam după colţ, în spaţiul mare şi gol dinaintea sălii de mese. Erau focuri rapide, care parcă spărgeau aerul. Eu şi Whitt am ajuns la marginea clădirii cu provizii. Am privit într-acolo şi i-am văzut pe cei doi jurnalişti ghemuindu-se lângă gard. Camera de filmat fusese deja pornită. De-a lungul gardului, îi vedeam pe ceilalţi jurnalişti cum alergau spre noi prin nisip.

— Idioţii dracului.

Am scos pistolul.

Camera de filmat se întoarse spre mine în timp ce le făceam semne cu mâna.

— La pământ! La pământ!

Minerii trecură în goană pe lângă noi. Eu şi Whitt alergam din poziţia ghemuit spre sala de mese. O tânără alerga afară, izbindu-se cu umărul de uşa din sticlă şi ciobind-o. Auzeam mese şi scaune dărâmate.

Focurile de armă încetară. Am simţit în aer miros de praf de puşcă, dar şi un damf de ouă clocite care mă duse cu gândul la copilăria mea, la nopţile de vară şi la Anul Nou. Încă dinainte să dăm buzna pe uşi am ştiut că era ceva în neregulă în sala de mese. Încăperea era goală.

M-am îndreptat spre bufet şi am luat în mână fitilul ars al unui şir de artificii roşii. Chicotelile şi mustăcelile bărbaţilor de la fereastra din capătul sălii îmi atraseră atenţia. Erau trei dintre membrii găştii lui Richie. Omul cu ochi de şarpe stătea în spatele mulţimii şi filma cu telefonul ridicat. Bărbaţii o luară la goană, iar eu am rămas acolo ca proasta, cu arma lângă mine.

— Doamne. Whitt îmi luă fitilul. Ce aiurea e.

Un om în haine civile intră alergând în sala de mese, cu o cameră de filmat uriaşă după el. Mi s-a părut că n-am făcut decât să tresar, dar văzându-l, m-am înfuriat atât de tare, încât mi-a trezit o reacţie animalică. Pentru o fracţiune de secundă, am văzut o armă, apoi mi-am dat seama că întinsesem braţul şi ţinteam spre jurnalist cu pistolul.

— Aoleu! făcu el. Îmi cer scuze. Tocmai ce-am sărit gardul. Voiam să văd...

— Ai sărit gardul?

Am băgat pistolul înapoi în buzunarul blugilor.

— Bun. Lasă chestia aia jos. Scoate nişte acte. Îţi dau o citaţie pentru încălcarea proprietăţii private.

— Ce faci?

Cameramanul râse.

— Nu cred că vorbeşti serios.

Eram conştientă că gestul pe care-l făceam era prostesc şi meschin, dar pe lângă faptul că umblam după fundul lui Richie şi al membrilor găştii lui, ţipând la ei să vină înapoi ca o profesoară care fugea după un grup de băieţi neastâmpăraţi, n-aveam ce face. Nu ştiam cât aveam să mai pot suporta faptul că nu eram în stare să iau atitudine în faţa unui laş de lunetist care împuşca oamenii unul câte unul, ca pe raţe. Trebuia neapărat să fac ceva. Când l-am prins pe individ de biceps, am înfipt unghiile prea tare, iar el ţipă.

— Nu trebuie să spui nimic, dar orice spui poate fi folosit la tribunal ca probă împotriva ta. Te voi escorta de la locul faptei, apoi vei primi o citaţie pentru a te prezenta la tribunal.

Whitt luă camera şi băgă repede cipul de memorie în ea în timp ce eu îl conduceam pe cameraman afară. Oamenii care ieşiseră speriaţi din sala de mese priveau scena, alături de doisprezece jurnalişti. Furia pe care-o simţeam clocotindu-mi în piept era atât de fierbinte şi de dureroasă, încât nu reuşeam să mă concentrez pe altceva. Nu puteam să mă opresc din a o lua pe calea asta prostească. Nu puteam da înapoi în clipa aceea.

În timp ce-l conduceam pe cameraman prin curte, cu pas hotărât, camerele se opriră asupra feţei mele. Atrăsesem atenţia asupra mea în cel mai prost mod posibil.

— Harriet... Harriet Blue? strigă unul dintre jurnalişti.

— Hei! Nu e detectiv Harry Blue?

Capitolul 82

— Echipele de filmare care anchetează crimele cărora le-au căzut victime câţiva angajaţi ai unei mine dintr-o zonă izolată din Australia de Vest s-au confruntat astăzi cu opoziţia poliţiei. Un ofiţer implicat în acest caz a acuzat un cameraman de încălcarea proprietăţii private, spuse prezentatorul ştirilor. Cameramanul Simon Windell, de la Canalul Şapte, a fost escortat din mină de către detectivul-şef Harriet Jupiter Blue, după ce un incident din mină i-a speriat pe reporterii prezenţi la faţa locului.

Gabe se foi în patul de lângă mine, proptindu-se de perne şi împingându-se mai tare în sus. Ţinea braţul gros în jurul gâtului meu.

— Cum au zis ăştia mai înainte?

— C-am arestat un jurnalist.

Am scos fum de ţigară pe fereastra deschisă de lângă mine.

— Aşa am şi făcut.

— Nu, au zis Harriet Jupiter...

I-am aruncat o privire piezişă.

— Aşa mă cheamă.

Gabe mă privi în întuneric, cu ochii sclipind.

— *Jupiter?*

— Maică-mea era prostituată şi dependentă de droguri, am zis. La ce dracului te-aşteptai?

I-am tras un pumn în coaste.

Am urmărit imaginile din afara gardului care mă arătau pe mine conducându-l pe cameraman afară din sala de mese.

— Membrii echipelor de jurnalişti de la mină au fost şocaţi s-o descopere pe detectiva Blue, care n-a mai vorbit în public de la arestarea fratelui său Samuel Jacob Blue în cazul celor trei crime de la râul Georges.

Urmară mai multe imagini cu mine făcând semn camerelor să dispară din faţa mea după ce-l scosesem pe Simon Windell pe porţile minei. Reporterii strigau la mine pe ecran, dar mi-am plecat capul şi m-am îndepărtat. Eram în siguranţă, în perimetrul minei.

O imagine cu Sam apăru foarte repede pe ecran. Fotografia cu noi doi în grădina însorită.

— Samuel Jacob Blue încă nu a înaintat nicio pledoarie pentru crime, şi nici poliţiştii nu au făcut vreun comentariu din

care să reiasă dacă crimele au legătură cu ancheta surorii sale din Australia de Vest.

Am smuls telecomanda din mâna lui Gabe şi am oprit televizorul de la marginea patului.

— Legătură? m-am răstit. Dacă au legătură crimele-astea de-aici cu cele de la râul Georges, atunci cine dracului le comite? Sam e-n puşcărie, dă-o-n mă-sa!

— Umblă şi-ăştia după senzaţional, spuse Gabe, căscând. Crimele sunt mai palpitante atunci când sunt legate unele de altele.

În calitate de şef al unei echipe mari de mineri, Gabe Carter avea o dongă mică şi dărăpănată numai pentru el. Aşezase patul aproape de fereastra prăfuită, unde putea sta proptit de perete şi bea cafea dimineaţa. Stăteam întinsă pe pieptul lui şi priveam luminile de la macaraua mare sclipind în mijlocul minei, în timp ce scuturam scrumul unei binemeritate ţigări pe fereastră.

— Cum am putut să fiu atât de proastă? am întrebat. Acum m-am deconspirat.

— Eşti prea dură cu tine.

Îmi mângâie firele moi de păr de la ceafă.

— Le-ai transmis jurnaliştilor un mesaj cum că n-ai de gând să le înghiţi porcăriile.

— Au venit aici pentru imagini cu un ucigaş arestat şi au găsit o poliţistă care se umflă-n pene şi-l scoate-n şuturi din mină pe unul de-al lor pentru că a sărit un gard. Nu dă bine. Nu doar că nu-mi sprijin fratele în Sydney, nici măcar aici nu-mi fac treaba ca lumea.

— Harry, tu...

— Ucigaş. Întunecat. Vânător. Răzbunare.

— Ce?

— Ucigaş. Întunecat. Vânător. Răzbunare, am spus, sucindu-i firele de păr de pe piept în timp ce mă gândeam. Danny Stanton a scris aceste cuvinte într-unul dintre caietele lui. Dacă nu găsesc arma, trebuie să aflu care e legătura dintre victime. Oare cuvintele-astea aveau vreun înţeles? Oare ele sunt informaţia-cheie care-mi lipseşte?

— Auu!

Gabe îmi desprinse degetele de părul de pe pieptul lui.

— Vezi că ăsta-i prins!

— Aa. Scuze.

Stăteam în linişte sub cearşafurile reci. În noaptea de-afară se simţea zvâcnind căldura de peste zi. La început, şi cea mai fină atingere a pielii lui Gabe, chiar şi cea de la prima noastră strângere de mână, îmi oferea un refugiu excelent din calea gândurilor la ce se întâmpla acasă. În clipa aceea, acea alinare părea a fi dispărut. În prima noapte petrecută în deşert, nu ştia cine eram sau ce se petrecea în lumea fratelui meu. Cum să nu se fi întrebat ce ştiam, în ce fel eram implicată în ceea ce se presupunea că făcuse Sam?

M-am îndepărtat de el, ghemuindu-mă, dar el mă trase aproape de el cu braţul pe care-l ţinea sub mine şi-şi lipi buzele de urechea mea.

— Nu te mai gândi la Sydney. Eşti aici din capul locului doar pentru că încerci să stai departe de toate necazurile de-acasă.

— Tu acum îmi citeşti gândurile?

Întinse o mână şi îmi dădu o buclă neagră după ureche.

— Dacă încerci suficient de mult, poţi să uiţi de tot ce există în afara gardurilor ăstora. Eu fac chestia asta de ani de zile. Uită de presă. Uită de fratele tău. Acum n-ai ce să faci în legătură cu asta. Concentrează-te doar pe ceea ce se întâmplă aici.

Am închis ochii şi am încercat să-mi închipui mina din mijlocul deşertului ca pe-o planetă într-un univers vast, cufundat în nisip. Pentru o clipă, m-am agăţat de minciuna asta, şi lumea mea mare şi rea mi s-a părut un pic mai mică.

Capitolul 83

Până la ora zece în seara aceea, Gabe adormise deja lângă mine. Ceasul lui intern se reglase exact după turele pe care le lucra în fiecare zi în mină. M-am furişat din patul lui şi m-am întors în donga mea, ca să-l găsesc pe Whitt. Pe patul lui era un bilet în care scria că plecase în oraş. Pentru o clipă, mă copleşi panica, şi am rămas încremenită în întuneric. Poate că toţi poliţiştii care se ocupau de caz plecaseră în oraş. Probabil cei mai mulţi dintre jurnalişti stăteau la hotelul din oraş. Aveau să facă presiuni asupra lui Whitt şi a poliţiştilor pentru a le da detalii despre caz. Aveau să ştie totul înainte s-apuc eu să urc în maşină ca să plec spre mină.

M-am îndreptat spre maşină, încercând să respir egal. La asta mă pricepeam cel mai bine. La a mă aştepta la ce era mai rău. La a nu avea încredere în abilităţile celorlalţi. Bineînţeles că ceilalţi poliţişti nu aveau să discute cu jurnaliştii. Bineînţeles că Whitt nu avea să dezvăluie nicio informaţie sensibilă. Oamenii ăştia erau profesionişti.

L-am zărit pe Whitt la o masă în spatele barului, cu două dintre poliţiste.

— E adevărat? întrebă el.

Mi-am simţit părul de pe ceafa ridicându-se.

— Ce să fie adevărat?

— Jupiter?

Îi zvâcni colţul gurii.

— Al doilea nume al tău chiar e Jupiter?

Am oftat. Poliţistele de lângă el chicotiră. M-am aşezat şi mi-am turnat un pahar de vin din sticla de pe masă şi l-am băut din trei înghiţituri.

— Ce s-a mai întâmplat în ultimele câteva ore? am întrebat.

— Păi una dintre spioanele tale hărnicuţe a venit la mine cu nişte veşti palpitante.

Pe ecusonul poliţistei scria Beckett. Îşi puse telefonul mobil în faţa mea. Pe ecran era o poză cu o cutie neagră de plastic sub un pat de miner făcut în grabă.

— Şi arăta bine. Proprietarul era Ethan Formosa. E ăla de la depozitul de mâncare, care lucra cu Hon. Are câteva atacuri grave în cazier.

— L-aţi verificat?

— L-am verificat.

Rânjetul de mâncător de rahat nu dispăruse de pe faţa lui Whitt.

— Formosa ni s-a opus din răsputeri. Nu voia să deschidem cutia aia în faţa celorlalţi mineri aflaţi la vremea aia prin dongă. Cu niciun chip.

— Păi şi ce era? Era o armă?

Poliţiştii de la masă se opriră, uitându-se unii la ceilalţi.

— Dar-ar dracii, Whitt, vorbeşte.

— A fost, ăăă...

Îşi drese vocea.

— Cred că-i zice costum BDSM[{47}].

Cealaltă poliţistă, Shae, pufni puternic şi-şi acoperi gura.

— Avea mască de-aia cu fermoar, spuse Whitt, chinuindu-se să se stăpânească. Nişte curele, cu catarame. Nişte... *unelte.* Era şi... şi un fel de pompă.

— În regulă.

M-am lăsat pe spate în scaunul meu şi mi-am mai turnat un pahar de vin.

— Înţeleg ce zici.

— Percheziţiile fetelor au scos la iveală şi alte patru cutii negre de dimensiuni mari, spuse Beckett, veselă. Două flaute, un saxofon şi un fagot. Nu m-aş fi gândit niciodată că ar putea exista atât de mult talent muzical într-un loc ca ăsta. Am putea să ne facem o trupă.

— Da, Minerii Prăfuiţi. Şi invitatul lor special, Sadomasochistul Mascat.

Cei trei izbucniră în râs. Tensiunea simţită de Whitt în ultimele zile cedă. Oboseala din trăsăturile lui dispăruse. Deodată, le eram recunoscătoare femeilor de lângă el. În meseria asta e imposibil să rămâi mereu apăsat de seriozitatea situaţiilor. Monotonia asta te poate omorî. Am văzut-o înnebunind ofiţeri mai în vârstă, care nu mai aveau puterea de-a râde şi de-a se bucura, nici măcar în vremuri bune. Eu încă nu ajunsesem în acel punct. Ştiam că am o rezervă consistentă de umor, dar nu mi se părea încă momentul potrivit pentru a-l scoate la iveală. Dacă o făceam, aveam să-mi aduc aminte repede de ceea ce se întâmpla acasă şi să fiu copleşită de vinovăţie. Nu-mi rămânea, pentru moment, decât să-mi găsesc alinarea în braţele lui Gabe.

M-am dus la bar să iau o altă sticlă de vin, fără să anunţ pe nimeni unde mergeam. Procedam aşa când eram foarte implicată într-un caz, deveneam nesimţită, distantă, uitam de regulile unei companii plăcute. Tataie îmi observase comportamentul şi-l numise „modul de acţiune”. Deodată, îi simţeam foarte tare lipsa, în timp ce mă îndreptam spre bar pe holul întunecat. Şi în acest nor de tristeţe, n-am reuşit să observ primul braţ întins spre mine de nicăieri.

Un bărbat în faţă. Un bărbat în spate. Am simţit o mână caldă şi puternică pe gură. Un alt braţ mă prinse de talie şi începu să mă tragă înapoi.

Capitolul 84

Muzica din barul principal era dată atât de tare, încât nici nu mi-am auzit propriul ţipăt. Am fost târâtă cu spatele pe o scară minusculă, apoi împinsă în faţă într-unul dintre dormitoarele mucegăite de la primul etaj.

Se aprinse lumina de la baie. Odată cu ea veniră şi mijloacele mele de apărare. Vocile a o sută de victime ale violurilor din cariera mea îmi răsunară în minte. Cele care se apăraseră şi cele care nu se apăraseră. Vocile lor erau vii în imaginaţia mea. Retrăiam cele câteva momente în care le fusese luată siguranţa.

„Muşcă. Zgârie. Dă-i cu piciorul. Încearcă să-i scoţi ochii. Fă orice-ţi dictează corpul să faci. Dar nu-l lăsa să te bage în maşină, în cameră, în beci."

În momentul în care am început să mă lupt, bărbatul care mă ţinea în braţe îmi dădu drumul tare pe gresia din spaţiul mare al cabinelor de duş. Duşul de deasupra mea picura uşor. Podeaua de sub mâinile şi picioarele mele era udă.

Richie stătea în pragul uşii cu pistolul meu negru din dotare în mână. Mi-l şterpelise în ultimul moment din buzunarul de la spatele pantalonilor. Doi dintre oamenii lui stăteau în baie. Privirile li se îndreptară repede spre chiuveta plină de barbă rasă, spre cada pătată, spre oglinda crăpată şi spre poliţista speriată. Mirosul muced al trupurilor lor de bărbaţi umplu încăperea.

Richie aştepta în timp ce-mi analizam situaţia. Ştiam că doi membri ai găştii lui lipseau, probabil păzeau uşa. Podeaua vibra de muzica de jos. Nu avea să mă audă nimeni. Nu avea să vină să mă caute nimeni. Eram neînarmată şi depăşită numeric. Aşa te simţi când te cuprinde groaza.

— Să nu zici nimic, spuse Richie, de parc-aş fi fost în stare să zic ceva. Doar să stai să te gândeşti la tot ce ţi-am putea face în clipa asta. Pune-ţi imaginaţia la bătaie. Nu te gândi doar la cum te-am târî spre pat, acolo, ţinându-te bine. Uită-te la cadă. Gândeşte-te cum ar fi s-o umplu pă jumate şi să te înec în ea. Gândeşte-te la toate sculele cu care m-aş putea juca. Îţi închipui toate lucrurile-astea, Păsărică?

Am încercat să trag mai mult aer în plămâni. Richie arătă spre mine. Toată mina lui de hoţ-gentleman ţanţoş dispăruse. Ochii-i erau goi.

— Multe belele mi-ai mai făcut pe-aici, femeie. Dân clipa când ai venit aici, ai fost o pacoste, în pana mea. N-a mai cumpărat lumea dă la mine. Pe-ormă a-nceput să cumpere şi mai puţină lume când au venit pretenarii ăia ai tăi ieri. Pe-aici a trecut un şir dă maşini în ultimele patruşopt dă ore, şi cele mai multe n-o să mai vină. Astea-s drumurile mele, şi totuşi, ăia au trecut fără să plătească taxa. Ştii dă ce? Pentru că doi tâmpiţi dă gabori stăteau în cârca mea ca puricii.

Richie se ghemui în faţa mea. Un membru al găştii lui, un blond deşirat cu tatuaje pe mâini, zâmbi când i-am atras atenţia.

— Venitul meu acuma-i zero, zise Richie. Cineva tre' să marce banu'.

— Whitt o să vină să mă caute, am spus.

— A, da? Aşa ţi-au zis ăştia să zici? murmură Richie. Mai întâi ţi-au zis „Luptă pentru viaţa ta. Nu-i lăsa să te desprindă de turmă". Dup-aia ţi-au zis: „Zi-le că ai o boală. Zi-le că eşti gravidă. Zi-le că iubitul tău o să se-ntoarcă după tine dintr-o clipă în alta". Pe urmă ţi-au zis: „Zi-le chestii despre tine. Fă-te om adevărat în ochii lor, ca să nu te omoare când termină cu tine".

Râse.

— Ei, uite că prietenul tău n-o să vină, Păsărică. Şi-n ochii mei, tu nu eşti om. Dar nu-ţi fac nimica. Nici io, nici oamenii mei. Şi ştii de ce? Pentru că nu trebuie să-ţi facem nimica. Acuma-ţi dai şi tu seama că toată vrăjeala ta cu fata luptătoare care face pă deşteapta nu te-a ajutat s-ajungi nicăieri. Te-ai umflat în pene pe-aicea, că eşti tu mare poliţistă nebună care nu-nghite căcaturile la nimenea. Ei, ia uită-te-acuma. Ai belit-o. Şi cred că pentru cineva ca tine, ăsta-i cel mai nasol lucru pe care-aş putea să ţi-l fac.

Richie se ridică şi privi în jos spre mine.

— Uite cum stă treaba, Păsărică zise el. O să te ducă Pete şi Andy cu maşina la Perth. Tu o să le zici la şefii ăia ai tăi că ai ajuns pân-acolo cu cercetările, pentru că ai crezut că trăgătorul a plecat dân mină. Îl suni pă bulangiu' ăla dă prieten al tău, Whittacker, şi-i spui să se ducă acasă, şi retragi şi echipa dă sprijin. După ce-ai făcut toate astea, o să mă gândesc dacă-ţi trimit înapoi arma dân dotare, ca să nu pari c-ai dat cu mucii-n fasole mai tare decât ai dat deja când ai pierdut-o.

Bägă arma în buzunarul de la spate şi se întoarse în direcţia opusă, făcând un schimb de priviri cu blondul. Cei doi tovarăşi ai lui făcură un pas în faţă.

— Nu cred că-i nevoie să-ţi spun ce se întâmplă dacă te pui rău cu mine, detectiv.

Făcu un semn cu degetul, privind apartamentul, baia, patul, frumoasa capcană în care mă prinsese.

— Asta? A fost mai uşor decât ar fi trebuit.

— Dar e o problemă, am spus eu.

M-am ridicat încet, iar Pete şi Andy dădură înapoi, aruncându-i şefului lor doar câte-o privire fugară. Richie se opri în pragul uşii în timp ce eu mă adunam.

— Eu chiar *sunt* o poliţistă nebună care nu-nghite căcaturile nimănui.

Capitolul 85

E cel mai bine să-ţi păstrezi energia când ştii că lupţi pentru viaţa ta. Începe cu puţin. Păstrează-te uşoară. Loveşte cu precizie şi nu risipi lovitura.

Cel numit Pete zâmbi şi se întinse după mine în colţul duşului. I-am zâmbit şi eu şi i-am dat mâna la o parte cu o palmă.

„Aşa-i. Totul e numai distracţie şi joacă.” Transpiraţia de groază încă-mi picura pe maxilar, chiar şi în timp ce dansam cu atacatorul meu. Richie se opri în prag să vadă ce avea să se întâmple.

Pete veni din nou în faţă. L-am prins de braţ cu ambele mâini, i l-am sucit şi l-am îmbrâncit. Se lovi de uşa de la duş, chircindu-se un pic şi făcând geamul să se clatine în ramă. Am ridicat genunchiul şi l-am lovit tare cu călcâiul peste braţul de care-l ţineam, rupându-i radiusul cu un trosnet răsunător. Pete urlă. Braţul lui Andy se înfăşură în jurul gâtului meu pe la spate. M-am împins în el destul cât să-i slăbesc strânsoarea, astfel încât antebraţul lui să ajungă aproape de gura mea.

L-am muşcat ca lumea.

Urletul lui Andy îmi făcu timpanele să pulseze. Cu toată greutatea corpului meu, l-am răsturnat peste Pete. Amândoi se prăvăliră peste paravanul de la duş, căzând în cabină. M-am întors şi-am vrut să mă arunc asupra lui Richie, care era în prag, dar Andy mă atacă din nou, încercând să mă cuprindă cu braţele. I-am făcut jocul, l-am lăsat să încerce să mă ridice.

„Mare greşeală, prietene.”

Mi-am încolăcit corpul în jurul capului lui, ca o pisică, înfigându-mi degetele în carnea moale de sub maxilarul lui. Îi cuprinsesem mijlocul cu picioarele. Ne-am lovit de chiuvetă. Robinetul mi se înfipse în şold, despicând carnea de sub blugi. L-am apucat pe Andy de păr cu ambii pumni şi l-am izbit puternic cu capul în nas.

Pete stătea în colţul cabinei de duş, unde fusesem eu cu doar câteva clipe înainte, ţinându-se de braţul îndoit, rupt. Andy îmi dăduse drumul şi se lăsase la podea, lângă toaletă. M-am aşezat pe marginea chiuvetei şi mi-am şters sângele lui Pete de pe bărbie cu partea de jos a bluzei, trecându-mi un picior ud peste celălalt, cu nonşalanţă, în timp ce Richie mă urmărea.

Rămăsesem fără unul dintre pantofi. Umărul bluzei îmi era sfâşiat, iar părul îmi intrase în faţă. Pantalonii-mi erau leoarcă, iar groaza-mi dispăruse, fiind înlocuită de adrenalina eliberată în luptă. În timp ce-mi acordam un moment pentru a analiza situaţia, mi-am dat seama că eram mai scoasă din sărite ca niciodată.

Richie ridică arma mea şi o îndreptă spre mine. Arma ţăcăni. Am băgat mâna în celălalt buzunar şi am scos încărcătorul pe care-l ţineam acolo.

— Nu-l ţin niciodată încărcat când beau, am spus.

I-am făcut semn să vină în faţă.

— Hai să-l iei. Nu-ţi fac nimic.

Richie lăsă arma mea pe podea şi dădu înapoi.

— Cred că ai craniul din plumb, spunea Whitt.

Ciocăni tare deasupra sprâncenei mele stângi.

— La câteva zile după ce ţi-l crapă criminalul, tu-l foloseşti pe post de armă.

Asistenta era aceeaşi femeie acră care mă doftoricise în faţa dongăi mele când aproape că-mi găsisem sfârşitul în tuneluri. Stăteam întinsă pe o masă la centrul medical, iar ea-mi cosea crăpătura în formă de Y din şold, provocată de robinetul de la baie.

— Ştii, spunea ea, există o legătură între traumele lobului frontal şi comportamentul antisocial. Iei des lumea la capete-n gură?

— Încerc să mă limitez la de două-trei ori pe săptămână, am spus.

— E surprinzător de uşor să-ţi provoci leziuni pe creier.

Ridică din umeri în timp ce trăgea de o copcă.

— În lobul frontal sunt toţi neuronii care-ţi controlează emoţiile. Dacă te joci cu el, devii violentă. Nesăbuită.

— Adică mă sfătuiţi să nu mai iau oamenii la capete-n gură pentru că s-ar putea să ajung să vreau să-i iau la capete-n gură?

Asistenta se uită urât la mine.

— Cred că putem să-l tăiem pe Richard Lee Machinna de pe lista de suspecţi. De ce să-şi fi bătut capul să-ncerce să te facă pachet şi să te trimită la Perth dacă era el criminalul? Ți-ar fi făcut felul de la distanţă, aşa cum a făcut şi cu restul ţintelor lui.

— Poate că-i place de mine, am spus. Poate că îi place de-amândoi şi că vrea să nu-i mai stăm în cale ca să-i dea înainte cu crimele fără să facă rău niciunuia dintre noi, de faini ce suntem.

— Nimănui de-aici nu-i place de voi, spuse asistenta.

— Eu nu-i dau drumul ăstuia. Poate că ritualul lui implică mineri, şi se pare că suntem o belea prea mare pe capul lui. Vreau să ştiu dacă-l ţinem pe lista suspecţilor sau îi dăm un şut. Aflăm unde stă şi pe urmă ne dăm seama cât de gravă-i situaţia cu ăsta.

— Toată echipa are vreo două rulote la ieşirea din mină, la vreo zece kilometri de mers cu maşina de-aici, spuse Whitt. Bănuiesc c-o s-avem aceeaşi bătaie de cap dacă încercăm să obţinem un mandat pentru locul ăla pe care-am avut-o când am încercat aici. Putem să ne gândim la treaba asta dimineaţă.

Punem la cale ceva prin care să-i distragem atenţia, sau ceva de genul ăsta.

— Dar cazierul penal al lui Aaron Linebacker? N-a ajuns încă?

— Nu, spuse Whitt, când am verificat eu ultima oară, nu ajunsese, şi asta a fost cel puţin acum câteva ore. Mai verific o dată când ne întoarcem la donga.

Partenerul meu se întinse pe scaunul de plastic. I-am auzit gâtul trosnind. Îmi pica bine să-l văd mai puţin obosit. Cel puţin unul dintre noi lucra la un nivel eficient de tensiune. Ştiam că eram prea tensionată. Dar mereu fusesem aşa, chiar şi înainte să intru în poliţie. Faptul că eram atât de agitată avea să-mi facă probleme în vremuri de război sau de pace. Richie avea dreptate. Eram nebună.

— Du-te la culcare, i-am spus lui Whitt. Eu cred că mai stau ceva vreme pe-aici.

Fu de acord, fără tragere de inimă, şi se îndepărtă în noapte, alene.

În timp ce asistenta mea prietenoasă căuta un analgezic potrivit în biroul ei exterior, eu mă gândeam la Danny Stanton.

— Ucigaş. Întunecat. Vânător. Răzbunare.

Ştiam că eram aproape să-l găsesc pe criminal. Îi simţeam prezenţa la mină. Avea să-mi dea de furcă mai mult decât Richie şi gorilele lui – o luptă din care nu eram sigură că aveam să scap cu viaţă.

Capitolul 87

— O să fie grozav, i-am spus lui Whitt. Nici picior de om pe-aici, deci o să putem să intrăm şi să ieşim fără să trebuiască măcar să-i atragem departe de-aici.

Stăteam întinşi pe burtă pe o culme, în soarele dogoritor, privind gaşca lui Richie prin binocluri. Tabăra consta în două rulote albe damblagite, şi un Hyundai Sonata{48} model 1980, gri, pe cărămizi. Dreptunghiul minuscul de umbră pe care-l oferea era plin de lantana{49} şi de ierburi deşertice. În jumătatea de oră în care am stat acolo, n-a fost nicio mişcare în tabără. Eram sigură că Richie şi gaşca lui petrecuseră cel puţin încă vreo două ore în arest la Perth. M-am întrebat în tăcere dacă fusese îngrijorat sau uşurat de faptul că acuzaţia de „agresiune asupra unui ofiţer de poliţie" îi fusese retrasă, ştiind că puteam să-l acuz foarte uşor de tentativă de omor.

Când i-am spus lui Whitt că Richie încercase să mă împuşte, acesta fusese îngrozit, mai îngrozit decât atunci când îi relatasem încercarea lor de-a mă brusca în baia de la hotel. Nu mă sinchisisem să-l pun pe Richie sub acuzaţie pentru tentativă de omor, pentru că ştiam că acuzaţia nu avea să reziste. Un avocat bun, pe care probabil că şi-l permitea, ar fi argumentat că Richie îşi dăduse seama că arma nu avea încărcător când o luase în mână, după diferenţa mare de greutate, şi apăsase pe trăgaci doar ca să mă sperie. În situaţia dată, avea să iasă pe cauţiune înainte de căderea nopţii, iar asta avea să-mi dea destul timp cât să mă uit prin tabăra lui şi să văd dacă avea inimă de criminal.

Voiam să ştiu dacă Richie avea asupra lui genul de arme de care trăgătorul din mină ar fi avut nevoie ca să-l vadă, darămite să tragă asupra lui Lenny Xavier de la distanţa de la care trăsese. Voiam să văd dacă erau ceva haine de camuflaj acolo. Vreun cartuş. Vreo hartă. Ceva care fie să-l incrimineze pe Richie, fie să-l scape de bănuielile mele.

Eu şi Whitt ne-am ridicat fără vreun cuvânt şi am alergat ghemuiţi spre tabăra lui Richie, cu armele pe lângă corp, uitându-ne în jur după mişcare în timp ce coboram. Asta mi-a amintit de conversaţia pe care o avusesem cu Gabe pe întuneric în deşert despre cât de repede se adaptează corpul uman unui astfel de climat. Cât de repede, sub presiunea soarelui şi a vastităţii acelui spaţiu, omul devenea precum creaturile care supravieţuiau acolo –

dur şi descurcăreţ. Soarele-mi colorase pielea în maro, iar praful continuu îmi mijise ochii. Tălpile-mi erau tari ca piatra de la mersul spre şi dinspre cabinele de duş la orele când încă era întuneric. Treceam peste pietrele şi praful străvechi de pe drum. Toate hainele mi se decoloraseră şi mi se pătaseră de transpiraţie, iar părul îmi era uscat şi plin de sare. Deveneam o creatură a deşertului.

Capitolul 88

Ne-am dus mai întâi la o maşină cu tracţiune integrală parcată lângă cea mai apropiată rulotă. Uşa era descuiată, dar cheia nu era nicăieri înăuntru. M-am târât pe bancheta din spate şi am ridicat preşurile de pe podea, trecându-mi degetele peste părţile laterale ale maşinii, în căutare de orice m-ar fi putut interesa. Partea de depozitare din bord era plină de mucuri de ţigară. Whitt înclină pe spate scaunul şoferului, aproape strivindu-mă de banchetă.

— Hei!

— Uau, fii atentă aici, râse el, ridicând un revolver argintiu uriaş. M-am ridicat de pe bancheta din spate şi m-am dus în partea şoferului. Am luat arma masivă din mâna lui şi am ţintit spre orizont.

— Iisuse, am spus. Ăsta are-o tonă. Smith and Wesson[50] 500. Şi-o vacă omoară ăsta.

— Ar trebui să tragem cu el, spuse Whitt. Îl confiscăm şi tragem de câteva ori cu el. Ştii tu. Doar pentru cercetare.

— Ne-aud ăia de la mină.

Am pus arma la loc în compartimentul de sub scaun.

— Şi pe lângă asta, probabil că are permis pentru cel puţin o armă.

Prima rulotă era încuiată, dar o fereastră crăpată din spate ne permise să intrăm. Spaţiul răcoros şi întunecat mirosea puternic a deodorant bărbătesc şi a burbon. Erau semne ale prezenţei unor bărbaţi care locuiseră mult timp singuri: prosoape ude pe podea, chiuveta plină de vase jegoase. Am început cu dulapul din bucătărie şi am cotrobăit prin toate cutiile, trecând apoi la spaţiile de sub chiuvetă şi de deasupra mesei micuţe. Nu era nimic pe, sub sau pe lângă pat. Nimic interesant pe rafturile cu cărţi. Whitt se dădu bătut şi se îndreptă spre următoarea rulotă. Când m-am alăturat şi eu, l-am găsit la fel de dezamăgit.

Am ciocănit în pereţii de deasupra raftului.

— La ce cantitate de droguri le-ar trebui ăstora pentru a deservi toată mina, nu le-ar lăsa cu niciun chip nesupravegheate, decât dac-ar fi bine ascunse pe undeva. Dar cum ascunzi ceva atât de mare aici? De ce nu-s umflaţi pereţii de droguri?

Am aruncat o privire pe fereastra micii bucătării şi am văzut două siluete apropiindu-se dinspre orizont. Am tresărit din tot corpul.

— Cine dracu e acolo?

Am scos pistolul. Whitt se aplecă şi miji ochii la siluete prin perdelele jegoase din dantelă. Apoi ridică binoclul şi privi.

— Uită-te tu.

Printre stânci se plimbau două păsări emu{51} mari. Mari cât nişte oameni, se aplecau din când în când ca să studieze pământul de sub picioarele lor masive.

— Aşa, am spus eu, dregându-mi glasul. Mai departe.

Am căutat prin toată rulota, de-a fir a păr. Nu existau arme de niciun fel. Am încuiat rulota după noi şi am rămas în soarele dogoritor.

— Cruntă dezamăgire, am spus.

— Poate nu-i chiar aşa.

Ceva îi atrăsese atenţia lui Whitt. Se îndreptă spre maşina dezmembrată. O şopârlă uriaşă de culoarea nisipului se desprinse din iarba uscată şi se îndreptă în fugă spre culmea stâncoasă.

Într-o parte a vehiculului, iarba tare şi boscheţii fuseseră tăiaţi, astfel încât un om să se poată strecura-n voie sub maşină, ajungând la ce era dedesubt. Whitt băgă mâna prin ferestrele fără parbriz şi încercă să mişte locul din faţă şi locul pasagerului, dar în zadar. Trebuia să se întindă pe burtă şi să se bage sub maşină. După ce făcu asta, începu să dea frenetic nisipul la o parte.

— Intru! strigă el vesel.

Am auzit ceva răsucindu-se şi deschizându-se cu un troncănit, apoi i-am văzut picioarele dispărând în timp ce încerca să le coboare printr-o deschizătură de forma unei capsule.

M-am prins de marginea circulară a deschizăturii şi am împins la o parte capacul greu din fibră de sticlă al capsulei cufundate în nisip. Când am înaintat târâş şi m-am uitat în jos, l-am văzut pe Whitt stând în picioare într-un spaţiu de patru metri şi jumătate adâncime, cu pereţii plini de rafturi improvizate. Whitt avea destul loc încât să stea de unul singur în picioare comod. Ridică privirea spre mine şi zâmbi.

— Intră aici, zise el.

Capitolul 89

Am coborât de pe scara minusculă şi m-am alăturat lui Whitt. Piepturile aproape ni se atingeau. În jurul nostru erau înghesuite trei rafturi, burduşite cu droguri. Ultimele două erau aproape pline de pachete bine ambalate cu ceva ce era probabil cocaină şi heroină înfăşurată în plastic negru şi bandă maronie. Cele două rafturi de deasupra erau pline de cutii cu medicamente eliberate cu prescripţie.

— Mamă.

Am luat vreo două cutii de pe rafturi şi le-am citit conţinutul.

— Ia uite ce de steroizi. Ce de antidepresive!

— Da, păi nu-mi închipui că ăştia care stau aici sunt prea încântaţi de ideea că trebuie să consulte un doctor pentru depresia lor.

Whitt studie cutiile.

— Probabil că le e mai uşor să ia pur şi simplu medicamentele de la Richie. Nu-s atâtea întrebări şi verificări aşa.

— Analgezice.

M-am îndreptat spre raftul din partea dreaptă.

— Aici e numai oxicodonă{52}. Cred că-s vreo câteva sute de cutii.

— Să-mi bag picioarele.

Whitt râse uşor de încântare.

Tocmai trăsese un sac uriaş de iarbă, închis ermetic, de pe un raft de sus.

— Ăsta-i greu cât un copil.

Pe rafturile din partea de sus erau lucrurile de care băieţii aveau nevoie urgent, lucruri după care se puteau apleca prin gaura de la acoperiş ca să le ia fără să trebuiască să intre de tot în încăpere. M-am întins şi am luat câteva teancuri de bancnote verzi şi galbene. Whitt şi cu mine ne-am zâmbit şi-am cântărit banii în mână. Parcă ne-apuca prosteala în atâta bogăţie. Am desfăcut teancul de bancnote în faţa lui în formă de evantai, le-am dus la nas şi le-am mirosit. Nu mai ţinusem niciodată în mână atâţia bani. Nici măcar în raziile de droguri la care participasem în tinereţe. Era şocant şi ciudat de amuzant să văd că oamenii trăiau astfel. Stivuiau teancuri de heroină într-un buncăr subteran de parcă s-ar fi pregătit pentru apocalipsă.

Distracţia fu întreruptă brusc de un sunet ca un zgrepţănat afară. Eu şi Whitt ne-am uitat unul la altul şi am urmărit umbra capacului trecând peste faţa lui.

— Nu! strigă el, privind în sus. Nu!

Capitolul 90

Pentru o clipă, am rămas pe loc amândoi, strigând. Strigând la cel care ne închisese acolo. Cuprinsă de panică, în întuneric, am fost împinsă în rafturile din spatele meu. Copcile de la şold mi se strângeau sub bandaj. Cutiile cu pastile căzură cu zgomot la podea.

— Băga-mi-aş, strigă Whitt. Băga-mi-aş!

— Mă asurzeşti! am strigat.

— Ba *tu* mă asurzeşti pe *minei*

— Urcă acolo.

L-am îmbrâncit.

— Hai, du-te.

Whitt sui cele trei trepte pe care trebuia să le urce pentru a ajunge la deschizătura din acoperiş şi se opinti în capac. Nu se clinti din loc. Am ascultat în beznă cum degetele lui se frecau de marginea de cauciuc care astupa deschizătura. Deşi capsula era cufundată în nisip, fiind astfel mai răcoroasă decât deşertul de-afară, transpiraţia începuse deja să curgă pe tot corpul meu. Abia aveam loc să stăm amândoi în picioare. Whitt lovi cu pumnul în partea interioară a capacului.

— Ajutor! Ajutor!

— Ăla care-a făcut asta n-o să ne-ajute, m-am răstit. Dacă ar fi vrut să ne-ajute, nu ne-ar fi închis aici de la bun început.

— Crezi că-i ăla? întrebă Whitt, coborând lângă mine.

— Probabil. Cine altcineva să ne fi urmărit şi să fi ştiut că eram aici?

Mi-am verificat telefonul mobil, dar bineînţeles că n-aveam semnal. Whitt făcu la fel. M-am întins până-n spatele cutiilor şi-am lovit în pereţii capsulei.

— Cred că ăsta-i un vechi rezervor de apă. Ceea ce înseamnă că-i închis ermetic. Am putea să murim aici.

— Optimismul tău continuu mă uluieşte, Harry, rânji Whitt. Mereu vezi partea plină a paharului, aşa-i?

M-am încruntat în întuneric.

— Cine-i naşparliul ăsta de Edward Whittacker? N-am mai văzut latura asta a ta. Eşti claustrofob, sau ce-ai?

— Posibil.

Avea vocea scăzută în beznă.

— Păi, stai jos şi astupă-ţi urechile, am spus, scoţând pistolul. Asta o s-ajute.

Mi-am lipit una dintre urechi de umăr, dar n-am avut cum să o scutesc pe cealaltă de zgomotul puternic al focului de armă tras spre plafon. Lumina se revărsă asupra noastră din două găuri perfecte în capacul rezervorului, căzând pe expresia serioasă a lui Whitt. Am urcat din nou şi m-am opintit în capac, sperând că găurile-l mai slăbiseră. Dar privind prin ele, mi-am dat seama că fibra de sticlă avea doi centimetri şi jumătate grosime.

M-am lăsat pe podeaua rezervorului, alături de Whitt. Picioarele ne erau prinse unele într-altele. Bluza i se lipea deja de el din cauza transpiraţiei. Am privit în jur şi am apucat o cutie de medicamente de pe raftul de jos.

— Diazepam!

Am scuturat cutia în direcţia lui.

Partenerul meu ronţăi în linişte un diazepam. Respira îndelung, constant. O perioadă, am stat pur şi simplu împreună şi am încercat să nu intrăm în panică. Nu aveam să rămânem fără aer, datorită celor două găuri pe care le făcuserăm în capacul rezervorului de apă. Dar era posibil să fim omorâţi la întoarcerea lui Richie şi-a găştii lui. Sau dacă nu se întorceau ei, aveam să murim din cauza deshidratării sau a epuizării de la căldură. Nu erau deloc lichide în rezervor. Doar destui bani cât să ne cumpărăm o insulă mică şi destule droguri cât să murim de câteva ori la rând.

— Trebuie să te-avertizez, spuse el. Dacă devine mai nasoală situaţia, io-mi aprind un cui.

Capitolul 91

Am stat cu rândul în vârful scării, ascultând sunetele venind din deşert şi strigând din când în când după ajutor. Amândoi eram leoarcă de transpiraţie după o oră. Găurile din partea de sus a rezervorului ne dădeau aer, dar acel aer era fierbinte, iar condensul începu curând să picure pe pereţii plini de striaţii. Din când în când, vântul revărsa nisip roşu asupra noastră.

Deşi pe Whitt părea a-l depăşi structura, eu eram convinsă că era o cale de ieşire. Am încercat să întorc capacul rezervorului, dar părea a fi blocat cu ceva şi se mişca doar câţiva milimetri. Am găsit un cuţit pe raftul cel mai de sus şi am început să scobesc marginea din cauciuc negru a capacului, făcând ca bucăţi din ea să cadă peste partenerul meu care era tot mai supărat.

— Asta-i cea mai mare porcărie prin care-am trecut vreodată, spuse el, ştergându-se de transpiraţie pe faţă. De ce nu ne-a omorât şi cu asta basta?

— Pentru că aşa n-ar mai fi fost distractiv, nu? am spus eu, înţepând capacul cu cuţitul.

Criminalul avusese destule ocazii de a ne doborî pe mine şi pe Whitt de când sosiserăm în Bandya. Mă puteam gândi la două motive pentru care ne lăsase în viaţă. Unu, îşi alegea foarte exact victimele şi nu era dispus să omoare pe altcineva în afara lor. Sau doi, Whitt şi cu mine creşteam miza vânătorii lui, mai echilibram terenul cu doi prădători drept concurenţă, stând între el şi prada lui. Am tăiat toată căptuşeala de cauciuc de pe capacul rezervorului şi am descoperit că nu ajuta la nimic. Cu toate astea, simţeam o satisfacţie ciudată la gândul că Richie şi gaşca lui aveau să fie nevoiţi să-şi căptuşească din nou rezervorul.

— Hai să mai lucrăm la stabilirea legăturilor dintre victime. Ştim că nu există nicio legătură de vârstă sau un motiv rasial. Dar cumva tot trebuie să fi fost legate între ele. Unde lucra Danny Stanton?

— În construcţii, spuse Whitt. Sub supravegherea lui Gabe Carter.

— Hon lucra la depozitul de hrană, am gândit eu cu voce tare. Tori şi Amy la departamentul electric, iar Lenny şi Mick la excavatoare. Deci nu poziţia în mină îi leagă pe toţi.

— Nu.

Whitt deveni atent, părând bucuros că-i distrăgea cineva atenţia.

— Nu, nu asta e linia care îi leagă. Hon era singur şi căuta fete pe net în oraşul lui natal. Tori avea un iubit, iar Danny era într-un soi de relaţie cu fata aia cu părul mov. Deci n-a fost vorba de vreun triunghi amoros sau ceva de genul ăsta.

— Danny şi Shamma, am murmurat, sprijinindu-mă din nou pe scară. Danny vizita des tabăra Soldaţilor Pământului dac-o ştia destul de bine pe fata aia încât să i se fi aprins călcâiele după ea. Amy spunea că şi Tori mergea foarte des pe-acolo, deci poate că şi Amy s-o fi dus. Şi uite-aşa, avem jumătate dintre victime.

— Şi cealaltă jumătate nu are nicio legătură cu Soldaţii Pământului, spuse Whitt. Hon nu fuma iarbă. Era curat ca lacrima. Mick şi Lenny păreau cam trecuţi de vârsta la care-ar fi făcut aşa ceva, nu?

— Dacă victimele au fost alese intenţionat, ceva trebuie să le fi legat, am insistat eu. Ce altceva să fi adus toate personajele-astea fără nicio altă legătură între ele laolaltă? Adică, sunt de vârste între nouăsprezece şi cincizeci de ani. Ce *au făcut* toţi de-au ajuns în calea criminalului? Ce activitate îi uneşte?

— Mineritul, spuse Whitt.

Am oftat către el şi m-am strecurat spre fundul rezervorului. Liniştea se lăsă vreo oră, chiar mai mult, timp în care-am aşteptat asudând. Când se auzi soneria de alertă pentru e-mail pe telefonul meu, am tresărit amândoi.

— Poţi să primeşti mailuri?

Whitt încercă să apuce ecranul aprins din mâinile mele.

— De ce n-ai zis nimic?

— Că nu ştiam că pot să primesc mailuri!

Ne-am certat prosteşte pe telefon în beznă.

— Dă-mi-l!

Mi-am verificat semnalul. Tot nimic. Cum să fi intrat un e-mail?

Am compus un mesaj către Tataie, cu subiectul URGENT! AJUTOR! Îmi tremurau degetele în timp ce descriam situaţia noastră. Când am apăsat pe „trimite”, mi-a ajuns direct în căsuţa de ieşiri, iar un mesaj apăru pe ecran.

— Eroare semnal reţea? am citit. Ce mă-sa?

— Cred c-ai avut semnal doar vreo secundă sau două, spuse Whitt. O fi fost vreun satelit care trecea pe deasupra, sau ceva de genul ăsta.

Am deschis e-mailul pe care îl primisem. Era din partea unei jurnaliste. Ataşase o fotografie cu prima pagină a ziarului *Herald.*

„Ne-ar plăcea tare mult să fim primii care să-ţi ia un interviu în legătură cu asta, Harry", scria ea. „Ai vreun comentariu? Doar unul!"

Pe prima pagină era o poză cu fratele meu, cu faţa suptă, în timp ce trecea dintr-o încăpere în alta a unei secţii de poliţie. Titlul era: BLUE DEPUNE MĂRTURIE COMPLETĂ.

— Ceva important? întrebă Whitt, căscând.

— Nu.

Am ascuns telefonul.

— Nu-i nimic.

Stând în întuneric, ascultând respiraţia partenerului meu în ceea ce s-ar fi putut să-mi fie camera mortuară, mă întrebam dacă era în regulă dacă începeam să plâng.

Capitolul 92

Când începură să se-audă zgomotele, era întuneric. Whitt fredona o melodie, încercând să-şi ia gândul de la cât de tare-l trecea pipi, după cum mi-a spus.

— Taci! Taci! Ia ascultă!

— Băi! strigă un glas purtat de vânt. Băiiii!

— Ajutor! am strigat.

M-am cățărat pe scară cât am putut de repede. Tot corpul mă furnica şi-mi era amorţit de la cum stătusem înghesuită pe căldura aia.

— Ajutor! Suntem aici, înăuntru!

Am bocănit în interiorul capacului rezervorului. Whitt se ridică şi lovi scara de care m-am agăţat.

— Eşti sigură c-ar trebui să facem asta? Dac-o fi ăla?

— Puţin îmi pasă mie dacă-i ăla, eu ies de-aici! am spus.

— Ajutor! Ajutor!

Se lăsă liniştea. Am zbierat în continuare, sperând să m-audă vizitatorul. Nisipul se scurgea din găurile de glonţ, constant. Am bocănit continuu, ascultând liniştea cumplită dintre strădaniile mele.

— Unde dracului sunteţi? întrebă o fată.

— O, Doamne, suntem aici! am strigat. Ajutor! Suntem sub maşină!

Două voci, curioase şi puţin speriate. Apoi, am auzit sunetul nisipului tras şi îndepărtat de capac. Am fost surprinsă să văd cât de mult intrase înăuntru când fuseserăm prinşi. După vreun minut, apăru un singur ochi albastru, care mă privi fix.

— Ce mă-sa-i asta?

Shamma ridică piatra din locul în care blocase capacul. Răsuci capacul şi dădu înapoi, în timp ce eu ieşeam împleticindu-mă din rezervor.

— O, Doamne, vă mulţumesc. Vă mulţumesc tare mult.

M-am întins pe nisip, lângă prietena tinerei de la Soldaţii Pământului.

— Of, sunteţi cei mai buni oameni din lume!

— Ce mama dracului căutaţi acolo jos? întrebă Shamma. Unde-i Richie?

— A fost arestat.

Am respirat aerul curat din deşert.

— O să se întoarcă în curând. Ne-am dus pe-acolo să aruncăm o privire şi am rămas blocaţi. *Voi* ce naiba faceţi pe-aici?

— Am venit să luăm nişte iarbă, ce să facem? râse Shamma. Nu putem să intrăm în mină. Ceva s-a întâmplat acolo.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Nu ştiu.

Fata ridică din umeri, dându-şi o şuviţă mov după ureche. Toată după-amiaza au răsunat alarmele.

Capitolul 93

Maşina pe care o împrumutaserăm de la mină urui şi se zgâlţâi, trecând peste pietre uscate pe drumul de întoarcere spre mină. Se lăsa întunericul, care scălda orizontul într-o lumină de-un roşu sângeriu şi făcând să zboare stoluri de păsărele din tufele de spinifex{53} spre norii care se plimbau pe cer. Whitt stătea lângă mine în cabana slab luminată, verificându-şi apelurile nepreluate şi e-mailurile. În mina îndepărtată, vedeam lumini adunate la porţi, mai multe decât ar fi trebuit să fie. Tabăra jurnaliştilor se extinsese.

— A venit cazierul penal al lui Linebacker, spuse Whitt. E curat.

— Fac pariu că ăla militar nu e, am spus. Pe-ăla l-aţi primit?

— Încă nu.

La porţi, jurnaliştii roiau în jurul maşinii. Femei penibil de împopoţonate, cu coafuri rigide şi complicate în care bătea vântul deşertului, aveau bluzele de mătase lipite de corp din cauza transpiraţiei. Am auzit alertele imediat ce porţile s-au închis în urma noastră, răsunând prin sistemul de anunţuri publice al minei.

— Harriet Blue şi Edward Whittacker, contactaţi biroul administrativ imediat. Valerie Beckett şi Julia Shae, contactaţi biroul administrativ imediat.

— Beckett şi Shae. Am aruncat o privire spre Whitt.

— Astea-s cele două...

— Cele două poliţiste pe care le-am repartizat să-l supravegheze pe Linebacker, spuse el.

Expresia feţei i se înăsprise.

Am tras maşina pe fâşia cu pământ din faţa biroului administrativ. David Burns dădu buzna pe uşile clădirii tocmai când coboram din maşină şi se îndreptă spre noi. De data asta părea neîngrijit şi un pic stresat. Eram aproape încântată.

— Unde-aţi fost? se răsti el. Doi dintre ofiţerii voştri au dispărut. Mai sunt patru acolo înăuntru care mai au un pic şi-şi ies de tot din minţi.

Nu m-am sinchisit să-i explic ce păţiserăm eu şi Whitt în deşert. Voiam să ştiu ce se întâmplase cu ofiţerii mei. În jurul tejghelei am găsit trei bărbaţi şi o femeie care fuseseră trimişi din

Perth să ne-ajute aşteptând neliniştiţi. Un poliţist pe nume Hellier mă apucă de braţ imediat ce-am ajuns aproape de el.

— Unde-s Beckett şi Shae? întrebă el. Vorbea atât de repede încât aproape că i se-mpleticea limba.

— Tu să-mi zici mie, i-am spus. Ai încercat să iei legătura cu ele prin radio?

— Nu mai răspund la radio şi la telefon de pe la prânz, spuse femeia, Doyle. Au fost repartizate să-l supravegheze pe Aaron Linebacker. Am vorbit cu Mitch şi Sully, sunt pe drumul de întoarcere dinspre Perth. Au renunţat la acuzaţiile de agresiune împotriva ta acolo.

— Ştiu, ştiu.

Am încercat să respir.

— Pe Beckett şi Shae nu le-a văzut nimeni? N-au zis nimic înainte să dispară?

— S-au prezentat la raport la ora unsprezece şi jumătate.

Hellier se plimba de colo-colo.

— Ca toată lumea. Am crezut că sunteţi plecaţi cu Soldaţii Pământului sau ceva de genul ăsta. Au spus că totul e-n regulă, că îl supravegheau pe Linebacker în timp ce-şi făcea turele. Unde-aţi fost? Am sunat în neştire.

— N-ar fi trebuit să plecaţi.

David Burns îşi umflă pieptul în faţa mea.

— Dacă li se-ntâmplă ceva acelor ofiţeri din mină, e-n cârca dumitale, detectiv. Nu a mea.

Capitolul 94

Devenea tot mai greu, dar aşa era mereu cu punctul culminant al bătăliilor. Un soldat era pus la încercare în multe moduri diferite. Îi era pusă la încercare răbdarea. Îi era pusă la încercare mintea. Şi era pus la încercare prin ce era dispus să sacrifice pentru a-şi duce campania la nivelul următor. Dacă dădea înapoi, dacă ezita, se dovedea un comandant ineficient – şi precum un tată, singurul său scop în calitate de comandant era acela de a creşte generaţia următoare şi de a-i elimina pe cei mai slabi.

Soldatului îi era mai uşor să nu gândească. Îi era mai uşor dacă acţiona rapid şi fără milă, la momentul potrivit.

Pierduse vremea de pomană pe lângă grup, ascultând sporovăiala lor, identificând pe fiecare. Le cunoştea slăbiciunile. După ce îi închisese pe detectiv Harriet Blue şi pe partenerul ei în rezervorul din deşert, Soldatul se întorsese în mină pentru a le vâna pe cele două poliţiste, Beckett şi Shae. Cum prada lui principală fusese rezervată pentru misiunea finală, ultima lui sarcină înainte de intrarea în următoarea fază a gloriosului său plan era eliminarea celor două femei. Bineînţeles, nu reprezentau un pericol pentru el, dar moartea lor avea să afecteze profund psihicul detectivei Blue. Femeile vulnerabile deveniseră misiunea ei. Scopul vieţii ei. Dacă dobora două chiar sub nasul ei, îşi ducea mai departe planul de a sfărâmă încrederea adversarei sale, şi-aşa fragilă. Jocurile minţii. Cât erau de importante.

Un atac prin surprindere avea să funcţioneze. Nu era nevoie să le inducă celor două falsa impresie că erau în siguranţă. Le găsise sprijinite de un camion de transport, la umbra răcoroasă din curte, ca două santinele leneşe care râdeau împreună în tăcere. Una din ele privea cu mare interes ecranul telefonului.

Soldatul urcase pe nesimţite scara îngustă din spatele camionului şi se furişase pe partea superioară din aluminiu a vehiculului, oprindu-se pe margine ca să-şi asculte victimele, să le simtă mirosul fumului de ţigară.

— Tu-ţi închipui? zicea Beckett. Te trezeşti într-o dimineaţă, deschizi ziarul şi *trosc!* Neaţa. Frate-tău e un criminal dezaxat, în pana mea.

— Eu n-am frate.

— Soră-ta, atunci.

Beckett îi trase o palmă partenerei sale.

— Iubitul tău. Mă-ta, să-mi bag una. Intră-n jocul meu! Căcam-aş pe ea treabă!

— Trebuie să fie nasol. Dar care-i diferenţa între asta şi a crede că bărbatu-tău te iubeşte şi-a afla că de fapt mai are vreo trei neveste.

— Sau că-i homo, chicoti Beckett. Eşti măritată cu el de douăzeci de ani, ai trei copii, şi deodată-ţi zice că lui îi plac tipii. Hopa, scuze, am uitat să zic!

— Cred că toată lumea are impresia că există măcar câteva persoane pe care *le cunoaşte.* Adevărul e că de fapt nimeni nu cunoaşte pe nimeni.

— Aşa e, spuse Beckett. Nimeni nu cunoaşte pe nimeni. Nu e îngrozitor?

Soldatul scoase dispozitivul de strangulare din sârmă din buzunarul de la spate al pantalonilor şi-l lăsă să se descâlcească. În partea superioară a camionului, arma de obicei curbată se îndreptă. Jumătate din bucata de sârmă era izolată cu plastic, ceea ce avea să-i protejeze mâinile, dar Soldatul nu voia să-şi asume niciun risc – îşi puse nişte mănuşi de electrician şi făcu o buclă largă din sârmă, în care avea loc un cap de om. Se strecură până la marginea camionului şi privi în jos, spre cele două femei. Cărările îngrijite, identice, din părul lor blond îi aduseră aminte de nişte copii angelici. Era ceva în legătură cu creştetul, cu vulnerabilitatea acelei părţi superioare a capului, cu uşurinţa cu care un adult putea mângâia sau cuprinde în mâini creştetul capului unui copil care-i trecea de talie. Pentru o clipă, simţi nevoia să se călească. Era în plin război. Acolo nu aveau ce căuta gândurile despre copii.

Soldatul coborî cu grijă bucata de sârmă, făcând-o să atârne la doar câţiva centimetri de fruntea lui Beckett, care habar n-avea ce i se întâmpla. Bucla se umflă şi se întinse în faţă, gata s-o prindă în laţ. Ţinând ambele capete ale sârmei într-o singură mână, Soldatul îşi scoase cuţitul de vânătoare din buzunar şi prinse chiar de vârful mânerului, întinse braţul, ţintind cu grijă. Lama lucitoare atârna ca un pendul deasupra capului lui Shae.

Închise ochii, numără până la trei şi dădu drumul cuţitului. Acesta plană lin în jos, şi aproape fără niciun sunet, se înfipse cu mânerul în sus în craniul lui Shae.

— Lovitură directă, murmură el. Ţintă doborâtă.

Beckett încă vorbea în timp ce Shae, care nu mai vedea şi nu mai simţea nimic, căzu în genunchi şi se lăsă cu faţa în nisip. Soldatul îi acordă lui Beckett o secundă, nu mai mult, ca să-şi dea seama ce se întâmpla.

Apoi, coborî bucla cât de repede putu şi trase în spate şi în sus, agăţând sârma dedesubtul bărbiei poliţistei şi strângând-o în jurul gâtului ei.

Strânse tare de sârmă, o încolăci în jurul mâinilor, şi trase.

Capitolul 95

Burns se ţinea după noi cu o încăpăţânare feroce. Cravata-i era prinsă în vântul deşertului. Din când în când bombănea de unul singur despre incompetenţa noastră, despre procese şi despre presă. L-am ignorat, trecând prin centrul minei ca să încercăm să ocolim camerele jurnaliştilor de la gard. Anunţurile încă răsunau la fiecare câteva minute pentru noi şi pentru cele două poliţiste.

Telefonul parcă-mi explodase de atâtea mesaje imediat ce ajunsesem în apropierea serverelor de telefonie mobilă şi de internet ale minei. Am aruncat o privire fugară spre ecran în timp ce alergam. Măcar o dată jurnaliştii nu mă deranjau în legătură cu Sam. Mesajele erau în mare parte la fel. Jurnaliştii disperaţi încercau să obţină ceva de valoare înainte de ştirile de seară.

„Pe Canalul Nouă s-a anunţat că ai dispărut în mină?! Sună-ne!”

„Harry Blue te-ai băgat în pământ? Pe drum spre Sydney? Comentează, pls!”

„Harry, te-a omorât Ucigaşul din Mină? Dak nu răspunzi, presupunem c-ai murit! Sunt Joe @ The Inquirer.”

L-am găsit pe Linebacker lângă cabana lui de paznic, completând formulare. Cutele de pe frunte îi erau pline de particule mici de praf roşu din deşert. În timp ce ne-apropiam, puse un picior în prag, sprijinindu-şi corpul de locul unde era aşezată arma. Whitt întinse mâna. Abia mă atinse pe umăr în timp ce prindeam viteză.

— Harriet, potoleşte-te...

Am trântit blocnotesul şi pixul din mâna lui Linebacker şi l-am apucat de bluză, târându-l din cabana de paznic şi aruncându-l la distanţă de mine. Se împletici, aproape vânăt la faţă de furie.

— Unde-s ofiţerii mei? am urlat.

— Ei? Acum vii la mine după ce-ai dat de belea, gaboriţo?

Linebacker scuipă pe pământul de la picioarele mele.

— Trebuia să mă aştept la treaba asta, aşa-i?

Am scos pistolul şi l-am îndreptat spre el. David Burns, care alergase după noi, ridică mâinile deasupra capului ca un ostatic din filmele de acţiune.

— O, Dumnezeule!

Privi în jur, încercând să-şi dea seama încotro s-o ia la fugă.

— O, Doamne, te rog! Nu-l împuşca!

— Zi-mi unde-s ofiţerii mei, Linebacker, că trag!

— Asta-i abuz de forţă!

Linebacker arătă cu un deget strâmb spre mine.

— Nu reprezint o ameninţare pentru tine în clipa asta! Ajutor! Ajutor!

Făcu câţiva paşi mari în spate pentru a se poziţiona în raza vizuală a jurnaliştilor dintr-un coridor mic dintre clădiri.

— Sunt neînarmat, şi o poliţistă mă ameninţă cu arma!

— O să-ţi dau cinci secunde, am spus. Dup-aia-ţi înfig un glonţ direct în burtă.

— Ajutor! strigă Linebacker către jurnalişti. Sunt neînarmat!

— Cinci.

Am amorsat pistolul.

— Dumnezeule, Harry, lasă pistolul jos! ţipă Whitt.

— Patru.

— Harry, nu pot să-ţi dau voie să faci asta!

L-am auzit pe Whitt scoţându-şi arma.

— Lasă-l jos!

— Trei.

— Ajutor! Să m-ajute cineva!

— Te rog, nu!

— Doi.

— Harry!

— Unu.

Capitolul 96

Un ţipăt sparse tăcerea, atât de ascuţit şi de strident încât aproape că m-am speriat şi-am apăsat pe trăgaci. M-am întors şi l-am văzut pe Whitt cu ţeava armei îndreptată spre mine. Am băgat arma în teacă şi am alergat în direcţia sunetului, cu Whitt venind alături de mine. Minerii care-mi urmăriseră confruntarea cu Linebacker de la colţurile clădirilor se dădură repede din calea noastră.

Femeia care ţipase era ofiţer Doyle. Îngenunchease în nisip între două camioane, îmbrăcată cu blugi şi cu o bluză pătată de transpiraţie. Ofiţer Shae zăcea pe burtă. Din cap îi ieşea ca o antenă mânerul din piele neagră a ceea ce era probabil un cuţit mare. Nu era sânge, dar când m-am apropiat, am văzut că Shae era categoric moartă. Toată culoarea îi pierise din obraji, iar mâinile i se curbaseră spre interior, în poziţia ciudată, ca de gheare, a cuiva care suferise un traumatism cerebral.

Ofiţer Beckett era chircită într-o parte, la picioarele lui Shae. Am alergat spre ea. Moartea ei nu fusese atât de rapidă. Din câte se părea, un dispozitiv de strangulare din sârmă îi fusese strâns puternic în jurul gâtului, iar ea luptase în tăcere pentru viaţa ei în timp ce sârma-i străpungea pielea şi ajungea la trahee. Am urmărit conturul rănii roşii de după urechile ei până în partea din spatele craniului. Probabil îngenunchease, iar criminalul trăsese de sârmă în sus, o spânzurase folosindu-şi propriul corp. Sau poate stătuse în picioare, şi fusese spânzurată de deasupra.

Am privit spre partea superioară a camioanelor din ambele părţi. Deasupra lui Becket erau ciobituri şi zgârieturi, acolo unde lovise cu picioarele. Paloarea ambelor femei, norii purpurii ridicaţi acolo unde trupurile lor atinseseră nisipul îmi spuneau că erau moarte de trei, patru ore. Nu mult după ce eu şi Whitt fuseserăm închişi în rezervor.

Atât durase să le găsească cineva, sau să anunţe că le găsise. Erau foarte multe urme de paşi în nisip în zona unde fuseseră omorâte. Probabil că minerii văzuseră femeile şi se hotărâseră că nu voiau să fie cei care să tragă semnalul de alarmă. Nu voiau să fie bănuiţi.

Whitt stătea în apropiere, nesigur în ce direcţie să se uite. În cele din urmă, o luă pe poliţista care plângea şi o târî de-acolo. În capetele aleii create de camioane, minerii ieşiră la iveală, privind

fix, cu gura căscată sau cu feţe cernite. Veniră, văzură şi plecară în grabă, făcând loc altora. Stăteam pe nisip între cele două poliţiste moarte şi îi urmăream cu privirea.

— Hai, căscaţi bine ochii. Mda! Faceţi loc! Hai să beliţi ochii aici, fir-aţi ai dracului de demenţi!

I-am tras gulerul cămăşii lui Beckett în sus ca să-i ascund faţa de mulţime. Ultimele ei secunde îi încremeniseră durerea şi groaza morţii pe chip.

Whitt se întoarse şi se ghemui lângă mine.

— Acum îl arestăm şi noi p-ăla?

— Nu.

M-am frecat la ochi.

— Paloarea.

— Aşa.

Whitt se aplecă să se uite.

— Patru ore? Cinci?

— Destul timp cât să facă un duş. Să scape de dispozitivul de strangulare. Să-şi dea cu gheaţă-n palme, ca să nu se învineţească. Nu vreau să-l arestez pe-ăsta şi să-i dea drumul şase ore mai târziu. M-am ridicat în picioare şi mi-am privit colegele ucise.

— Cred că am un plan

Capitolul 97

Aaron Linebacker privea fix pe fereastra cu obloane a dongăi lui, urmărindu-i pe jurnaliştii de la linia gardului. Lămpile uriaşe pe care le duceau cu ei păreau torţele unei mulţimi plecate la vânătoare de monştri, aruncându-şi umbrele pe nisipul din interiorul proprietăţii. Sorbea dintr-o cafea pe care-o făcuse la automatul personal şi mijea ochii în timp ce doi Soldaţi ai Pământului se apropiau de tabăra presei, încercând să intre-n vorbă cu jurnaliştii.

— Terorişti, spuse el, cu dispreţ.

Îşi simţi muşchii umerilor încordându-se în jurul rănilor vechi. Valuri de durere, cunoscute, îi străbăteau nervii întinşi la maximum. Toate vechile traume îi erau chiar la îndemână. Deja începuseră să-i zvâcnească degetele.

— Insurgenţi. Şobolani.

Jurnaliştii roiau în jurul micii perechi de terorişti. Pe chipurile lor tinere cădea o lumină aurie.

Linebacker fusese în Afganistan, în misiune specială, când avioanele loviseră turnurile{54}. Îşi aducea aminte de oamenii care urlau în noapte alergând spre moschei, de zgomotul paşilor lor grăbiţi prin praf, primele sunete slabe din ceea ce avea să devină o orchestră infernală a războiului. O sirenă răsuna şi în momentele lui cele mai liniştite, chiar şi în vise.

Îşi aducea aminte de furişarea discretă a pericolului pe străzi înaintea atacurilor, de ascensiunea trădătorilor şi a oamenilor cu suflete foarte întunecate, episoadele de rebeliune aparent lipsite de vreo legătură. După aceea, urmaseră camerele jurnaliştilor. Feţele îngrozite ale femeilor şi fetelor, alergătură, împuşcături, apoi feţe scăldate în lumină aurie, la colţurile străzilor, privind avioanele cum străbăteau cerul. Linebacker învăţase să recunoască semnele. Încercase să-i convingă chiar şi pe bătrâni, pe orbi, dar nimeni nu-l asculta. Era prea bătrân, şi ce era cel mai rău era faptul că experienţa personală din timpul războiului îi excludea dreptul de-a avea vreo opinie despre el. Închipuiţi-vă numai! Oamenii hotărâseră pe undeva că aceia care erau cei mai puţin demni de încredere în discuţiile despre război erau cei care *fuseseră acolo.* Fuseseră doborâţi la pământ, zguduiţi de explozii, străpunşi de şrapnel, faţă-n faţă cu teroriştii – atât cu cei cu bărbi negre, cât şi cu cei cu faţa ca de bebeluş. Şi toate acele orori îi

marcaseră. Nu exista nicio cale prin care să-şi scoată capul din norul de praf şi să vadă ce se întâmpla cu adevărat. Erau mişcările subtile ale unor piese de şah pe o tablă mare, aglomerată. Nu, soldaţii nu erau decât nişte pioni. Habar n-aveau cum funcţionau lucrurile.

— Abureli, spuse Linebacker, dispreţuitor. Scutură pumnul încleştat.

— A-bu-reli!

Pentru că fusese acolo, pentru că simţise mirosul prafului de puşcă şi văzuse umbrele furişându-se prin noapte, ştia că se întâmpla din nou. Trebuia doar să fii atent la detaliile mici. Teroriştii cu feţe ca de bebeluşi apăreau la televizor. În ziare. Erau în trenuri şi-n magazine. Cu sutele. Deodată, insurgenţii nu mai erau bărbaţi cu bărbi negre, ci bunici cu părul alb. Domeniile lor de vânătoare erau universităţile, cafenelele, pădurile din Tasmania[55]. Se deghizaseră şi-şi deghizaseră şi cauza.

Azi, era feminismul. Capitalismul. *Mediul înconjurător.*

Mâine, oamenii aveau să urle, iar turnurile să se prăbuşească.

Aaron era pregătit. Dacă nu voia să i se mai alăture nimeni, era în regulă. Trăise singur destul de mult, înconjurat de oameni. Tot singur avea să fie şi când dispăreau toţi oamenii.

— Terorişti, se trezi bodogănind în timp ce-şi ducea ceaşca de cafea în chicineta de lângă fereastra din spate a dongăi lui. Tot pe furiş, pe furiş, pe furiş.

De parcă ar fi fost aduse la viaţă de cuvintele lui, Linebacker ridică privirea şi văzu două siluete îmbrăcate în negru strecurându-se printre camioanele din spatele dongăi lui şi oprindu-se la bara din faţă a unei dube albe parcate în colţ.

Aşteptară ceva, probabil un semnal, apoi plecară grăbiţi în noapte.

Soldaţii Pământului.

Linebacker îşi lăsă ceaşca în chiuvetă şi alergă spre uşă.

Capitolul 98

Whitt şi cu mine am ajuns în partea de jos a macaralei uriaşe, alergând atât de repede prin mină încât aproape că ne-am izbit unul de altul când ne-am întâlnit. Deasupra noastră erau schele roşii-închise înalte cât o clădire cu paisprezece etaje, care se profilau pe cerul întunecat. Toată şandramaua scârţâia şi parc-ar fi căscat. Era cântecul monstruos al unei bestii nefiresc de mari. Cagula pe care-o împrumutasem de la Soldaţii Pământului îmi provoca deja mâncărimi pe frunte şi pe obraji. Nu era un loc potrivit pentru lână grea. M-am prins de prima scară cu mănuşile căptuşite şi am privit în urmă, spre figura mascată a partenerului meu.

— Crezi c-a muşcat ăsta momeala? am întrebat, gâfâind. Oare să-l aşteptăm?

— Du-te.

Mă împinse din spate.

— Vine el.

Am urcat ezitând prima scară, încercând să potolesc groaza pe care-o simţeam bubuindu-mi în piept. Dacă mai tremuram, dacă mai gâfâiam, aveam să cad. Am aruncat o privire în jos spre mină când am ajuns deasupra nivelului clădirilor demontabile. Înălţimea era deja îngrozitoare.

Am traversat în grabă prima platformă şi am sărit pe a doua scară. Whitt ajunse primul la bare de data asta.

Fusese ideea lui să folosim macaraua. Ca să-l îndepărtăm de mineri, de victimele lui, de deşert – despre care ştiam că era domeniul lui de vânătoare – şi să-l aducem sus, în aer, în colivia noastră. Ne-am oprit pe a treia scară şi am ascultat scârţâitul şi ticăitul structurii masive. Un sunet înăbuşit. Paşi pe prima platformă. O străfulgerare de frică îmi izbi pieptul, gonind prin scalpul meu. M-am întins în sus şi i-am împins picioarele lui Whitt.

— Du-te, du-te, i-am şoptit. Vine!

Capitolul 99

Linebacker iţi capul peste vârful celei de-a treia scări şi scrută platforma cu balustradele înalte până la mijloc, care se întindeau de-a lungul spaţiului de cinci metri pătraţi. Nu era nimeni acolo. Probabil că intruşii continuaseră să meargă în sus. Da – le auzea paşii. Îşi aruncă puşca pe platformă şi se împinse în sus, întinzându-se după patul armei în timp ce se echilibra.

— la labele, spuse cineva.

Se opri, cu degetele la câţiva centimetri de oţelul negru, şi privi în sus.

Erau acolo. Două năluci suple, în veşminte negre, care îndreptau armele spre el. Nu se mişcă. Nu merse mai departe spre armă şi nu se îndreptă. Îi trebuiră câteva secunde preţioase pentru a-şi analiza situaţia, şi în acele secunde intense, degetele începură din nou să-i tremure frenetic.

Cea aflată mai aproape de el îşi dădu jos cagula şi o aruncă la pământ.

— Vezi că eu nu-s o hipioată de-aia, în mă-sa, zise ea. Eu *chiar* te-mpuşc şi te omor.

Linebacker se îndreptă.

Femeia era îmbrăcată ca o spărgătoare de locuinţe. Îşi dăduse seama că era o trădătoare încă de când dăduse cu ochii de ea. Partenerul ei, poponarul, îşi trase cagula pe faţă şi strânse mai tare pistolul.

— Erai atât de aproape să ne scapi printre degete, spuse detectiv Blue. Dar-ar dracii, omule, credeam că nu te mai prindem.

— Ce tot vorbeşti acolo, târfa proastă?

Linebacker era surprins de ura din propriul glas.

„Controlează-te, locotenent."

— Cazierul tău penal civil era gol, spuse Harriet. N-ai avut nici măcar o amendă pentru depăşirea limitei de viteză. Şi cazierul militar îţi era gol. A trebuit să dăm peste fişele tale medicale ca să aflăm ce-ai făcut în Afganistan. Rapoartele medicale indicau faptul că din cauza traumei prin care-ai trecut într-un sat din afara Yemenului, n-ai mai fost în stare să lupţi. Dar ce s-a întâmplat acolo? Am aflat când ţi-am căutat prin fişele psihologice. Cred că echipa de comandă ţi le-a rezolvat şi p-alea, aşa-i? Grozăviile ce le-ai făcut pe-acolo.

Linebacker pufni. Rămăsese fără cuvinte. Era atât de furios încât aproape pica într-un fel de tristeţe. Era penibil.

— Satul era atât de mic încât nici nume n-avea, spuse detectiv Blue. Patruzeci şi opt de oameni. Aveai ordine să cureţi oraşul ăla de terorişti. Dar după o vreme au început să ţi se pară toţi terorişti, aşa-i? Le-ai ordonat tuturor să coboare-n groapă. Le-ai spus să se întoarcă cu spatele ca să nu le poţi vedea feţele.

El făcu un pas spre carabină.

— Nu, îl avertiză Whittacker.

Urmărea cu arma mişcările lui Linebacker.

— Să nu îndrăzneşti.

— I-ai spus psihiatrului că-i vezi în vise. Le vezi cefele. Ţi-e groază de feţele lor. În vise, încep să se întoarcă. Te trezeşti urlând.

— Căcăcioşi penibili ce sunteţi, spuse Linebacker. Voi credeţi că încă nu v-am omorât pentru că nu pot. Vreau să mai aud din povestea voastră prostească despre mine. Daţi-i înainte. Vă provoc.

— Nu pleci niciodată din locul ăsta, spuse detectiv Blue. Nici când te obligă să mergi acasă. Eşti mereu în deşert. Mintea ta e mereu aici. Pentru că asta cunoşti. Dealurile nisipoase. Duşmanii pe care-i ascund. Nu trebuie decât să-ţi foloseşti imaginaţia, şi apar aici. Victimele tale.

Linbacher tremura tot.

— Una dintre fetele de la Soldaţii Pământului mi-a descris pe cineva din mină care-a scuipat-o aşa cum m-ai scuipat tu în după-amiaza asta. I s-a părut c-ai zis „harşi”. Dar ai zis „hajji”, de la cuvântul pe care-l folosesc musulmanii pentru a face referire la cei care au călătorit spre Mecca. Forţele coaliţiei au mulţi termeni peiorativi pentru localnicii de-acolo. Dar „hajji” era cel mai întâlnit, nu-i aşa?

Linebacker clătină din cap, scârbit.

— Era locul perfect pentru tine.

Detectivul Blue făcu un semn cu capul spre mină, spre luminile de jos.

— Ţi-a fost foarte uşor să-ţi închipui mina ca pe baza ta. La urma urmei, eşti şeful pazei. Ţine-i pe mineri în siguranţă şi ţine-i pe „hajji” afară. Doboară-i pe cei din mină care trădează siguranţa oamenilor. Hon, care i-a lăsat pe Soldaţii Pământului să facă razii la depozitele de hrană. Danny, care-a fraternizat cu ei, şi Tori,

care-a făcut schimburi cu ei. Amy, care a trecut de partea noastră, împotriva ta.

— Ce oarbă eşti, spuse Linebacker cu dispreţ. Eşti oarbă de-a binelea.

— Lenny şi Mick au fost doar nişte ţinte de antrenament, nu-i aşa? întrebă Harriet. Ţi-ai rafinat abilităţile. Ţi-ai dus la capăt antrenamentele. E misiunea ta să protejezi locul ăsta, aşa-i, Aaron? E tot ce ţi-a mai rămas.

— Ai dreptate.

Faţa bătrânului se descreţi, iar un zâmbet uşor îi apăru pe buze.

— Doar asta mi-a mai rămas. Şi n-o să te las să-mi iei asta.

Capitolul 100

Se mişca repede. Era singurul motiv pentru care reuşise să ajungă la rangul de locotenent. Hotăra lucruri repede, acţiona repede, şi nu greşea niciodată. Linebacker întinse o mână după armă, iar cu cealaltă luă un pumn de nisip pe care-l turnase în buzunar înainte de-a urca pe macara. Vântul era perfect. Avea nevoie doar de o mişcare uşoară de jos în sus a braţului. Nisipul îi zbură dintre degete şi trecu de platformă, intrându-le în ochi. Poliţiştii se apucară de feţe. Apucă arma şi o aţinti asupra lor.

Fu ultimul lui gest din viaţa pământească. Glonţul care-l lovi stinse brusc luminile lumii lui reci, răvăşite de război.

Capitolul 101

Pentru o clipă, am crezut că glonţul meu a fost cel care-l doborâse pe Linebacker. Apăsasem pe trăgaci, dar nu destul de tare, aşa că arma nu avusese recul în mâna mea. Nu se-auzise nicio împuşcătură, nu se văzuse nicio străfulgerare de pe ţeava armei lui Whitt. Doar un foşnet, o bufnitură, iar apoi, capul lui Linebacker explodase.

Bătrânul se chirci pe sârma din fier de pe partea inferioară a platformei. Îi lipsea cea mai mare parte a craniului. I-am simţit sângele stropindu-mă pe faţă. Era ca o ceaţă caldă pe degetele şi pe partea din faţă a bluzei mele.

— O, Iisuse, spuse Whitt, încet.

În jurul nostru, vântul se înteţi şi începu să urle.

— Căca-m-aş să mă cac, nu e el!

— Ce? am întrebat, împleticindu-mă. Abia înţelegeam ce se întâmpla.

O bubuitură, nişte scântei galbene deasupra noastră. Pentru o secundă, am avut impresia că se întâmpla ceva cu circuitele electrice ale macaralei. Mai răsună o bubuitură. Un alt foc de armă lovi lampa care atârna deasupra celei de-a treia platforme. Ne-am lipit amândoi de podeaua plină de sânge.

— Nu e el! zbiera Whitt. Nu e el.

În stomacul meu apăru o senzaţie de rău, nu de la mizeria pe care-o făcuse capul lui Linebacker şi în care zăceam, ci pentru că-mi dădusem brusc seama că eram la sute de metri înălţime, şi criminalul nu era cu noi, nu era mortul care zăcea în faţa mea. Un voleu de focuri de armă vâjâi şi se izbi de balustradă, de traversele de oţel de deasupra noastră, de vârful scării. Criminalul n-avea chef de joacă în clipa aceea.

Prin grilajul de fier de sub mâinile mele am văzut oameni alergând, căutând să se adăpostească. Am auzit un ţipăt. Zgomotul unui motor care pornea şi al unei maşini care se îndepărta cu scrâşnet de frâne.

— Suntem încolţiţi! am strigat.

În jurul nostru continua să plouă cu gloanţe.

— Suntem încolţiţi!

— Nu intra în panică.

Whitt întinse mâna şi mă prinse de mână. Sârma lăsase un tatuaj însângerat în formă de romburi pe obrazul lui.

— Nu ne poate prinde, c-ar fi făcut-o deja. O să se mute, ca să ne poată ţinti mai bine. Ne-am înşelat. Ne-am înşelat!

— Putem să facem o autopsie completă a greşelilor noastre mai târziu.

Whitt se lipi de podea în timp ce un glonţ se izbea de balustrada din spatele nostru.

— Pentru moment, hai să ne concentrăm pe-a ieşi de-aici în viaţă.

Capitolul 102

Am privit prin podeaua platformei cum ofiţerii noştri îşi ocupau poziţiile. Unul încerca să calmeze femeile care urlau în cea mai apropiată dongă şi se poziţiona la fereastră, cu pistolul pregătit. Alţi doi stăteau împreună, dispărând în adâncul nivelului inferior al macaralei. Eu şi Whitt tresăream la fiecare împuşcătură care răsuna în apropierea noastră. Unele ricoşau fără vreun pericol de pe suprafaţa macaralei, altele ne scăldau în scântei. Expresia impasibilă a lui Whitt era mai reuşită decât a mea – simţeam şocul apropiindu-se cu repeziciune, iar acele simptome familiare ale intrării în acţiune începeau să-şi facă simţită prezenţa – îmi clănţăneau dinţii. Picioarele-ncepuseră să-mi tremure. Dar chiar dacă el nega cu o faţă impasibilă tot ce se întâmpla în jurul lui, mâna lui o strângea mult prea tare pe a mea.

— Dintr-o clipă în alta, spuse el. În timp ce spunea asta, focurile de armă încetară.

Am aşteptat, o fracţiune de secundă sau mai mult. Apoi, sări în picioare şi se ascunse pe jumătate, ghemuindu-se.

— Haide, Harriet, spuse el.

Ar fi trebuit să mă aştept ca el, preocupat de cavalerismul lui de modă veche, să fie primul care să se-avânte în primejdie. Dar tot am fost surprinsă când a trecut pe lângă mine în drumul spre scară. Nu puteam fi siguri că omul cu arma îşi schimba poziţia sau rămăsese fără muniţie, aşa cum speram noi. Dacă unul dintre noi avea să se sacrifice pentru a pune la încercare teoria asta, Whitt avea să se-asigure că el era ăla.

Se strecură peste marginea platformei ca un şarpe, întorcându-se pe burtă şi se prinse de scară.

— E-n regulă, spuse el, aruncându-mi o privire. Haide.

Împuşcătura îl nimeri în spate. Se izbi de scară, ajungând în faţă, apoi se chirci şi căzu, dispărând.

Am ţipat. Sunetul era un chiot ascuţit, puternic, întrerupt de hotărârea mea de a mă arunca înainte ca să-l prind. Dar când am ajuns la scară, deja dispăruse. L-am auzit izbindu-se de prima platformă cu o bufnitură cumplită. O altă bufnitură răsună când se lovi de nisip.

Capitolul 103

Mai mult m-am târât decât am coborât scara spre a doua platformă. Parcă tot ce era în jurul meu tremura. Nu-mi funcţionau membrele. Înainte să-mi dau seama ce făceam, de pericolul la care mă expuneam, deja traversam platforma unu spre ultima scară. Aveam un ţiuit în urechi, un murmur scăzut care parcă acoperea tot.

Whitt zăcea nemişcat pe nisip, cu genunchii ridicaţi şi cu braţele desfăcute pe lângă corp. M-am prins de scară, m-am împleticit şi am apucat de-un pilon vertical, încercând să nu cad cu faţa-n nisip. Parcă eram beată.

Nu venea nimeni în spaţiul întins, gol, de sub macara, în care zăcea partenerul meu. Împuşcăturile îi ţinuseră la distanţă, aşa că nu puteau decât să se uite şi să se întrebe dacă era mort, dacă aveam să mă duc după el.

Nu-mi păsa. Aveam să mă duc după partenerul meu.

Capitolul 104

Am dat drumul pilonului şi m-am împleticit pe nisip, încercând să-mi conving buzele să-i rostească numele. Nu l-am văzut pe Gabe venind până când corpul lui nu se izbi de-al meu. În acelaşi timp mă doborî, mă luă pe sus şi mă cără din calea primejdiei ca pe-un copil.

— Nu, nu, nu! am strigat eu. Whitt! Whitt!

Oare partenerul meu era cel care zăcea acolo pe nisip, sau fratele meu?

Un tânăr era întins pe nisip, sângerând. Un bărbat la care ţineam, pe care era de datoria mea să-l protejez, care avea nevoie de mine. Zgâriam aerul, mă răsuceam, încercam să mă eliberez.

— Te rog, te rog, trebuie neapărat să îl salvez!

— O să mori, mârâi el, punându-mă la pământ.

Nu-şi opri avântul. Braţul lui era în jurul gâtului meu ca parâma unei bărci cu pânze, ducându-mă înainte cu o forţă de neînchipuit.

— Nu o să te las.

Mă împinse în lumina fluorescentă puternică a camerei de odihnă. M-am prăvălit pe canapeaua din faţa televizorului, pe care părea a fi un joc video pus pe pauză.

Nu eram eu persoana asta. Eu nu fugeam de luptă. M-am prins de canapea, m-am întors şi am încercat să mă ridic. Unde-mi era pistolul? Oare scăpasem pistolul? Trebuia să-l găsesc pe trăgător, să-l dobor, să-mi salvez partenerul, fratele. Trebuia să salvez pe toată lumea.

— Rămâi aici, spuse Gabe, din prag.

Minerii treceau în fugă pe lângă el în noapte.

— Au încetat focurile de armă. Mă duc să văd ce se întâmplă.

Nu reuşeam să trag aer în plămâni. Privirea-mi rătăcea pe pereţi; un poster uriaş cu o femeie goală care stătea întinsă pe-o parte cu un picior ridicat, cu părul revărsându-i-se peste încheietura slabă. Imaginea ei marca teritoriul canapelei drept o zonă exclusiv masculină. Lângă fata de pe afiş două pagini dintr-un caiet fuseseră lipite laolaltă cu bandă adezivă şi umplute de cuvinte scrijelite neglijent alături de un şir de numere. Cifrele erau tăiate, se scrisese peste ele şi fuseseră încercuite triumfător. Am citit numele, panicată şi confuză.

SergeantKill.{56}

ShooterAce99.[{57}]
LetTheBodiesHitTheFloor.[{58}]
HajjiHunter71.[{59}]
VengeanceIsMine.[{60}]

M-am foit pe canapea. O carcasă de plastic se mototoli şi se crăpă în mâinile mele. Am luat-o. Era pentru un joc video. Pe copertă, doi soldaţi erau ghemuiţi într-un şanţ plin de nămol, iar un nor în formă de ciupercă aprinsese orizontul ars de soare.

— *Duty and Honor III*[{61}], am citit cu voce tare, întorcând carcasa pe partea cealaltă cu degetele tremurânde. Am citit ameţită descrierea jocului. Ochii mi se îndreptau când şi când repede spre imaginile din partea inferioară a carcasei: un peisaj deşertic în care jucătorul la persoana I era întrevăzut numai după arma din mâna lui. Ţinte poziţionate pe imagini cu bărbaţi cu barbă. Femei cu văluri negre ţineau de mână copii mici, computerizaţi, care fugeau să se adăpostească într-un soi de piaţă virtuală.

Am desfăcut carcasa şi am găsit un fel de broşură pe hârtie lucioasă legată cu capse. În ea erau mai multe imagini de acelaşi fel. Bărbaţi bărboşi cu gurile căscate. Stropi de sânge care împroşcau ecranul în timp ce ei se smuceau şi dansau în ploaia de gloanţe. Peste tot, slogane scrise cu stropi de sânge.

„Protejează-ţi baza. Elimină teroriştii. Luptă pentru onoarea ta."

— Războiul e un joc, am citit cu vocea tremurândă.

„Şi singurul mod de-a câştiga e acela de-a fi puternic, mental, fizic şi strategic. În *Duty and Honor III* nu vei înfrunta inamici doar în deşerturile din Afganistan, printre gheţarii din Rusia sau prin junglele din Africa – îi vei găsi chiar în unitatea ta."

Mâinile care ridicară maneta de pe canapea mi se păreau ca plumbul. Am fost nevoită să-mi controlez tremuratul, să apăs tare pe butoane ca să umblu prin meniul de pe ecranul televizorului. Am mers la tabela de scoruri a jocului, unde un soldat mătăhălos stătea lângă o listă de nume cu braţele încrucişate pe pieptul lui incredibil de mare. Numele de pe listă erau toate acolo.

SergeantKill era în vârful tabelei de scoruri, cu un scor de morţi care-l plasa la câteva cifre distanţă de toţi ceilalţi. Am deschis profilul şi-am văzut o poză cu Gabe, făcută cu camera web.

Deodată, mă cuprinse. Braţele lui uriaşe erau peste mâinile mele. Mă ridică de pe canapea.

— Trebuie să plecăm, Harry, îmi spuse Gabe, împingându-mă spre uşă. Mergem cu Whitt cu ambulanţa în oraş.

Am ieşit împleticindu-mă din camera de odihnă, în direcţia dubei, cu braţul lui Gabe după umeri. Încă ţineam broşura jocului în mână. Nu-mi dezlipisem ochii de ea.

„Urmează calea personajului tău personalizat de la antrenamente la câmpul de luptă. Luptă pentru comandantul tău într-o serie de misiuni dure şi câştigă puncte care-ţi cresc nivelul general. Organizează misiuni în care pândeşti, vânezi şi te joci cu minţile unor inamici realişti! Ajungi comandant şi condu-ţi echipa! Experienţa războiului n-a fost niciodată mai captivantă!”

Gabe mă împinse în dubă, urcă şi începu să conducă.

M-am agăţat de marginea parbrizului în vehiculul întunecat, urmărindu-i pe jurnalişti cum treceau pe lângă noi. Am ieşit din mină înainte să apuc măcar să scot o vorbă în semn de protest.

Capitolul 105

Duba hurducăia pe dunele de nisip, trecând din când în când peste câmpii uriaşe şi uscate, unde pietrele făceau tot vehiculul să zdrăngăne şi să tremure. Amorţeala din membre îmi trecea uşor, dar n-am spus nimic. Am urmărit orizontul întunecat de care ne apropiam, o linie fină care marca diferenţa dintre întunericul plin de stele şi întunericul gol.

În oglinda retrovizoare, mina se micşoră până la câteva sclipiri aurii, apoi dispăru.

Ţinând broşura în mâini, l-am privit pe Gabe. Era concentrat asupra drumului. Deşi îi privisem profilul blând, chipeş, în timp ce dormea, în clipa aceea îmi părea o figură necunoscută. Părea hotărât. Aruncă o privire spre broşură, apoi privi în ochii mei.

— Deci ţi-ai dat seama de toată povestea, zise el.

— Nu ştiu, am spus. Dar nu mă simt bine. Spune-mi că mă înşel, Gabe. Spune-mi că ăsta... ăsta nu eşti tu.

Am întors broşura şi i-am arătat imaginea unui soldat virtual care trăgea la greu cu gloanţe de mitralieră asupra unor civili virtuali care stăteau ghemuiţi, cu gurile un pic prea mari, cu ochii un pic prea albi.

Avea logică. Gabe nu ieşea niciodată din mină. Îmi spusese chiar el că trăia o minciună, o fantezie, că uitarea de viaţa reală era singura cale de-a trăi acolo. Singura cale prin care-ar fi putut ajunge la scorurile din jocul video, cu numărul dement al morţilor afişat pe ecran, era aceea de-a petrece ore-n şir în lumea jocului.

— Îmi pare rău, spuse el.

M-am prins de scaun, dându-mi seama cu groază cine era el cu adevărat. Oare când îmi pierdusem abilitatea de-a vedea monştrii după măştile de oameni prietenoşi şi inofensivi pe care le purtau? Instinctele mele mă dezamăgeau cumplit. Mă culcasem lângă un criminal odios, îi împărtăşisem secretele mele, râsesem şi-l ţinusem în braţe sub clar de lună. Degetele mele urmăriseră conturul corpului lui de criminal. Dacă reuşisem să mă las în aşa hal fermecată de minciunile lui Gabe, oare asta însemna că mă înşelam şi-n privinţa fratelui meu? *Ce dracului era în neregulă cu mine?*

Gabe îmi aruncă o privire cu ochii goi în timp ce mă luptam cu gândurile mele.

N-am spus nimic. Îmi acordă o perioadă de liniște, cu o expresie de încordare pe figură în lumina consolei din fața noastră.

— Cred că în seara aia când ți-am spus despre soția mea, încercam, de fapt, să-ți explic, spuse el. Cum locul ăsta – de fapt e o altă lume. O lume în care evadez. Un loc în care vii ca să-ți marchezi orizonturile, în care spui: „Bun. Asta e. Tot ce-i afară a dispărut acum".

Am privit deșertul dinaintea noastră. Porțiunile repetate cu iarbă mai spinoasă, uscată, culmile cu pietriș care ne treceau pe sub cauciucuri. Ceva alergă iute ca fulgerul prin fața noastră, zbughind-o din fața luminii. Era un iepure?

— Aici pot controla lucrurile, spuse Gabe, arătând spre parbriz. În joc și în Niciodată Nicăieri. Trebuie să înțelegi ce lucru măreț e ăsta. Adică, ție-ți place controlul, nu, Harry? Am știut asta de prima dată când te-am văzut.

— Ai, de fapt, vreun copil? am întrebat. Ar fi trebuit să observ. În cameră. N-ai nicio poză cu copii.

Vocea-mi era seacă. De ce era asta prima întrebare pe care i-o puneam?

— Copii? Ce? Nu, nu, nu. Totul face parte din joc. Eu mă cream. Profilul meu. Știam c-avea să te-atragă un bărbat divorțat și vulnerabil. Cineva care voia cu disperare să fie alături de copiii lui, dar nu putea. Familia s-a destrămat. Știi? Strategie.

Părea stânjenit.

— Totul a fost o strategie.

— De ce faci asta? Cum ai păstrat secretul ăsta față de mine?

— Jocul pătrunde în realitate, spuse el.

Vocea-i era subțire, aproape panicată.

— Uneori, mi-a fost greu să văd limitele. Noaptea, am vise din joc, iar ziua, când mă trezesc, trebuie să-mi aduc aminte cine sunt. Sunt SergeantKill? Sau Gabe Carter?

Își trecu o mână prin părul transpirat și aproape râse.

— Cine vreau să fiu? Cine-mi dă un scop? Cine mă face să mă simt mai autentic?

— Gabe, eu...

— Cine joacă un rol, și cine nu?

Făcu un gest neajutorat spre reflexia lui în parbriz.

— Nu-mi mai dau seama care-i diferența.

Eram la mare depărtare de mină. Opri duba şi se uită la mine, cu ochii mai mari decât ar fi trebuit să fie. Se întinse să mă atingă, iar eu am sărit ca arsă în scaun.

— Pricepi? întrebă el.

Se întinse şi bătu în partea interioară a geamului. Sub pumnu-i uriaş, geamul bocănea puternic.

— Adică, suntem *aici* sau *acolo*?

— Suntem acolo, am spus, cu vocea tremurând. Asta nu-i o misiune. Ăsta nu-i un joc. Ai omorât oameni adevăraţi, Gabe. Ai omorât bărbaţi adevăraţi şi femei adevărate. Edward Whittacker e adevărat. S-ar putea să fie mort. Eu sunt adevărată.

— Mda, poate.

Gabe privi sceptic spre parbriz, spre marginile lui, îşi îndreptă privirea spre orizontul întunecat.

— Poate. Poate. Auzi, nu vrei să te dai jos? Suntem presaţi de timp.

— Nu suntem presaţi de niciun timp, am spus, deschizând uşa din partea mea cu forţa. Gabe, uită-te la mine. Uită-te-n ochii mei. Poţi să ai încredere-n mine, bine? Poţi să ai încredere-n ce-ţi spun eu.

— Toţi zic aşa, rânji Gabe, dispreţuitor, apucându-mă de încheietura mâinii. Poţi să ai încredere-n mine. Sunt parte din echipă. Sunt unul dintre băieţii buni. Da. Da. Şi până la urmă se întorc toţi împotriva noastră, nu-i aşa? Adică, Danny – ăsta stătea mai mult cu Soldaţii Pământului decât la mină. Trebuia să-mi dau seama după ce treabă făcea în misiuni. Trădătorul dracului. Caută gloria ca un disperat.

Gabe încuie duba şi se duse la uşile din spate. Le deschise, iritat.

Eu stăteam în nisip, ţinând în mână broşura jocului. Eram amorţită.

— Ucigaş. Întunecat. Vânător. Răzbunare, am murmurat. Încerca să-şi aleagă un nume de jucător.

— VengeanceIsMine, pufni Gabe, cotrobăind prin spatele dubei. Pe bune? Extraordinar.

— Dar nu el a fost prima ta victimă.

— Nu.

— Hon, am spus. El a fost prima ta victimă. Erai aici, în deşert, îi pândeai pe Soldaţii Pământului, dar n-ai reuşit să te-apropii de ei din cauza camerelor de filmat. Îţi închipuiai că mina era o bază militară. Că Soldaţii Pământului erau insurgenţi. Inamici. Când Hon le-a permis să facă o razie la depozitele de alimente, te-a trădat pe tine. A trădat mina.

— Eşti foarte bună, Harry, spuse Gabe, cam trist.

— Probabil că Hon nu ţi-a oferit ceea ce ai vrut. O provocare. O confruntare ca lumea. Danny a fost următorul, am spus. Pe Hon l-ai vânat prin tuneluri. Dar pe Danny l-ai doborât în deşert.

— Fusese în joc, oftă Gabe, privind spre stele. Luptaserăm împreună, în Afganistan, în deşert. Curăţaserăm împreună sate întregi. Credeam c-o să fie-n largul lui, nemernicul. Dar era un laş. Un idiot. Fetişcana aia, Shamma, l-a stricat de tot. L-a făcut să devină un bleg. La fel şi Tori. Aia avea zvâc. Mă gândeam că avea să lupte ca lumea. Dar era ca o lamă tocită. Umbla iar şi iar

prin tabăra inamică, disperată după iarbă. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Gabe.

L-am apucat.

— Gabe, ascultă-mă. Asta e lumea reală. Mina nu-i o bază. E o nenorocită de mină de uraniu. M-auzi ce-ţi spun? Eu nu sunt inamica ta. Nu sunt. Nu sunt.

Ochii mi se umpleau de lacrimi. Dar nu puteam da dovadă de slăbiciune. Ar fi putut face diferenţa dintre viaţă şi moarte. Părea că vrea să scape de-o furie care tot creştea. Adrenalina începutului vânătorii îi curgea deja prin vene. Poate dacă reuşeam să-l calmez, aveam o şansă.

— Gabe, ascultă-mă, nu-i nevoie să faci asta.

— Uite, Harry, poate că la un moment dat o să am timp să rezolv lucrurile, să mă odihnesc o bucată de vreme şi să-mi dau seama exact în cine pot să am încredere. Dar momentul ăla nu e chiar acum.

L-am strâns de braţe şi am încercat să-l ţin, dar, cu forţa lui brută, mă dădu la o parte ca pe-o muscă.

— Eşti bună, spuse el. Dar nu eşti chiar atât de bună. Ai avut o misiune specială de la început, detectiv Blue. Aveai să-ţi faci planuri suplimentare. Să mă atragi, să mă supui, să mă capturezi, să aduni informaţii. Astea-ţi erau obiectivele. Pentru o vreme, am crezut că nu eşti de nasul meu. Şi acum ajungem la provocarea finală. Îmi pare rău că trebuie să fie aşa.

Ridică o pereche de ochelari negri pe vârful capului. Era o maşinărie complicată cu o carcasă din cauciuc. De-abia când trase lentilele cu vedere de noapte mi-am dat seama ce era aparatul pe care-l purta.

— Într-o direcţie de zero cincizeci şi unu de grade, la o distanţă de unu virgulă nouăzeci şi unu de kilometri, te-aşteaptă arma ta, spuse el rece. Arătă cu degetul în spatele meu. Sticla verde care-i acoperea ochii îl făcea să semene cu un vizitator din spaţiul extraterestru. Într-o direcţie de trei sute douăzeci şi opt de grade, la o distanţă de unu virgulă optzeci şi şapte de kilometri, mă aşteaptă arma mea. Mina se află chiar la nord de-aici.

— Gabe, l-am implorat. Te rog!

Pentru o clipă, păru să se desprindă de ritualul lui robotic. Ochii lui verzi, ca de extraterestru, se îndreptară în jos, spre mine. În colţurile gurii îi apăru un zâmbet de plăcere.

— Pentru că eşti în misiune specială, Harry, o să trebuiască să echilibrez un pic şansele. Pentru ceilalţi n-am făcut treaba asta. Dar tu nu eşti oricine.

Înainte s-apuc să spun ceva, aruncă pumnul în spate, apoi în faţă, lovindu-mă tare-n burtă. M-am chircit şi-am căzut pe nisip înainte să apuc să simt durerea străbătându-mi tot corpul şi lăsându-mă fără aer în plămâni.

— Avem undă verde, soldat, zise Gabe de deasupra mea. Să pornim!

Capitolul 107

„Trezeşte-te, tigroaico!”

Am prins nisipul cu pumnii şi am încercat să trag aer în plămâni. Amândoi parcă mi se lipiseră de spate. Lovitura de pumn parcă distrusese tot ce era între coastele mele inferioare, golindu-mă pe dinăuntru. Când am reuşit să trag o gură de aer, am luat şi-o gură de nisip. Era o lovitură zdravănă. Dar încasasem şi mai dure.

„Hai, sus!”

Tataie era acolo cu mine, urlând, scuipând de furie şi de exaltare, lovindu-mă cu piciorul în timp ce zăceam pe-o parte.

„E runda a doua, în mă-sa-n cur!”

Am aruncat o privire spre stele şi-am încercat din nou să mă echilibrez. Lumea se legăna şi se învârtea. M-am împiedicat, m-am împleticit, apoi am început să alerg ghemuită. Nu ştiam încotro mă îndreptam. Dar aveam de gând să plec dracului de-acolo.

„Sus mâinile. Jos capul. Respiră, Tigroaico. Adu-ţi aminte să respiri. “

Am privit stelele în timp ce alergam. Secretele lor începură să-mi vorbească. Din noianul de lumini, ieşea câte-o stea. Mi-am amintit cum mă ţinuse Gabe de mână şi arătase spre ele, parcă unindu-le, pe o hartă uriaşă şi neagră întinsă pe tot pământul.

Acolo e Venus. Acolo e Saturn. Şi acolo e Pătratul lui Pegas.

Am lăsat capul jos şi-am luat-o la fugă prin întuneric.

Capitolul 108

Gabe tropăia ţeapăn pe câmpiile stâncoase, urcând şi coborând cu pricepere. Bocancii îi bubuiau printre plantele deşertice ascuţite, evitând crăpăturile din pământ. Era domeniul lui de vânătoare. Le ştia ca-n palmă, aşa cum îi era datoria. Carabina i se clătina în faţa lui, legănându-se înainte şi înapoi într-un ritm cu care se obişnuise în mulţi ani de zile, în timp ce corpul lui făcea trecerea de la grăsime, muşchi şi oase la o maşină de ucis.

Fusese o călătorie lungă. Avusese parte de destule nereuşite în întuneric. N-ar fi trebuit să îl îngroape pe Danny. Era vorba de lene, de îngâmfare – era o scurtătură pe care-o luase după o noapte lungă în misiunea care aproape-i întrerupsese jocul.

Mereu aveau să existe greşeli, dar important era să continue să-şi crească nivelul, să continue să crească şi să evolueze. Trebuia să facă muncă de cercetare. Să completeze misiunile speciale şi să-i păcălească pe idioţii care erau la comandă.

Curând, după cum ştia bine, avea să fie pregătit pentru campania finală – eliminarea taberei Soldaţilor Pământului. Încă nu avea puterea necesară, dar în momentul în care avea să o aibă, urma să dezlănţuie iadul asupra lor. Din misiunile de recunoaştere aflase că ei erau singurii care aveau pregătirea şi echipamentul necesar pentru a-l provoca. Îşi arătaseră forţa mentală şi fizică prin simpla supravieţuire în faţa furtunilor de nisip, a căldurii seci, a pământului pârjolit de soare. Erau neclintiţi în lupta pentru cauza lor.

Inspiră adânc şi expiră încet în timp ce trecea peste o culme. Nu trebuia să se piardă cu firea, să se piardă printre visuri. Trebuia să fie puternic. Să aibă picioarele bine înfipte în pământ. Un singur obstacol îi stătea în cale, iar acel obstacol tocmai apărea în raza lui vizuală. Era o siluetă micuţă care se profila la orizont.

Harriet Blue reprezenta încercarea supremă a loialităţii sale, a devotamentului său faţă de misiune. Într-o altă viaţă, i-ar fi plăcut să poată fi cu o femeie precum Harry. Precum Soldaţii Pământului, era rezistentă. Nu o afectau cu nimic problemele. Stătea dreaptă, puternică, asemeni unui copac. Dar nu tocmai aceea era cheia a tot ce-o făcea atât de periculoasă? *Semăna* cu Soldaţii Pământului. Era puternică şi descurcăreaţă, ca ei.

Era inamicul. Gabe nu-şi putea permite să se lase influenţat de ea.

Soldatul o urmări pe Harriet alergând prin partea inferioară a unei văi mici, spre arma pe care i-o lăsase, sprijinită de-o stâncă rotundă. Lumina lunii făcea arma să strălucească precum o torţă.

El se opri din alergat şi se ghemui. Urmări silueta ei verde-deschis încetinind puţin, apoi apucând arma şi întorcându-se puţin în drumul ei.

Gabe se încruntă. Ridică puşca şi lipi lentilele ochelarilor cu vedere de noapte de lunetă. O urmări pe Harriet alergând cu toată puterea spre sud, exact în direcţia nepotrivită.

Se îndrepta spre deşert. Se îndepărta de mină.

Capitolul 109

Respiram scurt, zgomotos şi aspru. Cu fiecare pas, simţeam durerea străbătându-mi şoldurile şi pătrunzându-mi în burtă. Carabina era enormă. O căram în ambele mâini. Mă împiedicam şi aproape căzdeam din când în când, în timp ce călcam strâmb cu bocancii prin nisipul deşertului.

Am auzit un vâjâit deasupra capului. Începuse să tragă.

M-am ferit şi am continuat să fug, trecând printre doi bolovani enormi. Gloanţele se loveau pocnind de ei în timp ce eu treceam, acoperindu-mă de praf. Am ţipat şi m-am rostogolit, apoi m-am ridicat din nou în picioare, împleticindu-mă. Nisipul din faţa mea se ridica rapid, în nori.

Voia să mă zgârie. Să mă rănească doar uşor – să-mi găurească laba unui picior. Să-mi tragă într-un genunchi. Aşa făcea el. Cumva, ştiam că avea să mă încetinească şi să se ia după urma sângelui meu cald prin nisip, unde putea să mă termine după bunul plac.

Cel puţin ăsta era planul lui. Al meu nu era.

Nu voiam cu niciun chip să-l conduc înapoi în tabără. Nu atât timp cât era atât de rupt de realitate, atât de periculos. Nu era în stare să facă diferenţa dintre oamenii reali şi inamicii lui din joc. Nimic nu avea să-l împiedice să omoare zeci de mineri care voiau să mă ajute. Nu, în clipa aceea eram singură. Aveam de gând să evadez, altfel avea să mă omoare, acolo, în beznă.

Am mutat carabina enormă în sus pe umăr în timp ce alergam, încercând să deşurubez amortizorul fără să încetinesc. Dacă tot porneam la luptă, nu voiam să-mi stea în cale Soldaţi ai Pământului care rătăceau prin întuneric. Trebuia să-l dobor pe Gabe repede şi într-o manieră sigură. Speram ca nişte focuri de armă să-i sperie pe posibilii spectatori nevinovaţi.

Un glonţ din arma lui Gabe vâjâi pe lângă mine, speriindu-mă. M-am împleticit şi am căzut.

— Eu aşa n-am de gând să mor, mi-am promis, adunând arma.

Am smuls amortizorul de pe ţeavă şi l-am lăsat să-mi zboare din mâini. Arma era ca un copil greu în braţele mele, parcă vrând să se desprindă de mine şi să cadă. Lumina din faţa mea devenea tot mai strălucitoare. Am îndreptat arma în direcţia generală în care credeam că era Gabe.

Braţele-mi tremurau din cauza focurilor de armă. Pentru o clipă, în nisipul din faţa mea apărură străfulgerări.

Am mai lansat o rafală de focuri. Urechile-mi ţiuiau din cauza zgomotului. Se răspândea prin ţinuturile plate ca tunetul.

Aveam să-l oblig să rămână la pământ, iar apoi să mă gândesc la ceva. Dacă aveam să reuşesc să creez nişte distantă între noi, speram să supravieţuiesc.

Capitolul 110

Gabe urmărea silueta verde care era Harry trăgând în stânga lui. Încă alerga, iar o explozie albă venea în sus din arma ei, după cum vedea el cu ochelarii cu vedere de noapte. Scăpase de amortizor. Ce dracului făcea? Ce femeie proastă, făcea risipă de muniţie ca să-l sperie şi să-l determine să se ascundă.

Prinse viteză, trase câteva focuri aproape de ea din când în când, în timp ce alerga, doar pentru a-i aduce aminte că era pe urmele ei şi că nu avea de gând să dea înapoi. Aruncă o privire spre mină. O trâmbă îndepărtată de fum se ridica de jos. Vârful macaralei se vedea doar ca un ochi care clipea, îndreptat spre o grămadă de bolovani. Nu erau decât trei kilometri până la mină. Ar fi putut ajunge dacă alerga suficient de repede. Dar nu. Nu detectivul Blue. Nu avea să aducă pericolul la mină numai ca să-şi salveze pielea. Avea să moară acolo înainte să se întâmple aşa ceva.

Zâmbi în timp ce alerga. Blue valora în mod sigur câteva puncte bonus. O eroină medaliată, care se sacrifica pentru oamenii ei? Avea să fie o plăcere s-o ucidă.

Îi pieri zâmbetul în timp ce pe deal apăreau lumini.

Capitolul 111

Erau Richie şi gaşca lui. Gabe rânji şi se opri. Focurile de armă ale lui Harry le stârniseră curiozitatea în loc să-i alunge. Săriseră în maşină şi veneau după ea. El aruncă o privire spre stele. Da, erau chiar la nord de mină. Probabil că tinerii conduceau înapoi spre Perth după arestări.

Soldatul aproape că râse. Ce fată proastă. Gabe ştiuse că Harry avea să fie cea mai mare provocare pentru el, iar ea se dovedea a se ridica la nivelul aşteptărilor lui. Exact când el credea că ea avea să se sacrifice, să-i facă misiunea mai uşoară, îi arunca pericole în cale. Moartea ei avea să fie aproape prea mult pentru el – un sfârşit tragic, dar onorabil, pentru un adversar demn.

Gabe avea să fie nevoit s-o încetinească în timp ce se ocupa de ceilalţi jucători. Ţinti cu grijă căprioara graţioasă care galopa la orizont. Flutura din braţe cu frenezie, încercând să avertizeze bărbaţii ca să se îndepărteze. Trase, apoi o urmări căzând şi auzi ţipătul ei purtat spre el de vânt.

Farurile lui Richie se întoarseră brusc spre Harry, aflată la o sută de metri distanţă. Se ridică în picioare, împleticindu-se, lăsă arma masivă jos, ştiind că dacă încetinea şi se întorcea după ea avea să se pună în pericol. Gabe trase câteva focuri de avertisment, pentru a-i confirma bănuielile, şi o urmări gonind direct spre maşină.

— Nu vă opriţi! urla ea, dând din mâini. Nu vă opriţi!

Bărbaţii din maşină nu se gândeau că încerca să-i îndepărteze. O văzuseră plină de sânge şi credeau că le făcea semn să se apropie.

Gabe se opri din alergat în timp ce maşina oprea şi trase o rafală de gloanţe în ea.

Capitolul 112

M-am aruncat la pământ în spatele maşinii cu tracţiune integrală, abia apucând să mă opresc. Inerţia m-a făcut să mă rostogolesc şi să alunec pe pietriş. Parbrizurile şi cauciucurile au explodat când gloanţele au lovit maşina. I-am auzit pe bărbaţii dinăuntru urlând şi aruncându-se asupra uşilor. Printre rafalele care bubuiau, le-am auzit vocile. Mi-am făcut corpul ghem, cu mâinile în jurul capului, ascultând.

— Ce mă... ce mă-sa-n cur?

— Hai, Richie! Condu, omule, condu!

Se feriră cu toţii când începură din nou împuşcăturile. Mi-am pus mâna tremurândă pe partea din spate a braţului drept, simţind rana făcută de glonţul care vâjâise pe lângă mine. Ajunsese în spatele bicepsului meu, lăsându-mă fără o bucată de carne cât un pumn. Mi se părea că simţeam osul, iar când acel gând îmi pătrunse în minte, am început să vomit. M-am înecat şi m-am chinuit să respir, ştergându-mi mâinile îmbibate de sânge de bluză.

Când împuşcăturile încetară, bărbaţii din maşină tăcură.

Am coborât şi am deschis cu putere uşa din partea şoferului. Richie ieşi chircindu-se din maşină şi se izbi de pământ cu o bufnitură.

— Of, băga-mi-aş, gemu el. Nu părea rănit, dar era paralizat de groază. I-am tras un brânci sănătos şi l-am doborât în nisip.

— Fă pe mortul, tâmpitule, i-am spus, încercând cu toată puterea să dau scaunul şoferului în spate. Am apucat arma ascunsă acolo şi m-am aruncat la pământ. Auzeam paşi pe stânci. Unul dintre bărbaţii din maşină scoase un vaiet jalnic.

Capitolul 113

Gabe se apropie de maşină şi aruncă o privire înăuntru la haosul provocat de bărbaţii înghesuiţi unii-n alţii şi plini de sânge. Rănile erau superficiale – un deget lipsă ici, o bucată de carne lipsă colo –, dar se pleoştiseră cu toţii unii peste alţii, amorţiţi de frică. Ochii celui mai apropiat bărbat erau căscaţi şi priveau fix partea din spate a banchetei din faţa lui. Gabe văzuse această reacţie în destule masacre la care participase. Oamenii fie luptă, fie se lasă moi. Ridică puşca şi o îndreptă spre faţa celui mai apropiat tânăr, întrebându-se dacă ţeava aflată la câţiva centimetri de obrazul lui avea să-l trezească la viaţă. Îi mirosea a pişat. Cineva îşi pierduse controlul tuturor funcţiilor.

— Jalnic, spuse el.

Se îndreptă spre partea laterală a maşinii şi privi la sângele de-acolo, care băltea. Era sângele de la rănile pe care i le provocase lui Harry în timp ce o fugărea. Richie însuşi zăcea acolo pe burtă, cu capul întors în partea cealaltă, spre culme. Părea mort. Gabe se luă după urmele şi după sângele din nisip şi văzu chiar vârful unuia din bocancii lui Harry iţindu-se de după cauciucul din dreapta faţă al vehiculului. Probabil zăcuse întinsă pe spate. Se simţea cuprins de dezamăgire.

Gabe încărcă puşca şi închise încărcătorul cu forţă.

— Ridică-te, Harry. Ridică-te-n picioare şi înfruntă-mă.

Capitolul 114

Am ocolit partea din spate a vehiculului cu tracţiune integrală, privindu-l pe Gabe cum se uita la Richie, întins pe pământ, şi la sângele pe care-l lăsasem să se congeleze în nisip. Am închis ochii şi m-am întrebat dac-avea să-l împuşte pe Richie. La distanţa aia, n-avea cum să supravieţuiască. Oare se descurcase destul de bine? Am auzit încărcătorul intrând la loc cu un pocnet scârbos. Îmi văzuse bocancul într-o parte a maşinii. Richie era în siguranţă.

— Ridică-te, Harry, spuse Gabe. Ridică-te în picioare şi înfruntă-mă.

Am mers împleticindu-mă înainte, cu bocancul care-mi mai rămăsese, ridicându-mă în spatele omului în care avusesem încredere, al omului lângă care dormisem, care fusese singura mea alinare în deşertul ăla întunecat şi îngrozitor. Am ridicat revolverul Smith and Wesson uriaş şi i l-am îndreptat spre cap.

— Măi, SergeantKill, i-am spus, văzându-l cum înţepenea la auzul vocii mele. Am aşteptat, şi când se întoarse suficient încât să-mi atragă atenţia, am încercat un zâmbet obosit.

— Joc terminat.

L-am împuşcat şi l-am omorât.

Capitolul 115

Am privit în jos, spre picioarele mele sprijinite de suportul vechi pentru picioare, din piele căptuşită, din galerie. Fusesem nevoită să împrumut pantofii de lac cu tocuri ai vecinei mele, pentru că eu nu aveam. Vârfurile ascuţite ale pantofilor îmi striveau degetele mici. Oare de ce se chinuiau femeile-n halul ăsta?

Am ridicat privirea, m-am uitat în jur şi am văzut o sută de perechi de ochi privindu-mă cu toţii.

„E mai bine să te concentrezi, pur şi simplu, pe pantofi, Harry", îmi spuneam.

Era mai bine să uit pur şi simplu de sala de judecată plină până la refuz. De zecile de jurnalişti care şuşoteau şi murmurau la mezanin ca un stol de ciori. De familiile şi prietenii victimelor, care se îmbrăţişau şi suspinau în cealaltă parte a galeriei, aruncându-mi din când în când câte-o privire plină de ură. De adunătura de gură-cască – studenţi la drept şi pensionari care n-aveau altceva mai bun de făcut – ce umpluse nivelul superior, unde publicul curios avea loc să stea doar în picioare.

Niciodată nu fusesem mai stânjenită fizic şi emoţional decât eram în clipa aceea. Nici măcar în deşert, unde sudoarea-mi curgea continuu, iar soarele îmi bătea în ochi de pe fiecare suprafaţă, unde singurii mei aliaţi erau bărbaţi în care nu puteam avea încredere. Îmi alesesem prost ţinuta.

Voiam să arăt ca o profesionistă, aşa că renunţasem la obişnuiţii mei blugi şi la tricou, pentru o fustă tip creion şi o bluză fără mâneci. Uitasem cu totul de cicatricile proaspete, roşii, care-mi umpluseră antebraţul drept şi semănau cu nişte fulgere.

„Da, da, de-aici îmi lipseşte-o bucată de carne care a fost înlocuită de-o bucată zdravănă din gambă. Are o formă frumoasă, într-adevăr, dar nu-i aceeaşi culoare. Da, încă mă doare. Au trecut doar cinci săptămâni. Nu, partenerul meu n-a avut la fel de mult noroc."

Mi-am frecat stânjenită cicatricile, aşteptând să sosească fratele meu. Încă-mi venea să plâng, ca înainte, dar de când mă întorsesem în oraş nu găsisem momentul potrivit pentru a ceda. Poate că ăla era momentul, chiar acolo, în tribunal, de faţă cu o pereche de gură-cască ce şuşotise prea tare despre mine de când ajunsesem.

— Ce naiba căuta tocmai acolo, totuşi?

— Se pare că-şi trăgea un bronz incredibil.

— Crezi că ştia de frate-său?

— Pff. Tu vorbeşti serios? Cum să nu ştie?

Se auzi un bocănit, şi toată lumea din sala de judecată se ridică, târşâindu-şi picioarele, aranjându-şi fustele şi netezindu-şi coafurile proaspăt întinse cu placa. Judecătorul masiv şi îmbufnat intră în sala de judecată şi urcă treptele care duceau în spatele băncii sale. Nimeni nu vorbi până când nu se deschise o a doua uşă, într-o parte a sălii, şi o matahală de paznic nu-l aduse pe fratele meu.

Era îmbrăcat în treningul verde-închis de la Centrul de Corecţie Silverwater{62} şi părea obosit. Privirea lui o întâlni pe-a mea, şi pentru o clipă, păru că nu mă recunoştea.

Înainte s-apuc să-mi dau seama ce fac, am traversat în goană sala, aproape dărâmând fiecare persoană care îndrăznise să se-aşeze în acelaşi rând cu mine, şi m-am năpustit asupra fratelui meu înlănţuit şi cocoşat. Mirosea la fel. După atât de mult timp, mirosea la fel.

— Sam, Sam, Sam, Sam.

Am rămas cu gura căscată, l-am strâns în braţe şi aproape că l-am strivit când l-am lipit de mine.

— O, Dumnezeule, Harry, spuse el. Harry, n-am făcut eu asta.

L-am îndepărtat de mine şi i-am luat faţa în mâini.

Paznicul se răţoia la mine, tot voia să mă desprindă de el, dar n-avea chef să înceapă să mă bruscheze în faţa sutelor de oameni prezenţi acolo.

— Dar ai...

Mă chinuiam să respir, fixând cu privirea ochii fratelui meu.

— În ziare scria că ai mărturi...

— N-am făcut asta, îmi spuse Sam, întinzând mâinile legate de cureaua pantalonilor spre mine.

În public răsunau şoapte şi murmure agitate. M-am întors şi-am început să-mi fac loc cu forţa prin mulţimea de la uşi, şi am alergat în hol. Nu puteam să respir. M-am prins de gulerul bluzei mele tâmpite, de sutienul care-mi strângea cutia toracică precum sârma.

— Nu pot să fac asta, am spus, căscând gura să iau aer în plămâni şi chinuindu-mă să rămân în picioare. Mi-am pus mâinile

pe cel mai apropiat perete de calcar rece şi am încercat să revin la realitate.

— Nu pot. Nu pot. Nu po...

— Harry? spuse o voce.

M-am întors.

Edward Whittacker stătea acolo şi mă privea. Umărul stâng îi era încă imobilizat, prins cu un bandaj uriaş, albastru-închis, pentru a proteja muşchii şi oasele zdrobite de glonţul care-i intrase în spate. Ultima oară când îmi văzusem partenerul, încă nu putea merge, iar prima săptămână petrecută în spital îi fusese plină de medicamente şi de durere. Îl lăsasem în Perth, un amărât rănit şi închis într-un spital, ca să duc lupta familiei mele în Sydney, de una singură.

— Of.

M-am şters la ochi cu disperare.

— Căca-m-aş! Edward, ce... ce...

— Scuze de întârziere.

Aruncă o privire spre uşa de lângă noi.

— Au început deja?

M-am îndreptat spre el, şi deşi nu ne îmbrăţişaserăm niciodată, braţul lui bun părea să ştie ce-avea de făcut. Se ridică şi mă cuprinse în timp ce mă afundam parcă în el. L-am ascultat expirând surprins deasupra mea în timp ce-mi lipeam faţa de pieptul lui puternic şi cald.

La adăpostul bluzei lui, cu faţa ascunsă de lumea cumplită, păream să fiu în siguranţă, în sfârşit, dacă plângeam.

DESPRE AUTORI

JAMES PATTERSON a primit Literarian Award pentru contribuţia deosebită la dezvoltarea comunităţii literare americane la National Book Awards în 2015. Deţine recordul mondial din partea Guinness pentru cele mai multe cărţi care-au ocupat poziţia #1 în topul bestsellerurilor *New York Times,* iar cărţile sale s-au vândut în peste 350 de milioane de exemplare la nivel mondial. Susţinător neobosit al puterii cărţilor şi lecturii, Patterson a creat colecţia de literatură pentru copii JIMMY Patterson, a cărei misiune este simplă: „Vrem ca fiecare copil care termină o carte de la JIMMY să spună: «Vă rog să-mi mai daţi o carte»“. A donat peste un milion de cărţi elevilor şi soldaţilor şi sponsorizează peste patru sute de burse pentru pregătirea profesorilor la douăzeci şi patru de colegii şi universităţi. A donat milioane şi librăriilor independente, şi bibliotecilor şcolare. Patterson investeşte un procent din vânzările cărţilor din colecţia JIMMY Patterson în iniţiative de promovare a lecturii.

CANDICE FOX este autoarea romanului *Hades* care a câştigat Ned Kelly Award pentru cel mai bun debut în 2014. Continuarea, *Eden,* a câştigat Ned Kelly Award pentru cel mai bun roman poliţist în 2015. Candice a devenit astfel doar a doua autoare care-a câştigat aceste premii consecutiv. *Fall,* al treilea roman din seria *Archer and Bennett,* a fost lansat în 2015. Fox predă cursuri despre scris la University of Notre-Dame din Sydney, Australia, în timp ce lucrează la o teză de doctorat despre cenzura literară şi terorism.

CUM ÎŢI POŢI DOVEDI
NEVINOVĂȚIA
DACĂ NU-ȚI AMINTEŞTI
INFRACȚIUNEA COMISĂ?

JAMES PATTERSON

CARNETUL NEGRU

DAVID ELLIS

PENTRU UN FRAGMENT,
DAȚI PAGINA

TRECUTUL

Patty Harney opreşte limuzina fără însemne la două cvartale distanţă de destinaţia ei. Străzile înguste sunt pline de maşini de patrulă, iar luminile de deasupra lor aruncă culori haotice în noapte. Trebuie să fie cel puţin douăzeci de maşini de poliţie.

Patty lasă maşina şi-şi pune la gât cordonul. Insigna-i atârnă peste tricou. Aerul de-afară e nefiresc de rece pentru începutul lui aprilie. Cu toate astea, Patty nu simte decât căldură.

Aleargă un cvartal, apoi ajunge la banda galbenă din perimetrul exterior. Primul ofiţer face un pas în faţă ca s-o oprească, apoi îi vede insigna şi o lasă să treacă. Nu-l cunoaşte pe poliţistul ăsta local şi nici el n-o cunoaşte pe ea. Cu atât mai bine.

Se apropie. Transpiraţia face s-o usture ochii, tricoul ud i se lipise de piele, în ciuda frigului, iar nervii îi sunt franjuri.

Cunoaşte blocul de apartamente şi fără să o ia pe urma poliţiştilor spre locul unde s-au adunat afară, sub marchiză. Unul dintre poliţişti – detectiv, ca Patty – o recunoaşte, iar expresia feţei i se îmblânzeşte imediat.

— Dumnezeule, Patty...

Trece în goană de el, intrând în holul clădirii. Pare mai degrabă o înmormântare decât locul unei crime. Poliţiştii şi detectivii în haine civile privesc în jos, suferind, cu feţele pline de lacrimi. Unii se consolează între ei. Ea n-are timp de-aşa ceva.

Se îndreaptă spre ascensor, aruncând priviri prin colţurile holului după camerele de supraveghere – obicei vechi, venit din instinct, precum respiraţia –, apoi vede un grup de tehnicieni, membri ai Diviziei de Servicii Medico-Legale, care lucrează în lift, îl verifică de amprente. Se întoarce, în pantofii ei sport şi intră pe uşă, luând-o spre scări. Ştie că e la etajul şase. Ştie şi apartamentul.

Urcă scările câte două deodată. O arde-n piept, îi cedează picioarele, în stomac i se dezlănţuie parcă o răzmeriţă. Ameţită şi panicată, se opreşte în capătul scărilor la etajul al treilea, singură în tot acel haos, şi se lasă pe vine o clipă, apucându-se de păr, adunându-se, tremurând din tot corpul. Lacrimi mari îi curg pe beton.

„Trebuie neapărat să faci asta”, îşi spune.

Aleargă pe scările care i-au mai rămas. Parcă are picioarele de cauciuc, iar pieptul îi arde înainte să intre pe uşă la etajul al şaselea.

Aici, sus, totul se desfăşoară ca la carte, toată lumea face fotografii, tehnicienii care umblă cu probele îşi fac treaba, poliţiştii îi interoghează pe vecini şi mai e şi Ramsey de la cabinetul medical.

Face un pas, apoi încă unul, dar parcă nu înaintează deloc, parcă nu câştigă deloc teren, ca într-o casă a groazei de la circ...

— N-ai voie să intri acolo.

— Patty.

— Detectiv Hearney. Patty!

O mână o prinde de braţ. Precum cu încetinitorul, privirea i se plimbă pe faţa Vrăjitorului{63}, mustaţa stufoasă, faţa rotundă, mirosul de trabuc...

— Patty, îmi pare – Doamne, Maica Domnului – ce rău îmi pare!

— E... e...

Nici nu poate să termine propoziţia.

— Toţi sunt, spune el. Îmi pare al dracului de rău să fiu eu ăla care-o spune.

Ea clatină din cap şi încearcă să-şi elibereze braţul cu forţa.

— N-ai voie să intri acolo, Patty. Încă nu.

Vrăjitorul se pune-n calea ei, blocându-i drumul spre uşă.

Cumva, reuşeşte să-şi găsească vorbele:

— Sunt... ştiu să mă descurc... la locul unei crime...

Locul unei crime. De parc-ar fi fost doar un simplu act violent pe care-l putea întâlni în timpul slujbei.

— Nu în ăsta, detectiv. Nu încă. Patty, lasă-ne să...

Îi dă mâinile la o parte cu palmele, îl face să dea înapoi. El se chinuie un moment, apoi o apucă de umeri.

— Patty, te rog. Nimeni n-ar trebui să-şi vadă fratele în halul ăsta.

Îl priveşte în ochi, fără să-l vadă cu adevărat, încercând să proceseze tot ce s-a întâmplat, considerând că are dreptate, că nu vrea să-l vadă, că dacă nu-l vede, n-o să fie mort, n-o să se prăpădească într-adevăr...

Se-aude soneria liftului. *Ding.*

Dar – dar liftul a fost scos din funcţiune. Băieţii de la Servicii Medico-Legale îl verificau de amprente. Cine se foloseşte de lift? Cineva trebuia să fi profitat de influenţa pe care-o avea.

— A venit şeful poliţiei, spune cineva.

Ea priveşte peste umărul lui Wiznievski.

Silueta înaltă, ascuţită, paşii mari, nasul coroiat – pe care nu l-a moştenit.

— Tată, spune ea.

Cuvântul îi sună aiurea din gât. Simte cum îşi pierde orice urmă de control.

Tatăl ei, detectiv principal Daniel Harney, cu o haină sport aruncată peste o cămaşă ce se destramă, cu părul rărit nepieptănat, cu ochii deja încercănaţi.

— Iubita mea, spune el, deschizând braţele. Of, îngeraşul meu.

— E adevărat, tată? vorbeşte ea, lipită de pieptul lui, în timp ce el o ţine strâns, de parc-ar şti, de parcă ea e din nou bebeluş, şi aşteaptă de la tatăl ei toate răspunsurile din univers.

— Vreau să-l văd, spune tatăl ei, nu către ea, ci către Wiznievski. O ia pe Patty de braţ, de parc-ar conduce-o pe coridor, şi se îndreaptă spre uşă.

— Vă înţeleg, domnule, dar nu e... Pregătiţi-vă sufleteşte.

Tatăl ei o priveşte cu faţa congestionată. Parcă e un baraj care ţine piept unei furtuni. Ea îi face un semn din cap, drept răspuns.

Vocea-i tremură în timp ce spune:

— Mergeţi înainte, locotenent.

Ceva se declanşează în mintea ei, de parc-ar apăsa pe un alt întrerupător. O să se comporte rece. O să fie detectiv, nu soră. O să vadă locul unei crime, nu pe fratele ei geamăn mort. Ţinându-se strâns, agăţându-se cu toată puterea de braţul tatălui său, stând în pragul cu gresie al apartamentului.

Cunoaşte locul. Dă într-o cameră mare, o bucătărie mică în partea stângă, un dormitor şi o baie în spate. E un apartament standard dintr-un bloc turn din Chicago, dar pe ăsta îl ştie destul de bine. A mai fost aici.

Prima dată a fost ieri.

În apartament se lasă imediat liniştea, de parc-ar fi cerut-o cineva ridicând mâna. Cu toţii sunt ocupaţi, verifică de amprente,

fotografiază, colectează mostre, vorbesc – toţi se opresc când şeful poliţiei şi fiica lui, detectivă şi ea, intră în încăpere.

Patty îşi face treaba de detectiv. Nu există urme de luptă în camera din faţă, în camera principală. Mobila e la locul ei, gresia e lucioasă şi curată. Nu există niciun semn de activitate, în afară de ce fac detectivii şi tehnicienii.

Cineva a dat aerul condiţionat la maximum. Aerul e plăcut şi răcoros, ceea ce are să tempereze paloarea...

„Paloarea. Cadavrul fratelui meu."

— E-n dormitor, spune Wiznievski, luând-o înainte. Eu nu pot să vă dau voie să intraţi acolo, şefu', sper că sunteţi conştient de treaba asta. Sunteţi membru al familiei imediate a uneia dintre...

— Vreau doar să-l văd. Nu intru, domnule locotenent.

Tatăl ei, cu felul lui precis, hotărât de-a vorbi, deşi ea e probabil singura persoană care recunoaşte tremurul din vocea lui.

Privirea lui Patty se plimbă prin jur, nu vede nimic. Amy şi-a păstrat apartamentul curat. De-a lungul vieţii, Patty a văzut multe tentative de curăţare a locului unei crime, iar în acela nu erau semne de frecare sau pulverizare recentă sau încercări nereuşite de ştergere a petelor sau de aspirare a resturilor. Nu se întâmplase nimic violent în camera mare sau în bucătărie.

Tot ce se întâmplase se întâmplase în interiorul dormitorului.

Era bandă roşie care delimita locul crimei, perimetrul interior şi bloca accesul în dormitor.

Tatăl ei se poziţionează delicat în faţa lui Patty. E un gest protector, care-i permite să privească primul în dormitor. Se apleacă peste banda roşie, respiră adânc şi se întoarce spre dreapta ca să privească înăuntru.

Închide imediat ochii, ţinându-şi respiraţia, nemişcat, înghite în sec, deschide ochii – acum seci, plini de groază – şi se întoarce şi priveşte din nou.

Murmură:

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat aici?

Îl aude pe Wiznievski oftând din greu.

— După poziţia cadavrelor şi toate astea, domnule – pare-a fi exact ce se vede.

Trei cadavre. Kate – detectiv Katherine Fenton – zăcea moartă pe covor, cu ochii holbaţi în gol la tavan, cu o singură plagă împuşcată deasupra ochiului drept. Rana era destul de curată. Doar un pic de sânge curgea din ea, restul urmase probabil

atracţia gravitaţională, scurgându-se din rana din ceafa ei, îmbibând covorul de sub ea, ascuns de părul ei arămiu. Pistolul ei Glock zăcea chiar lângă mâna ei.

Se concentrează asupra lui Kate – nu pentru că n-ar mai fi văzut cadavre (căci văzuse zeci), nici pentru că-i plăcea de Kate (căci nu-i plăcea), ci pentru că e de preferat să vezi ceea ce mai poţi vedea în încăpere, ceva ce până atunci văzuse doar cu coada ochiului.

Pe pat sunt două cadavre – al fratelui ei, Billy, şi al lui Amy Lentini, ambele goale. Amy a fost împuşcată în inimă. Corpul îi e întins, iar capul îi cade în partea stângă a patului. O pată mare de sânge e ascunsă aproape de tot în spatele lui Amy. A sângerat până a murit.

Apoi...

Billy. Îl fixează cu privirea, cu inima bubuindu-i, cu căldura răspândindu-i-se prin corp în timp ce îşi priveşte fratele geamăn stând în capul oaselor pe pat, cu sângele scurgându-i-se pe partea dreaptă a feţei, cu capul căzut într-o parte, cu ochii închişi, liniştit.

Dacă făceai abstracţie de sânge şi de rană, ai fi putut la fel de bine să presupui că dormea. El era în stare s-o facă într-un fel în care ea nu reuşise niciodată. Fusese mereu nevoită să doarmă pe o parte, cu o pernă între picioare. Billy nu era aşa. Putea să doarmă toată noaptea într-un scaun sau stând în şezut în pat. Putea să tragă un pui de somn la ora de geometrie fără să scoată nici măcar un pâs, fără să sforăie, fără să tresară sau să se dea altfel de gol. Putea dormi pe ascuns, întocmai cum putea face orice altceva pe ascuns. Îşi putea ascunde temerile, gândurile, supărările după acea expresie plăcută, impasibilă. Ea era singura care ştia acest lucru despre el. Ea era singura care îl înţelegea.

„Nu faci decât să dormi, Billy."

„Te rog. Sunt eu, Billy, haide. Deschide brusc ochii şi spune: «Surpriză!»"

„Te rog, zi-mi că dormi."

— Bineînţeles, e prea devreme ca să ne dăm seama, îi spune Wiznievski tatălui ei. Am impresia că detectivul Fenton a intrat – a văzut grozăvia asta, pe ei doi – şi a deschis focul. Billy a tras şi el. S-au omorât unul pe altul. S-au împuşcat aici în dormitorul ăsta ca-n Vestul Sălbatic. Dar-ar dracii.

— O, Iisuse.

„Nu”, gândeşte Patty în sinea ei. „Nu s-a întâmplat aşa ceva aici.”

Picioarele-i cedează, ameţeşte. Un braţ o trage deoparte, braţul tatălui ei, şi pe cât i-a fost de groază să-l vadă pe Billy, pe-atât îi e de groază să-şi ia ochii de la el.

Tatăl ei o târăşte pe Patty înapoi în camera mare. Poliţiştii se opresc cu toţii din ce fac şi se holbează la tată şi la fiică de parc-ar fi exponate la muzeu.

În spatele lui Patty, echipa de medici se strecoară pe lângă ea şi intră în dormitor cu saci de cadavre.

Saci de cadavre. Îi e groază să se şi gândească.

— Facem treaba asta ca la carte, spune tatăl ei celor din încăpere. Acolo înăuntru e fiul meu, într-adevăr, dar era poliţist. Înainte de orice altceva era poliţist. Şi încă era unul dat naibii de bun. Faceţi-i cinste lui şi detectivului Fenton tratând cazul ăsta ca lumea, oameni buni. Fără greşeli. Fără scurtături. Daţi tot ce-aveţi mai bun în voi. Şi aduceţi-mi...

Tatălui ei i se pune un nod în gât.

— Aduceţi-mi o rezolvare, încheie el. Rezolvaţi cazul ăsta.

Simţind dintr-odată că are claustrofobie, Patty se întoarce şi se îndreaptă spre uşă.

„Nu e adevărat”, hotărăşte ea. „Asta nu s-a întâmplat.”

— Dumnezeule.

Chiar când e la uşă, aude acele cuvinte. Nu din partea tatălui ei. Nu din partea vreunuia dintre poliţiştii din camera mare.

Din partea echipei de medici din dormitor.

— Avem puls! Avem puls! strigă bărbatul. Ăsta e viu!

PREZENTUL

Detectivul Billy Harney îşi frecă mâinile. Răsuflarea îi rămase în aer, rece, o reamintire efemeră a frigului din Chicago la mijloc de martie. Stătuse destul în interiorul SUV-ului trei ore. Nu suporta misiunile de filaj. Chiar dacă aceea era ideea lui. Cazul lui.

Începuse cu moartea unei studente, boboacă la University of Columbia. Regiunea din jurul campusului – Hyde Park{64} – avea unele zone mai dubioase, şi toată lumea punea crima pe seama violenţei din mediul urban. Dar nu ştiau ceea ce aflase Billy descărcându-i datele de pe telefonul mobil – că tânăra câştiga bani în timpul liber ca damă de companie. Lucra printr-un site de pe Internet desfiinţat a doua zi după moartea ei, dar SMS-urile ei indicau faptul că avea un anume client cu nişte preferinţe mai neobişnuite şi care era dispus să plătească bani frumoşi pentru a şi le satisface.

Pe scurt, îi plăcea s-o sugrume în timp ce făceau sex.

Era agent de bursă, căsătorit, cu copii, şi câştiga mai mulţi bani într-o săptămână decât câştiga Billy în doi ani. Genul de om care-şi putea cumpăra o armată de avocaţi dintre cei mai scumpi ca să-l apere. Billy îşi dorea ca dobitocul ăla să lase garda jos, să se relaxeze, aşa că a dat presei nişte ştiri cum că avea un suspect reţinut pentru uciderea studentei, că părea a fi un alt atac obişnuit în Hyde Park.

Apoi, Billy îi dăduse de urmă nemernicului ăluia de agent de bursă.

Exact la ora 9:00 seara, cu o săptămână înainte, agentul de bursă intrase în clădirea din piatră roşiatică din capătul străzii. Billy îl surprinsese pe camerele video, dar nu era sigur ce se întâmpla înăuntru. În urma unei mici misiuni de recunoaştere aflase că în acea clădire era un bordel de lux.

Plecând de la presupunerea că individul se programa regulat – iar Billy era dispus să parieze bani frumoşi că aşa era –, în seara aceea trebuia să fie acolo. Voia să-l prindă cu pantalonii în vine şi să-i propună un târg: nu avea să fie arestat pentru prostituţie dacă răspundea la câteva întrebări despre o studentă moartă. De-acolo, avea să se ocupe Billy de el. Era mereu mai bine să începi

un interogatoriu cu un suspect dornic să-ţi facă pe plac, pe care-l trec toate apele.

Îşi suflecă mâneca paltonului şi se uită la ceas. Opt şi jumătate. Îşi suflă aer cald în mâini.

— Sosh, cum stăm? îl întrebă el prin radio pe Soscia, poliţistul dintr-una dintre celelalte maşini, aflate la două cvartale distanţă, care fila clădirea dinspre est.

Răspunsul veni prin casca wireless a lui Billy.

— Pregătit, dispus şi-n stare, spuse Sosh. Exact ca soră-ta.

— Nu se-atinge soră-mea de tine nici cu un par de doi metri. Şi nici Stanislawski.

— Cine mă-sa mai e şi Stanislawski?

— Un polonez de doi metri[{65}].

— Harney, treci înapoi în maşină.

Vorbise partenera lui, detectivul Katherine Fenton, care stătea în maşina încălzită aflată chiar lângă a lui.

— Sosh, ce mai face începătorul ăla al tău?

Soscia avea un nou detectiv care lucra cu el, un puşti de treabă, pe nume Reynolds.

— Auzi, ştii că i-am făcut cinste cu prânzul, nu?

— Da, ştiu, băga-mi-aş picioarele. Mi-a zis că tu ai fost cu ideea să-şi pună mai multă fasole pinto[{66}] pe burrito[{67}]. Şi-am rămas cu el trei ore-n camionul ăsta, băga-mi-aş să-mi bag.

Billy zâmbi şmechereşte. Nu erau chiar atât de nasoale filajele.

— Băi, Crowley, tu eşti treaz?

— Da, doar că mor aici de băgat în priză ce sunt. De câţi poliţai e nevoie ca să bagi la zdup un nemernic?

Şi Sosh, şi Crowley ridicaseră problema. Dar asta era partea fiţoasă din oraş, Coasta de Aur, iar el n-avea nevoie de greşeli. Voia oameni cu experienţă, ca Sosh şi Crowley, la cazul ăsta.

— Ce-i, Crowley, vrei să mergi altundeva? Ştiu că a ta nu-i acasă, că-i cu Sosh în maşină chiar acuma.

— Păi atunci nici Sosh n-o să aibă parte de senzaţii tari.

Era al dracului de frig afară. Ieşise de zece minute din maşină şi deja simţea că-l pişcă-n vârfurile degetelor de la picioare.

— Auzi, Fenton, îi zise el partenerei sale. Care-i asemănarea dintre-o broască şi-o fată mare?

Deschise portiera din partea pasagerului şi urcă în maşină. Detectivul Fenton – Kate – îi aruncă o privire piezişă.

— Amândouă se tem de barză[{68}], zise Billy.

Lui Sosh îi plăcea gluma asta. Lui Kate nu prea.

— Măi.

Billy înţepeni în scaun.

— În faţă, spre dreapta. Intrăm în acţiune.

— Aşa.

Kate vorbi în radio.

— Bărbat alb, se îndreaptă spre nord pe Astor. E îmbrăcat cu o haină maronie şi poartă o şapcă maronie.

„Katie – gândea Billy pentru sine – mereu atât de aprinsă, mereu sub presiune. E singurul tip care merge pe-aici; probabil că-l observă."

Dar să-i spui lui Kate să se calmeze e parc-ai arunca un chibrit într-o baltă de benzină.

— Îl vezi, Crowley?

— O, da. Zâmbeşte frumos la cameră, drăguţul de el.

— Io-l ştiu p-ăsta, zise Fenton. Ăsta nu-i ăla de la emisiunea aia?

— Care emisiune?

— Aia... emisiunea aia de critică de film... *Primul Rând*[{69}] sau cum îi spune.

— Aşa.

O văzuse. *Primul rând,* cu... nu mai ţinea minte cum îl chema pe-ăla.

— Numai pentru aia ar trebui să-l arestăm.

— Da, chiar el e, zise Sosh. Brady Wilson.

Stăteau încordaţi în timp ce criticul de film urca graţios scările clădirii din piatră maronie. Înainte să apese pe sonerie, un bărbat cu un costum roşu deschise uşa şi-l conduse înăuntru.

— Fiţe, spuse Crowley. Ce ziceţi, e aici în interes de afaceri?

— Categoric. Un singur tip deţine toate etajele. Zice că stă acolo, dar n-am văzut semne c-ar locui cineva acolo de când am început să filez clădirea. Sunt trei etaje, vreo opt-zece apartamente.

— Deci s-ar putea să dăm peste-o petrecere în toată regula.

— Poate-ar fi bine să-i sunăm p-ăştia de la Moravuri, zise Billy, ştiind bine de ce reacţie avea să aibă parte.

— Dă-i în mă-sa p-ăia de la Moravuri, zise Katie. E cazul nostru.

— Iisuse Hristoase. Iisuse Hristoase, Sfântă Fecioară şi-o ceată de îngeri.

— Zi, Sosh.

— N-o să-ţi vină să crezi cine-a trecut mai înainte pe lângă mine. Crowley, voi vedeţi pe video?

— Recepţionat, vedem – Doamne, Maica Domnului.

— Îmi ziceţi şi mie odată?

Billy îşi dorea să fi avut o lunetă cu precizie mare. Nu se aştepta la asta. Scoase un binoclu de sub bancheta din spate şi îl îndreptă spre treptele clădirii din piatră maronie în timp ce un bărbat în vârstă îşi târşâia picioarele spre uşa din faţă.

— Măi, măi, măi, zise Billy. E chiar Excelenţa Sa, Arhiepiscopul Michael Xavier Phelan.

— Doamne, nevrednic este, Doamne, nevrednic este.

Billy nu se putea hotărî dacă era încântat sau dezamăgit. Partenera sa, Kate, se hotărâse – avea de gând să se bage. Tocmai devenise un caz palpitant.

— Respiraţi cu toţii, spuse Billy. Probabil c-a intrat să asculte vreo confesiune.

Un SUV negru, nu foarte diferit de cel în care se afla Billy în acel moment, se opri la colţul străzii în faţa clădirii din piatră maronie. Geamurile erau fumurii, din câte-şi dădea seama Billy, privind prin binoclu, în lumină slabă. Era ciudat, pentru că geamurile fumurii erau interzise în acel stat, cu foarte puţine excepţii.

Excepţii precum vehiculele care transportă oficiali ai guvernului.

Billy duse binoclul spre numărul de înmatriculare, apoi îl ridică din nou.

— Căcat, zise el. Ar trebui să-l sun pe Vrăjitor.

— De ce? întrebă Kate, aproape sărind din scaun.

Billy clătină din cap.

Spuse:

— Pentru că primarul oraşului Chicago tocmai a coborât din maşina aia.

[1] Suburbie din Sydney, Australia (n.tr.)
[2] Râu din Sydney, Australia (n.tr.)
[3] Suburbie din Sydney, Australia (n.tr.)
[4] Numele colocvial al oraşului Kalgoorlie Boulder din Australia, fondat în 1989 (n.tr.)
[5] Suburbie din Sydney, Australia (n.tr.)
[6] Model de automobil produs de compania japoneză Toyota începând cu 1982 (n.tr.)
[7] Teren pastoral din vestul Australiei (n.tr.)
[8] Mamifer din familia canidelor, endemic Australiei (n.tr.)
[9] în original „Bilbies", o specie rară de rozător marsupial cu urechi mari. Copiii australieni văd în el un soi de echivalent local al Iepuraşului de Paşte (n.tr.)
[10] Denumire colocvială pentru orice cort sau clădire demontabilă în Australia (n.tr.)
[11] Specie australiană de păianjen de dimensiuni mari denumit astfel pentru viteza şi precizia cu care-şi omoară prada (n.tr.)
[12] Penitenciar australian deschis în 1909 (n.tr.)
[13] Mix de cereale pentru micul dejun, bogate în nutrienţi (n.tr.)
[14] Emisiune de ştiri australiană transmisă pentru prima dată în 1979, ca derivat al emisiunii americane omonime lansate de postul CBS cu nouă ani mai devreme (n.tr.)
[15] Ziua Naţională a Australiei este sărbătorită în fiecare an pe 26 ianuarie, (n.tr.)
[16] Oraş din provincia afgană Ghazni (n.tr.)
[17] Oraş din Afganistan, aproape de graniţa cu Pakistanul (n.tr.)
[18] în original „The Bushranger's Outback Welcome" (eng., n.tr.)
[19] „Fundaş" (eng., n.tr.)
[20] Freză tipic jamaicană cu cozi groase (n.tr.)
[21] Rocky Balboa, personajul principal al seriei omonime de filme cu Sylvester Stallone în rol principal (n.tr.)
[22] „Gonna Fly Now", melodia compusă de Bill Conti care acompaniază de obicei momentele din filme în care Rocky se antrenează pentru meciuri (n.tr.)
[23] Model american de avion de pasageri lansat în 1969 (n.tr.)
[24] Accidentul nuclear de la Fukushima a avut loc în 2011 (n.tr.)
[25] Mişcarea Cercetaşilor a apărut în Anglia secolul XX, având ca scop dezvoltarea fizică, mentală şi spirituală a tinerilor, (n.tr.)
[26] Aluzie la operaţiunea armatei americane din timpul Războiului din Golf, din 1990. (n.tr.)
[27] Earth Liberation Front, organizaţie ecologistă radicală înfiinţată în 1992 (n.tr.)
[28] Animal Liberation Front, organizaţie radicală care militează pentru drepturile animalelor, înfiinţată în 1976 (n.tr.)
[29] Suburbie din Sydney, Australia (n.tr.)
[30] Constelaţie creată în jurul secolului II d.Hr. de către Ptolemeu şi considerată una dintre cele 88 de constelaţii moderne (n.tr.)
[31] Constelaţie care face parte dintre cele 88 de constelaţii moderne, fiind una dintre cele mai uşor de remarcat (n.tr.)
[32] Crucea Sudului apare într-adevăr pe drapelul Australiei (n.tr.)
[33] Oraş important de la graniţa dintre Pakistan şi Afganistan (n.tr.)
[34] Desert tradiţional afgan preparat cu zahăr, apă de trandafiri, lapte praf, cardamom, fistic şi nuci tocate (n.tr.)
[35] Localitate din statul australian Queensland (n.tr.)
[36] Stat din nord-estul Australiei, cu capitala la Brisbane (n.tr.)
[37] Celebrul vrăjitor din trilogia lui Tolkien, *Stăpânul Inelelor* (n.tr.)
[38] *Ipomoea pes-caprae*, plantă agăţătoare răspândită în nordul Australiei (n.tr.)
[39] Companie germană de armament fondată în 1963 (n.tr.)
[40] Suburbie din Sydney, Australia (n.tr.)
[41] E vorba despre celebrele aparate pline de jucării pe care cel care se joacă trebuie să le prindă cu un braţ mecanic şi să le scoată din aparat. Dacă reuşeşte, le poate păstra.
[42] MEC este un acronim pentru Military Employment Classification, standard folosit pentru a stabili dacă un cadru militar este apt pentru serviciu în Australia MEC 5 este ultimul nivel, al cadrelor militare declarate inapte pentru serviciu, (n.tr.)
[43] „Săptămânalul de gramatică" (n.tr.)

[44] „Plăcinte din lumea întreagă” (n.tr.)

[45] În original este folosit termenul „snuff” care denotă filmări reale cu oameni torturaţi sau ucişi în moduri inimaginabile. (n.tr.)

[46] În categoria a treia se încadrează infracţiunile pentru care pedeapsa e aceea de închisoare pe viaţă sau pe o perioadă mai îndelungată de doi ani. Categoria a doua este rezervată celor cu termene mai scurte de doi ani, iar în categoria întâi este încadrată orice infracţiune pedepsită doar cu o amendă, (n.tr.)

[47] în original *gimp suit*, denumire colocvială pentru costumele purtate de persoanele care practică BDSM (Bondage, Domination, Sado-Masochism) (n.tr.)

[48] Primul model de Hyundai Sonata a fost produs în 1985. (n.tr.)

[49] Plantă perenă ce cuprinde peste 150 de specii, originară din zonele tropicale ale Africii, Australiei şi Oceanului Pacific (n.tr.)

[50] Companie americană producătoare de armament înfiinţată în 1852 în Norwich, Virginia, SUA (n.tr.)

[51] Pasăre asemănătoare struţului, întâlnită în Australia (n.tr.)

[52] Opioid puternic folosit pentru ameliorarea durerilor (n.tr.)

[53] Plantă perenă răspândită în Australia (n.tr.)

[54] Aluzie la 11 septembrie 2001, ziua în care World Trade Center a fost lovit de două avioane, într-un atac pus la cale de organizaţia teroristă Al-Qaeda (n.tr.)

[55] Cea mai mică ţară din Australia, de fapt o insulă din sudul acesteia (n.tr.)

[56] „Sergentul Ucigaş” (eng.,n.tr.)

[57] „TrăgătorExpert99” (eng., n.tr.)

[58] Aluzie la o melodie a trupei americane de rock Drowning Pool (n.tr.)

[59] „VânătoruldeHajji71” (eng, n.tr.)

[60] „RăzbunareaEaMea” (eng, n.tr.)

[61] „Datorie şi onoare 111” (eng., n.tr.)

[62] Suburbie din Sydney, Australia (n.tr.)

[63] în original „The Wiz” (eng., n.tr.)

[64] Oraş din statul american New York (n.tr.)

[65] Joc de cuvinte: în engleză „pole” înseamnă şi „par” sau „undiţă” („fishing pole”), şi „polonez” (n.tr.)

[66] Fasole mexicană roşie (n.tr.)

[67] Preparat mexican asemănător cu shaorma, dintr-o lipie umplută cu carne, ardei iute, orez, fasole şi altele (n.tr.)

[68] Gluma spusă în original de personaj este bazată pe un joc de cuvinte intraductibil, deci o vom reda aici: „What do you call a clairvoyant midget who escapes police custody? A small medium at large”, (n.tr.)

[69] În original *Front Row* (eng., n.tr.)